

αναγεννηση

28-29

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1967

μηνιαια πολιτικη επιθεωρηση

Τὸ τεῦχος αὐτὸ εἶναι ἀφιερωμένο στὴν 14ῃ ἐπέτειο τοῦ θανάτου τοῦ Ι. Στάλιν. Ἐτοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὕλικά ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν ἐπέτειο αὐτή, παρατίθενται μιὰ σειρὰ κείμενα, ποὺ κατατοπίζουν τὸν ἀναγνώστη γιὰ μιὰ σειρὰ ἐπικαιρὰ δι-εθνῶ ζητήματα.

Η ΟΡΘΗ ΣΤΑΣΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΑ ΣΤΕΛΕΧΗ

Ἔκθετος τῆς «Κόκκινης Σημαίας», ἀρ. 4, 1967

Ἡ μεταχείριση τῶν στελεχῶν εἶναι ἓνα ζήτημα μεγάλης σημασίας στὸν ἀγῶνα ποὺ διεξάγει ἡ μεγάλη συμμαχία τῶν προλεταρίων ἐπαναστατῶν, στὶς συνθήκες τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, γιὰ τὴν ἀπόσπασή τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴ χούφτα τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρίσκονται στὴν ἐξουσία καὶ ἔχουν πάρει τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο.

Πρέπει νὰ μεταχειρίζομαστε σωστὰ τὰ στελέχη σύμφωνα μὲ τὴ σκέψη τοῦ Μάο Τσέ-τουνγκ καὶ τὴν πολιτική τοῦ Κόμματος γιὰ τὰ στελέχη, ποὺ ὁ σ. Μάο ἐφαρμόζει σταθερά. Μονάχα ἔτσι θὰ ἔχουμε τὴ δυνατότητα νὰ δημιουργήσουμε ἓνα καθοδηγητικὸ πυρῆνα στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας. Νὰ πραγματοποιήσουμε τὴ μεγάλη συμμαχία τῶν προλεταρίων ἐπαναστατῶν, νὰ διαμορφώσουμε ἐπαρχιακὰ ὄργανα ἐξουσίας, ποὺ νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ παίξουν τὸ ρόλο τους καὶ νὰ δημιουργήσουμε καὶ νὰ καλλιετέρεψουμε τὰ εἰδικὰ σώματα γιὰ τὴν καθοδήγηση τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης καὶ γιὰ τὴν καθοδήγηση τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς ἐργασίας, ἔτσι ποὺ νὰ κατακτήσουμε ὅλους τοὺς τομεῖς δουλειᾶς καὶ νὰ πά-ρουμε πραγματικὰ τὴν ἐξουσία στὰ χέρια μας.

Η ΒΑΣΙΚΗ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΣΤΕΛΕΧΙΚΟῦ ΜΑΣ ΔΥΝΑΜΙΚΟῦ

Ἡ δοκιμασία τοῦ ζωντανοῦ μαζικοῦ κινήματος τῆς μεγάλης προλεταριακῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης τῶν τελευταίων ἔξη καὶ περισσότερων μηνῶν ἀπέδειξε πῶς τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ στελέχη μας εἶναι καλὰ. Σύμφωνα μὲ τὰ διδάγματα τοῦ προέδρου Μάο, στὸ ἀρθρο τῆς «Κόκκινης Σημαίας» ἀρ. 12) 1966 μὲ τίτλο «Ἐπιμεινέτε σταθερά στὸ βασικὸ προσανατολισμὸ τοῦ ἀγῶνα», τονί-ζαμε: «Ἡ χώρα μας εἶναι κράτος τῆς δικτατορίας τοῦ προ-λεταριάτου. Βασικά, αὐτοὶ ποὺ βρίσκονται στὴν ἐξουσία

εἶναι προλετάριοι. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ στελέχη ποὺ ἔχουν ὑπεύθυνες θέσεις στὶς διάφορες βαθμίδες καὶ στὰ διάφορα εἰδικὰ τμήματα τοῦ Κόμματος, τῆς κυβέρνησης καὶ τῶν ἐνοπλίων δυνάμεων, καθὼς καὶ στοὺς βιομηχανι-κοὺς, ἀγροτικούς, ἐμπορικούς, ἐκπαιδευτικούς καὶ στρα-τιωτικούς τομεῖς, γενικά, ὑποστηρίζουν τὸ Κόμμα καὶ τὸν πρόεδρο Μάο καὶ βαδίζουν ἀποφασιστικὰ στὸ σοσια-λιστικὸ δρόμο». «Μόνο μιὰ χούφτα ἀπὸ ἀντεπαναστάτες ρεβιζιονιστὲς ποὺ εἶναι κατὰ τοῦ Κόμματος, κατὰ τοῦ σο-σιαλισμοῦ καὶ κατὰ τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τουνγκ, ἔ-χουν διεισδύσει σὲ ἡγετικές θέσεις τοῦ Κόμματος καὶ τοῦ Κράτους». Αὐτὰ εἶναι βασικά, ἀντικειμενικά γεγονότα τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς Κίνας. Ἀκριβῶς γι' αὐτό, ἡ κρατικὴ ἐξουσία τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου ἔχει σταθεροποιηθεῖ. Ἀκριβῶς γι' αὐτό ἡ χώρα μας ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ κρατᾷ φηλὰ τὴ μεγάλη κόκκινη σημαία τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τουνγκ καὶ νὰ σημειώνει ἐξαι-ρετικὰ λαμπρὲς ἐπιτυχίες στὰ διάφορα μέτωπα τῆς σο-σιαλιστικῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκοδό-μησης».

Τὰ γεγονότα ἔδειξαν, πῶς αὐτὴ ἡ βασικὴ ἐκτίμηση εἶναι ὀρθή. Τὸ ζήτημα τῆς στάσης ἀπέναντι στὰ στελέχη στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς προλετάριους ἐπαναστάτες ὀφείλουμε νὰ τὸ ἀντιμετωπί-ζουμε μὲ δάση τὴν ἐκτίμηση αὐτή.

Πρέπει νὰ ἀναγνωρίστει μὲ νηφαλιότητα πῶς μιὰ χούφτα ἀντεπαναστάτες πραγματικὰ σφετερίστηκαν τὴν κομματικὴ καὶ κρατικὴ ἐξουσία σὲ ὀρισμένες περιοχές καὶ σὲ ὀρισμένους τομεῖς καὶ ἄσκησαν τὴ δικτατορία τῆς ἀστικῆς τάξης. Ὑπάρχει κοινωνικὴ δάση γι' αὐτὴ τὴ χούφτα τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀσκοῦν ἐξουσία καὶ ἔχουν πάρει τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο. Ὑπάρχουν ἄτομα χρουσ-τωφικοῦ τύπου καὶ εἶναι σήμερα ὁ κύριος ἐχθρὸς μας,

δ' ἐχθρὸς τοῦ προλεταριάτου. Ἄν δὲν ἀνατραποῦν, ἡ χώρα μας θὰ ἀλλάξει: χρώμα καὶ θὰ γυρίσει στὴν ἀποικιακή, μισοαποικιακή καὶ μισοφεουδαρχική κατάσταση. Ἡ κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι: ἡ ἀποφασιστική μάχη ποὺ διεξάγει: τὸ προλεταριάτο ἐναντίον τῆς ἀστικής τάξης. Ὅποιος ἀρνιέται: αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν ξεχωρίζει: ἡμᾶς ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ καὶ ἀρνιέται: τὴ μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική ἐπανάσταση.

Ταυτόχρονα, πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουμε μὲ νηφαλιότητα πὼς τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ στελέχη μας εἶναι: καλὰ καὶ ὅτι τὰ ἐχθρικά ταξικά στοιχεία ποὺ ἔχουν διεισδύσει: στὶς τάξεις τῶν στελεχῶν εἶναι: πολὺ λίγα ἀριθμητικά. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ στελέχη ποὺ ἔχουν κάνει: λάθη, ἀκόμα καὶ σοβαρὰ λάθη, μποροῦν νὰ τὰ διορθώσουν κάτω ἀπὸ τὴ διαπαιδαγωγικὴ δουλειὰ τοῦ Κόμματος καὶ τῶν μαζῶν. Δὲν πρέπει: ποτὲ νὰ ὑπερεκτιμούμε τὸν ἀριθμὸ τῶν αὐτῶν ποὺ βρίσκονται στὴν ἐξουσία καὶ παίρνουν τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο καὶ τῶν ταξικῶν στοιχείων ποὺ ἔχουν διεισδύσει: στὶς τάξεις τῶν στελεχῶν. Αὐτὸ θὰ ἐσθίμηνε ἐπίσης νὰ μπερδεύουμε τὸν ἑαυτὸ μας μὲ τὸν ἐχθρὸ καὶ θὰ γινότανε πολὺ επικίνδυνον ἂν στὴ φάση τῆς ἐπίθεσης ἐπεκτείνονταν τὸ λάθος αὐτὸ καὶ στρέφαμε τὴν αἰχμὴ τῆς πάλης ἐναντίον τῆς πλατιᾶς μάζας τῶν στελεχῶν.

Στὴ διάρκεια τῆς ρωμαλέας ἀντεπίθεσης ποὺ ἐξαπολύθηκε ἐναντίον τῆς χούφτας τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρίσκονται: στὸ Κόμμα, διαθέτουν ἐξουσία καὶ ἔχουν πάρει τὸν καπιταλιστικὸ ὁρμό, στὴ διάρκεια τοῦ περασμένου μισοῦ καὶ πάνω χρόνου, ἐπεκράτησε ἡ κακὴ ἀντίληψη σὲ ὁρισμένους ἀνθρώπους πὼς ὅλοι ἀνεξαιρέτα ὅσοι βρίσκονται: στὴν ἐξουσία εἶναι κακοὶ καὶ πρέπει: ὅλοι νὰ ἀνατραποῦν. Ἡ ἀποψη αὕτη εἶναι: ὁλοκληρωτικὰ λαθεμένη. Εἶναι ἀντίθετη στὸ μαρξισμὸ-λενινισμό, στὴ σκέψη τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ καὶ δὲν βρίσκεται: σὲ ἀνταπόκριση μὲ τὰ γεγονότα.

Ὁ μαρξισμὸς-λενινισμός, ἡ σκέψη τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ μᾶς διδάσκουν πὼς ὀφείλουμε νὰ ὑποβάλλουμε ὅλα τὰ κοινωνικά φαινόμενα σὲ μιὰ ταξικὴ ἀνάλυση. Κατὰ συνέπεια, ὀφείλουμε νὰ ὑποβάλλουμε σὲ ταξικὴ ἀνάλυση τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται στὴν ἐξουσία. Μιὰ καθαρή διαχωριστικὴ γραμμὴ πρέπει: νὰ χαραχθεῖ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται: στὴν ἐξουσία καὶ εἶναι: προλετάριοι: καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται: στὴν ἐξουσία καὶ ἔχουν πάρει τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο. Ὅλοι οἱ ἐπαναστάτες ὀφείλουν νὰ ἀνατρέψουν ἀποφασιστικὰ: τὴ χούφτα τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρίσκονται: στὴν ἐξουσία καὶ ἔχουν πάρει τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο, ἀλλὰ ὀφείλουν νὰ υποστηρίξουν σταθερὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται: στὴν ἐξουσία καὶ ἀνήκουν: στὸ προλεταριάτο. Τὸ νὰ ἀρνηθοῦμε νὰ κάνουμε ταξικὴ ἀνάλυση τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρίσκονται: στὴν ἐξουσία καὶ νὰ υιοθετήσουμε μιὰν ἀρνητικὴ στάση ἀπέναντι: σὲ ὅλους, καὶ νὰ τοὺς ἀνατρέψουμε ὅλους ἀνεξαιρέτα θὰ ἐσθίμηνε πὼς πέφτουμε: στὸν ἀναρχισμό.

Στὰ δεκαεφτά χρόνια ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴν ἱδρύση τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας Κίνας, ἡ ἐπαναστατικὴ προλεταριακὴ γραμμὴ ποὺ ἐκπροσωπεῖ ὁ πρόεδρος Μάο εἶχε κυρίαρχη θέση καὶ ἡ πλειοψηφία τῶν μελῶν τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας καὶ τῆς ἑνωσῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας Κίνας τηροῦσε αὐτὴ τὴ γραμμὴ. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὶς μεγάλες ἐπιτυχίες ποὺ πραγματοποιήθηκαν: στὰ διάφορα μέτωπα τὰ τελευταῖα δεκαεφτά χρόνια. Ἡ ἀποψη τῆς χωρὶς διάκριση ἀνατροπῆς ὅλων τῶν στελεχῶν ἀρνιέται: τὰ βασικὰ γεγονότα τῶν 17 χρόνων ποὺ πέρασαν καὶ μὴδενίζει: τὶς μεγάλες ἐπιτυχίες ποὺ πραγματοποιήθηκαν: στὰ χρόνια αὐτά.

Ἡ χούφτα τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρίσκονται: στὸ Κόμμα, ποὺ διαθέτουν ἐξουσία καὶ ἔχουν πάρει τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο καὶ οἱ γαιοκτήμονες, οἱ πλουτοσχωρικοὶ, οἱ ἀντεπαναστάτες καὶ τὰ κακὰ στοιχεία καὶ οἱ δεξιὸι προσκολλημένοι: στὴν ἀπροκάλυπτη ἀντιδραστικὴ τους στάση σβύνουν τὴ διαχωριστικὴ γραμμὴ ἀνάμεσα: στοὺς προλετάριους ποὺ βρίσκονται: στὴν ἐξουσία καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται: στὴν ἐξουσία καὶ ἔχουν πάρει τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο ἀνάμεσα: στοὺς ἐπαναστάτες καὶ τοὺς ἀντεπαναστάτες. Αὐτοὶ προσπαθοῦν νὰ ἐκτρέψουν: τὶς μάζες ἀπὸ τὸ στόχο τους, νὰ κατευθύνουν τὴν αἰχμὴ τῆς πάλης τοὺς ἐναντίον ἐκείνων τῶν στελεχῶν ποὺ εἶναι: καλὰ ἢ σχετικὰ καλὰ, ἐναντίον τῶν μελῶν τοῦ Κόμματος καὶ τῆς ἑνωσῆς Νεολαίας ποὺ ἀνήκουν: σ' αὐτὲς τὶς δύο κατηγορίες σὲ μιὰ μάταιη ἀπόπειρα νὰ ἀντιταχθοῦν: στὸ σοσιαλισμό, νὰ πλιγορθώσουν, τὸν καπιταλισμό, νὰ ἀνατρέψουν τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου καὶ νὰ καλιγορθώσουν: τὴ δικτατορία τῆς ἀστικής τάξης. Ὅλοι οἱ σύντροφοι: ἐπαναστάτες καὶ ὅλες οἱ μαζικὲς ἐπαναστατικὲς ὁργανώσεις ὀφείλουν νὰ διατηρήσουν τὴν πρὶ ὕψηλῃ ἐπαγρύπνηση καὶ νὰ μὴν ἀφθεοῦν: νὰ πάθουν καμμιὰ σύγχυση σχετικὰ μ' αὐτὸ.

Η ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΜΑΖΕΣ

Ἡ πείρα ἐδείξε πὼς ἕνα προσωρινὸ ὄργανο ἐξουσίας πρέπει: νὰ ἐγκαθιδρύεται: σὲ ἐκείνες τὶς ἐπαρχίες καὶ πόλεις ὅπου ἡ ἐξουσία πρέπει: νὰ καταληφθεῖ. Τὸ προσωρινὸ αὐτὸ ὄργανο ἐξουσίας συγκροτεῖται ἀπὸ καθοδηγητικὰ στελέχη τῶν μαζικῶν ἐπαναστατικῶν ὁργανώσεων ποὺ ἐκπροσωποῦν πραγματικὰ: τὶς πλατειᾶς μάζες, ἀπὸ ἐκπροσώπους τῶν μονάδων τοῦ Λαϊκοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ ποὺ σταθμεύουν: στὴ δοσμένη περιοχὴ καὶ ἀπὸ ἐπαναστατικὰ στελέχη. Σὲ ἐκείνες τὶς διομηχανικὲς καὶ ἄλλες ἐπιχειρήσεις ποὺ πρέπει: νὰ καταληφθεῖ ἡ ἐξουσία, σχηματίζονται: ἐπίσης προσωρινὰ ὄργανα ἐξουσίας, στὰ ὁποῖα μετέχουν: ἐπαναστατικὰ στελέχη (καθοδηγητικὰ στελέχη, διοικητικὰ στελέχη καὶ τεχνικοὶ) ἀντιπρόσωποι τῶν ἐργατῶν (παλαιμάχοι ἐργάτες καὶ νέοι ἐργάτες) καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Πολιτοφυλακῆς. Σὲ ἐκείνα τὰ χωματικά καὶ κυβερνητικὰ ὄργανα ὅπου ἡ ἐξουσία πρέπει: νὰ καταληφθεῖ, ἡ ἀρχὴ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἐπαναστατικῶν καθοδηγητικῶν στελεχῶν, τῶν μεσίων ἐπαναστατικῶν στελεχῶν καὶ τῶν ἐπαναστατικῶν μαζῶν πρέπει: νὰ τηρεῖται: ἐπίσης. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἕνα καθοδηγητικὸ, ἕνα ἀντιπροσωπευτικὸ καὶ μὲ κύρος καθοδηγητικὸ σῶμα μπορεῖ νὰ συγκροτεῖται: γιὰ νὰ καθοδηγεῖ: τὶς ἐπαναστατικὲς μάζες: γιὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐκπλήρωση τοῦ ἀγωνιστικοῦ καθήκοντος: τῆς κατάληψης τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴ χούφτα τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρίσκον-

τα: στο κόμμα και έχουν πάρει τον καπιταλιστικό δρόμο. Έγκαθιδρύοντας ένα προσωρινό όργανο εξουσίας, είναι αναγκαίο να αντιμετωπίζουμε με όρθο τρόπο το πρόβλημα της σωστής στάσης απέναντι στα επαναστατικά στελέχη.

Τα επαναστατικά στελέχη που εφαρμόζουν την προλεταριακή γραμμή που εκπροσωπεί ο Πρόεδρος Μάο είναι: ο θησαυρός του Κόμματος και του λαού. Όφείλουν και μπορούν να γίνουν η καθοδηγητική δύναμη στον αγώνα για την κατάληψη της εξουσίας από τη χούφτα των ανθρώπων που βρίσκονται στο Κόμμα κι' έχουν πάρει τον καπιταλιστικό δρόμο. Τα καθοδηγητικά αυτά στελέχη οφείλουν να διατηρήσουν στενή επαφή με τις μάζες, να αντλήσουν από τη σοφία των πλατειών μαζών και να σταθούν στην πρωτοπορία του μαζικού κινήματος. Οι επαναστατικές μάζες και οι μαζικές επαναστατικές οργανώσεις οφείλουν να τα υποστηρίζουν.

Ο πρόεδρος Μάο λέει: «Το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας είναι ένα κόμμα που καθοδηγεί ένα μεγάλο επαναστατικό αγώνα σε μια χώρα που έχει εκατοντάδες εκατομμύρια κατοίκους και δε θα μπορέσει να εκπληρώσει αυτό το ιστορικό καθήκον χωρίς ένα μεγάλο αριθμό καθοδηγητικών στελεχών, που να συνδυάζουν την ικανότητα με την πολιτική καθαρότητα».

Αυτή είναι μια μεγάλη αλήθεια που επιβεβαιώθηκε από την ιστορική πείρα της κινέζικης επανάστασης. Σήμερα, οφείλουμε επίσης να αποκτήσουμε ένα μεγάλο αριθμό καθοδηγητικών στελεχών που να συνδυάζουν την ικανότητα με την πολιτική καθαρότητα, για να ενεργήσουν σαν καθοδηγητικούς πυρήνες της μεγάλης συμμαχίας των προλεταρίων επαναστατών για την εκπλήρωση των αγωνιστικών καθηκόντων που στέκουν μπροστά μας.

Τα επαναστατικά καθοδηγητικά στελέχη είναι περισσότερο ώριμα πολιτικά. Έχουν μεγάλη οργανωτική ικανότητα. Απέχτησαν περισσότερη πείρα στον αγώνα. Έχουν την ικανότητα να ασκήσουν εξουσία και να διοικήσουν το προλεταριακό κράτος. Η πείρα έχει δείξει πως όταν υπάρχουν αυτά τα καθοδηγητικά στελέχη στον καθοδηγητικό πυρήνα και έχουν συγχωρευθεί με τις πλατειές επαναστατικές μάζες, είναι δυνατόν ή πάλη για την κατάληψη της εξουσίας να γίνει περισσότερο ομαλά, ή δηλ δουλειά να προχωρήσει πολύ γρηγορότερα, να διεξαχθεί ταυτόχρονα ή επανάσταση και να προωθηθεί ή παραγωγή και όλα να γίνονται σε συμφωνία με την πολιτική του Κόμματος. Αντίθετα, αν τα επαναστατικά στελέχη έχουν αποκλησισθεί, δεν υπάρχει ισχυρός καθοδηγητικός πυρήνας, οι επαναστατικές μάζες και οι μαζικές επαναστατικές οργανώσεις δεν μπορούν να ενωθούν και να συγχροτήσουν οργανωμένες και πειθαρχημένες επαναστατικές ταξιαρχίες, με συγκεντρωτική καθοδήγηση και ενιαία διοίκηση, ή χούφτα των ανθρώπων που βρίσκεται στην εξουσία και έχουν πάρει τον καπιταλιστικό δρόμο, αδράχουν τότε την ευκαιρία για να προκαλέσουν αναταραχή. Κάτω από τις συνθήκες αυτές, οι προλετάριοι επαναστάτες δεν μπορούν να καταλάβουν την εξουσία και να την ασκήσουν.

Η πλατειά μάζα των στελεχών στις κομματικές και κυβερνητικές οργανώσεις είναι καλά στελέχη και θέλουν

να κάνουν την επανάσταση. Οι προλετάριοι επαναστάτες, ανάμεσά τους, αποτελούν την κύρια δύναμη για την κατάληψη της εξουσίας στους τομείς τους. Γνωρίζουν με το παραπάνω αν πρέπει ή εξουσία στον τομέα τους να καταληφθεί, ποιά πρόσωπα βρίσκονται στην εξουσία και έχουν πάρει τον καπιταλιστικό δρόμο και από ποιους ή εξουσία πρέπει να αποσπασθεί. Είναι εξοικειωμένοι με όλα τα είδη δουλειάς και με τους όρους της μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης στον τομέα τους και με τις συνθήκες των στελεχών και των μαζών. Γι' αυτό το σε εκείνους τους τομείς και τμήματα που ή εξουσία πρέπει να καταληφθεί, είναι βασικό να στηριχθούμε σ' αυτούς και ταυτόχρονα να ενωθούμε και να βοηθήσουμε εκείνα τα στελέχη που δεν έχουν ύψηλδη επίπεδο συνείδησης έτσι ώστε να κερδίσουμε τη μεγάλη πλειοψηφία. Μονάχα έτσι είναι δυνατό να καταληφθεί πραγματικά ή εξουσία από τη χούφτα των ανθρώπων που βρίσκονται στην εξουσία και παίρνουν τον καπιταλιστικό δρόμο και ή δουλειά να προχωρήσει καλά. Οι επαναστατικές μάζες και οι μαζικές επαναστατικές οργανώσεις από τους άλλους τομείς πρέπει να εμπιστευθούν σ' αυτούς, να τους υποστηρίζουν και να τους δώσουμε την αναγκαία βοήθεια και να αποφύγουν να κάνουν ό,τιδήποτε που θα παρεμποδίξει τη δουλειά τους. Στον αγώνα για την κατάληψη της εξουσίας στις κομματικές και κυβερνητικές οργανώσεις είναι έντελως λαθεμένο και ακατόρθωτο να αποκληστούν τα επαναστατικά στελέχη των τομέων αυτών και οι μαζικές οργανώσεις δεν πρέπει να το κάνουν αυτό. Είναι επίσης λαθεμένο και ακατόρθωτο για τις επαναστατικές μαζικές οργανώσεις να αποκλείσουν χωρίς διάκριση όλα τα καθοδηγητικά στελέχη.

Σε όρισμένα μέρη μερικά άτομα έχουν προτείνει «δλοι οι άνθρωποι που μπορούν να θεωρηθούν σαν «καθοδηγητικά» στελέχη πρέπει να μπουν στην πάνα». Η άποψη αυτή πρέπει να υποβληθεί σε ταξική ανάλυση. Αντιπαράθετα τις μάζες σε όλα τα στελέχη. Δεν κατευθύνει την αίχμη της εναντίον της χούφτας των ανθρώπων που βρίσκονται στην εξουσία και έχουν πάρει τον καπιταλιστικό δρόμο, αλλά εναντίον της μεγάλης πλειοψηφίας των στελεχών. Γι' αυτό έρχεται σε αντίθεση με το βασικό πνεύμα της Απόφασης από 16 σημεία της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας σχετικά με τη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση, με το γενικό προσανατολισμό της πάλης και με τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ. Η άποψη αυτή βοηθάει αντικειμενικά τον ταξικό εχθρό. Οι σύντροφοι εκείνοι που διέπραξαν ασυνείδητα τέτοιου είδους λάθη πρέπει να τα διορθώσουν άμέσως. Θα ήταν επικίνδυνο γι' αυτούς να επιμείνουν πεισματικά στις απόψεις τους. Όσον αφορά τους συντρόφους που διέπραξαν λάθη, υπό τον όρο πως θα τα διορθώσουν, όλα τα επαναστατικά στελέχη πρέπει να τους καλοσωρίσουν και σε καμιά περίπτωση να μη στραφούν εναντίον τους.

Στο περίφημο έργο του «Σχετικά με μερικά ζητήματα καθοδήγησης», ο πρόεδρος Μάο τονίζει: «Όσοδήποτε δραστήρια και αν είναι ή καθοδηγητική ομάδα, ή δραστηριότητά της θα αποβεί μια άκαρπη προσπάθεια μιας χούφτας ανθρώπων, αν δεν συνδυαστεί με τη δραστηριότητα των μαζών. Από την άλλη μεριά, αν οι μάζες εί-

να δραστήριες μόνες τους, χωρίς μια ισχυρή καθοδηγητική ομάδα, που θα οργανώσει σωστά τη δραστηριότητά τους, μια τέτοια δραστηριότητα δεν μπορεί να διατηρηθεί για πάρα πολύν καιρό και να προχωρήσει προς τη σωστή κατεύθυνση και να ύψωθεί σ' ένα ύψος επίτευξης. Αυτή είναι μια γενική αλήθεια. Η αρχή αυτή της συγχώνευσης των επαναστατικών στελεχών με τις επαναστατικές μάζες πρέπει να εφαρμοσθεί και στη διάρκεια του σημερινού αγώνα για την κατάληψη της εξουσίας από τους προλετάριους επαναστάτες.

Η πολιτική «να διδασκόμαστε από τα λάθη του παρελθόντος για να τα αποφεύγουμε στο μέλλον» και «να θεραπεύουμε την αρρώστεια για να σώσουμε τον άρρωστο» πρέπει να εφαρμοσθεί και στην επαναστατική μας πορεία. Για να πετύχουμε τον σκοπό μας πρέπει να έχουμε καθαρή πολιτική και να μην έχουμε λάθη.

Η πολιτική «να διδασκόμαστε από τα λάθη του παρελθόντος για να τα αποφεύγουμε στο μέλλον» και «να θεραπεύουμε την αρρώστεια για να σώσουμε τον άρρωστο» που έχει προβληθεί από τον πρόεδρο Μάο πρέπει να εφαρμοστεί για τα στελέχη που έχουν κάνει λάθη. Αυτή είναι η μόνη σωστή πολιτική και αποτελεί μια σημαντική ανάπτυξη της μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας για το κόμμα, που έχει κάνει ο πρόεδρος Μάο. Τα σκληρά χτυπήματα έναντι των δυνάμεων των στελεχών που έχουν διαπράξει λάθη βρίσκονται σε αντίθεση με τη μαρξισμολενινισμό, με τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ.

Το 1942, ο πρόεδρος Μάο υπογράμμισε στο λαμπρό έργο του, «Να βελτιώσουμε το στυλ δουλειάς του Κόμματος»:

«Στην πάλη μας έναντι του υποκαπιταλισμού, του σεκταρισμού και του κομματικού δικταμερούς δοκιμάσαμε, όφειλουμε να τηρούμε απερίγκλιτα δυο αρχές: Πρώτο, «να διδασκόμαστε από τα λάθη του παρελθόντος, για να τα αποφεύγουμε στο μέλλον» και δεύτερο, «να θεραπεύουμε την αρρώστεια για να σώσουμε τον άρρωστο». Όφειλουμε να φέρνουμε στο φως όλα τα λάθη του παρελθόντος, να τα αναλύουμε και να τα κριτικάρουμε με σκοπό να αποτρέψουμε την επανάληψή τους στο μέλλον, να βελτιώνουμε τη δουλειά μας και να γινόμαστε καλύτεροι. Αυτό είναι το νόημα της πρώτης αρχής «να διδασκόμαστε από τα λάθη του παρελθόντος για να τα αποφεύγουμε στο μέλλον». Αλλά αποκαλύπτοντας τα λάθη και κριτικάροντας τις αδυναμίες, όφειλουμε να ενεργούμε για να επιτύχουμε το σκοπό που επιδιώκει ο γιατρός, δηλ. που προσπαθεί να θεραπεύσει τον άρρωστο από την αρρώστειά του όχι για να τον πεθάνει αλλά για να τον σώσει. Όταν ένας άνθρωπος υποφέρει από σκληροειδίτιδα, ο γιατρός αφαιρεί τη σκληροειδίτη απόφυση και σώζει τον άρρωστο. Όλοι όσοι έχουν διαπράξει λάθη και δεν άρνούνται να θεραπευθούν, και δεν επιμένουν στα λάθη τους σε σημείο που να εμποδίζουν τη θεραπεία, είναι για μας καλοδεχούμενοι. Θα χαρούμε αν εκδηλώσουν την επιθυμία, τιμιά και ειλικρίνιά, να γιατρευτούν και να γίνουν καλοί σύντροφοι. Η βοήθειά μας θα τους δοθεί. Για να εκπληρώσουμε το καθήκον αυτό με επιτυχία, ο-

φείλουμε να μην υποχωρούμε σε στιγμιαίες παρορμήσεις και να χτυπούμε ανελέητα. Η θεραπεία στις ιδεολογικές και πολιτικές ασθένειες δε συνίσταται στο να κόβουμε μαζί με το σώμα κομμάτι και το υγιές μέρος, αλλά στην εφαρμογή της αρχής «να θεραπεύουμε την αρρώστεια για να σώσουμε τον άρρωστο». Αυτή είναι η μόνη σωστή και αποτελεσματική μέθοδος».

Ακριδώς γιατί το Κόμμα μας εφαρμόσε την πολιτική «να διδασκόμαστε από τα λάθη του παρελθόντος για να τα αποφεύγουμε στο μέλλον» και «να θεραπεύουμε την αρρώστεια για να σώσουμε τον άρρωστο», έγινε ικανό να διεξαγάγει σωστά τους ιδεολογικούς αγώνες και να επιτύχει την ιδεολογική καθαρότητα και ενότητα των γραμμών του. Ακριδώς για αυτό, έγινε ικανό να εφαρμόσει την προλεταριακή επαναστατική γραμμή του προέδρου Μάο και να καθοδηγήσει ολόκληρο το λαό να κατανικήσει πανίσχυρους εχθρούς. Αυτό αποτελεί πολύτιμη ιστορική πείρα του Κόμματός μας. Όφειλουμε να διαφυλάξουμε την πείρα αυτή σταθερά στην αποφασιστική σύγκρουση που διεξάγεται τώρα ανάμεσα στις δύο τάξεις, στο προλεταριάτο και στην αστική τάξη και στον αγώνα των προλεταρίων επαναστατών για την κατάληψη της εξουσίας από τη χούφτα των ανθρώπων που βρίσκονται στο Κόμμα και έχουν πάρει τον καπιταλιστικό δρόμο. Όφειλουμε να εφαρμόσουμε σταθερά την πολιτική «να διδασκόμαστε από τα λάθη του παρελθόντος για να τα αποφεύγουμε στο μέλλον» και «να θεραπεύουμε την αρρώστεια για να σώσουμε τον άρρωστο», για τα στελέχη που έχουν διαπράξει λάθη. Πρέπει να τα ενθαρρύνουμε «να απαλλάξουν από το φορτίο τους», να απαλλάξουν από όλα τα πάθη και τους φόβους τους και να τα καλέσουμε να ξεγερθούν έναντι της χούφτας των ανθρώπων που βρίσκονται στην εξουσία και έχουν πάρει τον καπιταλιστικό δρόμο. Μονάχα έτσι θα μπορούσαμε να ενωθούμε με την πλειοψηφία, να απομονώσουμε τους εχθρούς του προλεταριάτου και να κατανικήσουμε την αστική τάξη και τους πράκτορές της μέσα στο Κόμμα. Αλλιώς, θα απομονωθούμε και η προλεταριακή μας επανάσταση θα αντιμετωπίσει τον κίνδυνο της ήττας.

Κρίνοντας τα στελέχη που έχουν κάνει λάθη, όφειλουμε να ενεργούμε σε αρμονία με την αρχή «το ένα διχάζεται στα δύο» και να παίρνουμε υπόψη και τα λάθη τους και τις αρετές τους, και τη συμπεριφορά τους στη διάρκεια της μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης και τη δράση τους για μια μακρόχρονη περίοδο. Όφειλουμε να κρίνουμε με βάση τα γεγονότα. Ο πρόεδρος Μάο μας διδάσκει: «Δεν πρέπει να περιορίζουμε την κρίση μας για μια περίοδο και για ένα μεμονωμένο επεισόδιο στη ζωή των στελεχών, αλλά να βλέπουμε συνολικά τη ζωή και τη δουλειά τους. Αυτή είναι η κύρια μέθοδος για να κρίνουμε τα στελέχη». Αποτελεί μεταφυσική στάση, στάση που βρίσκεται σε αντίθεση με τη διαλεκτική, να χτυπάμε κάποιον για ένα μεμονωμένο σφάλμα χωρίς να παίρνουμε υπόψη ολόκληρη τη δουλειά του και να βλέπουμε μόνο τα λάθη του, να τα μεγαλοποιούμε και να τον στιγματίζουμε απόσπαστα με ατιμωτικές κατηγορίες. Όλοι οι σύντροφοι επαναστάτες όφειλουν να αποφεύγουν το λάθος αυτό και να ενεργούν σωστά.

Η πολιτική «να διδασκόμαστε από τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος γιὰ νὰ τὰ ἀποφεύγουμε στὸ μέλλον» καὶ «νὰ θεραπεύουμε τὴν ἁρρώστεια γιὰ νὰ σώζουμε τὸν ἄρρωστο» πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται ἐπίσης καὶ γιὰ τοὺς συντρόφους ποὺ ἔγιναν ὅργανα τῆς ἀστικής ἀντιδραστικῆς γραμμῆς στὴ διάρκεια τῆς μεγάλης προλεταριακῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης. Τὸ 1944, ὁ πρόεδρος Μάο τόνιζε στὸ ἄρθρο «Ἡ μελέτη μας καὶ ἡ τρέχουσα κατάσταση» ποὺ ἔχει μιὰ μεγάλη ἱστορική σημασία:

«Στὴν ἱστορία τοῦ Κόμματός μας ὑπῆρξαν μεγάλοι ἄγῳνες ἐναντίον τῆς λαθεμένης γραμμῆς τοῦ Τσέν Τσούσιέου καὶ ἐκείνης τοῦ Λι-Λι-σάν κι' οἱ ἄγῳνες αὐτοὶ ἦταν ἀπόλυτα ἀναγκαῖοι. Ἀλλὰ οἱ μέθοδοι ποὺ χρησιμοποιήθηκαν στοὺς ἄγῳνες αὐτοὺς ἦταν ἐσφαλμένες. Πρῶτο, δὲν μπόρεσαν τὰ στελέχη νὰ ἀντιληφθοῦν ἀπολύτως τίς αἰτίες αὐτῶν τῶν λαθῶν, τίς συνθήκες κάτω ἀπὸ τίς ὁποῖες ἔγιναν, τοὺς σωστοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ τὰ διορθώσουν, ἔτσι ὥστε νὰ ἀποτρέψουν κάθε δυνατότητα ἐπανάληψής τους. Δεύτερο, ἔδωσαν πάρα πολὺ μεγάλο βάρος στὴν προσωπικὴ εὐθύνη, πρᾶγμα ποὺ εἶχε σὰ συνέπεια νὰ ὑπονομιευθεῖ ἡ ἐνότητα στὴν κοινὴ προσπάθεια ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιδιώξουμε. Θὰ πρέπει νὰ διδασκοῦμε ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο λάθη. Ἐξετάζοντας τὰ ἱστορικά προβλήματα σήμερα δὲν θὰ πρέπει νὰ ὑπερτονίζουμε τὴν προσωπικὴ εὐθύνη ὁρισμένων συντρόφων, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ ἀναλύσουμε τὴν κατάσταση, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία ἔγιναν τὰ κυριώτερα λάθη, τὸ χαρακτήρα τους καὶ τίς κοινωνικές, ἱστορικές καὶ ἰδεολογικές τους ρίζες. Καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ μὲ πνεῦμα, νὰ διδασκοῦμε ἀπὸ τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος γιὰ νὰ τὰ ἀποφεύγουμε στὸ μέλλον» νὰ θεραπεύσουμε τὴν ἁρρώστεια γιὰ νὰ σώσουμε τὸν ἄρρωστο, ἔτσι ὥστε νὰ πετύχουμε τὸ διπλὸ σκοπὸ, νὰ ξεκαθαρίσουμε τίς ἀντιλήψεις μας καὶ νὰ ἐνώσουμε τοὺς συντρόφους μας. Ὁ προσεκτικὸς χειρισμὸς τῶν προσωπικῶν ζητημάτων τῶν συντρόφων, δηλ. τὸ νὰ μὴ καλύπτουμε τὰ λάθη τους, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ τοὺς ἐξουθενώνουμε προσωπικά, ἀποτελεῖ τὸ μέτρο τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ὠριμότητος τοῦ Κόμματός μας».

Οἱ ὁδηγίες αὐτὲς τοῦ προέδρου Μάο ἔχουν πλήρη ἐφαρμογὴ στὴ σημερινὴ κατάσταση σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῶν στελεχῶν στὴν πάλη ἀνάμεσα στίς δύο γραμμές.

Μιλώντας γενικά, οἱ ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὰ στελέχη ποὺ ἔχουν διαπράξει λάθη γραμμῆς ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά, καὶ στὸ Κόμμα καὶ τὸ λαό, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀποτελοῦν ἀντιθέσεις στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ. Αὐτὲς οἱ ἀντιθέσεις πρέπει νὰ λυθοῦν σύμφωνα μὲ τὴ θέση τοῦ προέδρου Μάο: «ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τῆς ἐνότητας, ξεχωρίζοντας αὐτὸ ποὺ εἶναι ὀρθὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι λαθεμένο καὶ μέσο τῆς κριτικῆς καὶ τῆς πάλης νὰ φθάσουμε σὲ μιὰ νέα ἐνότητα πάνω σὲ μιὰ νέα βάση». Τὰ στελέχη αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ ἀντιμετωπίζουμε σὰν ἐχθρούς» δὲν πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὸ πρόβλημα αὐτὸ μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἀντιμετωπίζουμε προβλήματα ποὺ ἔχουν σχέσεις μὲ τίς ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὸν ἐχθρὸ καὶ σὲ μᾶς.

Στὰ στελέχη ποὺ ἔχουν διαπράξει λάθη πρέπει νὰ τοὺς δοθεῖ ἡ εὐκαιρία νὰ τὰ παραδεχθοῦν, νὰ τὰ κριτικάρουν καὶ νὰ τὰ διορθώσουν. Ἐφόσον κάνουν τὴν αὐτο-

κριτικὴ τους, διορθώσουν τὰ λάθη τους καὶ περάσουν μὲ τὸ μέρος τῆς προλεταριακῆς ἐπαναστατικῆς γραμμῆς τοῦ προέδρου Μάο, μποροῦν νὰ τοὺς δοθοῦν οἱ κατάλληλες καθοδηγητικὲς θέσεις. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ στελέχη μποροῦν νὰ προωθηθοῦν στὰ προσωρινὰ ὅργανα ἐξουσίας στὴν πάλη γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς προλεταρίους ἐπαναστάτες.

Ἐπίσης στὰ στελέχη ποὺ ἔχουν διαπράξει πολὺ σοβαρὰ λάθη πρέπει νὰ ἐπιδειχθεῖ ἐπιείκεια ἀφ'οὗ κριτικαρισθοῦν καὶ ἀποκαλυφθοῦν τὰ λάθη τους. Σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγία τοῦ προέδρου Μάο, «ὀφείλουμε νὰ τοὺς ἐπιτρέψουμε νὰ διορθώσουν τὰ λάθη τους καὶ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνουμε νὰ διορθώσουν τὰ ἐγκλήματα τους μὲ καλὲς ἐνέργειες, ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ ἀντικομμουνιστικὰ καὶ ἀντισοσιαλιστικὰ στοιχεῖα ποὺ ἐπιμένουν στὰ λάθη τους καὶ ἀρνοῦνται νὰ τὰ διορθώσουν παρὰ τίς ἐπανειλημμένες διαπαιδαγωγικὲς προσπάθειες».

Ἡ πολιτικὴ «νὰ διδασκόμαστε ἀπὸ τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος γιὰ νὰ τὰ ἀποφεύγουμε στὸ μέλλον» καὶ «νὰ θεραπεύουμε τὴν ἁρρώστεια γιὰ νὰ σώζουμε τὸν ἄρρωστο» πρέπει νὰ ἐφαρμοσθεῖ ἀπέναντι σὲ ὅλα τὰ στελέχη ὅλων τῶν θαμνίδων καὶ σὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ τῆς Ἐνωστῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας ποὺ ἔχουν διαπράξει λάθη. Ἐχεῖ ἐφαρμογὴ ἐπίσης καὶ στοὺς νέους ἀγωνιστές.

Ὅφείλουμε νὰ σημειώσουμε πὼς οἱ νέοι ἐπαναστάτες ἀγωνιστὲς προσέφεραν ἀθάνατες ὑπηρεσίες στὴ μεγάλη προλεταριακὴ πολιτιστικὴ ἐπανάσταση. Νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε αὐτὸ θὰ σήμαινε πὼς ἀρνιόμαστε τὴ μεγάλη προλεταριακὴ πολιτιστικὴ ἐπανάσταση. Δὲν εἶναι ἐκπληκτικὸ πὼς ὁρισμένοι νέοι ἐπαναστάτες ἀγωνιστὲς διέπραξαν λάθη καὶ μάλιστα σοβαρὰ λάθη. Τὰ ἐπαναστατικὰ στελέχη ὀφείλουν, μὲ ὅλη τους τὴ ψυχὴ καὶ ὑπομονετικά, νὰ τοὺς διαπαιδαγωγήσουν καὶ νὰ τοὺς βοηθήσουν, γιὰ νὰ διορθώσουν τὰ λάθη τους καὶ νὰ διατηρήσουν τίς καλὲς τους πλευρὲς, τὸν ἐνθουσιασμὸ τους γιὰ νὰ ὠριμάσουν μὲ γρήγορο καὶ ὑγιεῖ τρόπο καὶ νὰ μὴ τοὺς κατηγοροῦν. Εἶναι ἐντελῶς ἀνεπίτρεπτο γιὰ τὸν καθένα νὰ οἰκτιροῦνται τὸ κύρος τοῦ κόμματος ποὺ ἐφαρμόζει τὴν πολιτικὴ «νὰ διδασκόμαστε ἀπὸ τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος γιὰ νὰ τὰ ἀποφεύγουμε στὸ μέλλον» καὶ «νὰ θεραπεύουμε τὴν ἁρρώστεια γιὰ νὰ σώζουμε τὸν ἄρρωστο» ἀπέναντι: στὰ στελέχη ποὺ διέπραξαν λάθη, χρησιμοποιώντας τὴν πολιτικὴ αὐτὴ σὰν πρόσχημα γιὰ νὰ προβάλλει τὰ λάθη καὶ τίς ἐλλείψεις τῶν νέων ἐπαναστατῶν ἀγωνιστῶν καὶ νὰ ἐπιτίθεται ἐναντίον τους. Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐπαγρυπνήσουμε ἀπέναντι: στίς ἀντεπιθέσεις καὶ στίς ἀπόπειρες ἀντεκδίκησης ποὺ ἐπιχειροῦν οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται στὴν ἐξουσία καὶ ἔχουν πάρε: τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ αὐτὴ τὴν εὐκαιρία. Ὅφείλουμε νὰ προστατέψουμε τοὺς νέους ἐπαναστάτες ἀγωνιστὲς, ἀλλιώτικα θὰ διαπράξουμε τερατῶδες ἐγκλήματα.

Ὅφείλουμε νὰ ἐπιμένουμε νὰ ἐφαρμόζεται ἡ μακρόπνοη πολιτικὴ τοῦ Κόμματος «νὰ διδασκόμαστε ἀπὸ τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος γιὰ νὰ τὰ ἀποφεύγουμε στὸ μέλλον» καὶ «νὰ θεραπεύουμε τὴν ἁρρώστεια γιὰ νὰ σώζουμε τὸν ἄρρωστο», ἔτσι ποὺ στὸ τέλος τοῦ κινήματος νὰ ἔχει ἐπιτευχθεῖ ἡ ἐνότητα τοῦ πάνω ἀπὸ 95% τῶν στελε-

χών και πάνω από 95% των μαζών και να γίνουμε άήττητοι.

Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση είναι μια αύστηρη δοκιμασία για τα στελέχη όλων των βαθμίδων. Στην τρέχουσα δξύτατη σύγκρουση ανάμεσα στις δύο τάξεις και στις δύο γραμμές, τα στελέχη όλων των βαθμίδων οφείλουν να χρησιμοποιούν τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ σαν όπλο για την ιδεολογική ολοκλήρωσή τους, εύσυνείδητα, σοβαρά και διαρκώς. Η σοσιαλιστική επανάσταση μπήκε τώρα σ' ένα νέο στάδιο. "Αν αποτύχουν να ξεχλείψουν την άστική κοσμοαντίληψη στο μυαλό τους, θα γίνει έντελως αδύνατο γι' αυτούς να παραμείνουν σταθερά στην πλευρά του σοσιαλισμού και της προλεταριακής επαναστατικής γραμμής, που εκπροσωπεί ο πρόεδρος Μάο και θα χάσουν τη θέση τους και θα αποπροσανατολισθούν.

Σήμερα, η βασικότερη διαφορά ανάμεσα στην προλεταριακή κοσμοαντίληψη και στην άστική κοσμοαντίληψη εκφράζεται συγκεντρωμένα στη στάση απέναντι στη μεγάλη προλεταριακή επανάσταση και στο μαζικό κίνημα της επανάστασης αυτής.

"Αν κάποιος διατηρεί πράγματα από την άστική κοσμοαντίληψη, παίρνει ολοκληρωτικά άρνητική στάση στη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση. "Ορισμένοι σύντροφοι δεν μπορούν να δουν καθαρά τη χρησιμότητα, τη σημασία και την επείγουσα ανάγκη της διεξαγωγής της επανάστασης αυτής. Βλέπουν μονάχα όρισμένες αδυναμίες και λάθη που διέπραξαν οι νέοι επαναστάτες αγωνιστές και οι επαναστατικές μάζες, μη μπορώντας να θούν πώς ο γενικός επαναστατικός τους προσανατολισμός είναι σωστός. Το λάθος αυτό πρέπει να διορθωθεί.

Στις γραμμές των στελεχών μας υπάρχει μια ομάδα ανθρώπων που η κοσμοαντίληψή τους παραμένει βασικά άστική. "Ενα βασικό πρόβλημα από όσα έχουν να αντιμετωπίσουν τα στελέχη αυτά είναι να περάσουν τη δοκιμασία του σοσιαλισμού.

Οι σύντροφοι που έχουν προσφέρει υπηρεσίες στο λαό κατά το παρελθόν δεν πρέπει να παραμείνουν στις παλιές υπηρεσίες τους, δεν πρέπει να ζούν με το ένδοξο παρελθόν τους, αλλά πρέπει να πάρουν μια σωστή στάση, να πάρουν μέρος στη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση και να σφυρηλατήσουν τους εαυτούς τους και να ολοκληρώσουν την κοσμοαντίληψή τους μέσα στο χείμαρρο του κινήματος των μαζών. Μονάχα έτσι θα μπορέσουν να περάσουν τη δοκιμασία του σοσιαλισμού καλά και να προσφέρουν νέες υπηρεσίες στο λαό.

Τα στελέχη που έχουν διαπράξει λάθη δεν πρέπει να αρνούνται να διορθώσουν την κοσμοαντίληψή τους, να αρνούνται να αποδεχθούν την κριτική των μαζών ή να περνούν σε επίθεση εναντίον των επαναστατικών μαζών γιατί ακριβώς το Κόμμα έχει υιοθετήσει την πολιτική «να διδασκόμαστε από τα λάθη του παρελθόντος για να τα αποφεύγουμε στο μέλλον» και «να θεραπεύουμε την αρρώστια για να σώσουμε τον άρρωστο» απέναντί τους. "Αν επιμένουν στη στάση τους, ο χαρακτήρας της αντίθεσής τους με το Κόμμα και τις μάζες θα αλλάξει βα-

θμισα. Θα ξεελιχθεί από μη ανταγωνιστική σε ανταγωνιστική αντίθεση και οι δύο θα γίνουν «αθεράπευτοι».

Τα στελέχη που έχουν διαπράξει λάθη πρέπει να ανεδάσουν την επαγρύπνησή τους και να ξεκόψουν καθαρά με τη χούφτα των ανθρώπων που βρίσκονται στην έξουσία και έχουν πάρει τον καπιταλιστικό δρόμο, να ξεκόψουν καθαρά με την άστική αντιδραστηκή γραμμή και περάσουν σταθερά στο πλευρό της προλεταριακής επαναστατικής γραμμής που εκπροσωπεί ο πρόεδρος Μάο, να περάσουν στο πλευρό των επαναστατικών μαζών και να υποστηρίξουν σταθερά τη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση.

Τα παλιά στελέχη πρέπει να αναγνωρίζουν τις δυνατότες πλευρές των νέων επαναστατών αγωνιστών. Πιστεύουμε πώς η νέα γενιά που έχει διαπαιδαγωγηθεί με τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ, έχει ανεθεί. Αυτή είναι η μεγάλη έλπιδα της μεγάλης σοσιαλιστικής μας πατρίδας. Βέβαια, οι νέοι επαναστάτες αγωνιστές έχουν αδυναμίες και κάνουν λάθη. Δεν έχουν παρά περιορισμένη πείρα, δεν έχουν ωριμάσει πολιτικά και στις κρίσιμες καμπές της επανάστασης συχνά δεν μπορούν να δουν τη σωστή κατεύθυνση. Σε τελευταία ανάλυση, οι σεκταρικές τάσεις, η νοστορπία της «μικρής ομάδας», ο υπερδημοκρατισμός, ο ατομικισμός και ο αναρχισμός που εμφανίσθηκαν ανάμεσα στη νεολαία προέρχονται από την άστική κοσμοαντίληψη. Οι νέοι επαναστάτες αγωνιστές οφείλουν επίσης να μετασχηματίσουν την κοσμοαντίληψή τους. Αυτό είναι ένα σκληρό προτσές του παρατεταμένου ιδεολογικού αγώνα. "Οφείλουν να επιμένουν στη δημιουργική μελέτη και εφαρμογή των έργων του προέδρου Μάο και στο διαρκή αυτοέλεγχο. Μονάχα κατ' αυτό τον τρόπο θα ωριμάσουν βαθμιαία και θα μπορέσουν να διαμορφώσουν τους εαυτούς τους σε συνεχιστές της επαναστατικής υπόθεσης του προλεταριάτου και να μη τους παραμερίσει η εξέλιξη της ιστορίας.

Σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή της αποφασιστικής σύγκρουσης ανάμεσα στις δύο τάξεις, αυτοί οι νέοι άνθρωποι είναι εκείνοι που περισσότερο από τους άλλους έχουν ξεκαθαρίσει το πρόβλημα της απαλλαγής από το πνεύμα της «ιδιοτελείας» και το πρόβλημα της κατάληψης της έξουσας από τους «ιδιοτελείς» στα μυαλά τους καθώς αποσπούν την έξουσία από τη χούφτα των ανθρώπων που βρίσκονται μέσα στο κόμμα και έχουν πάρει τον καπιταλιστικό δρόμο. Το σημείο αυτό είναι ένα ζήτημα πρωταρχικής σημασίας που έχει εφαρμογή τόσο για τους νέους ανθρώπους όπως και για τα παλιά στελέχη.

"Όλα τα επαναστατικά στελέχη, όλα τα στελέχη που έχουν διαπράξει λάθη και θέλουν να τα διορθώσουν και να κάνουν επανάσταση, όλοι οι νέοι επαναστάτες αγωνιστές, τα μέλη του Κόμματος και της Κομμουνιστικής Νεολαίας ως ένωθούν κάτω από τη μεγάλη κόκκινη σημαία της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ για να συγκροτήσουν τη μεγάλη συμμαχία των προλεταρίων επαναστατών και να αγωνισθούν για την εκπλήρωση του μεγάλου ιστορικού καθήκοντος της κατάληψης της έξουσας από τη χούφτα των ανθρώπων που βρίσκονται στο Κόμμα, διαθέτουν έξουσία και έχουν πάρει τον καπιταλιστικό δρόμο.

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΗΘΙΚΟΣ ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΣ

δυνέπεια τῆς προδοτικῆς ποδητικῆς τῶν χροστώφικῶν ρεβιζιονιστῶν

Ἡ κλίκα τῶν χροστωφικῶν ρεβιζιονιστῶν, γράφει ἡ ἐφημερίδα «Ζέρι: ἰ Πόπουλιτ», διάλεξε ἀπὸ καιρὸ σὰν ἔγαν ἀπὸ τοὺς κυριώτερους ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς τῆς τῆν ἐξάλειψις τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση. Κι' αὐτὸ ἦταν ἐπόμενο γιὰτι χωρὶς νὰ ἐξάλειψε τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου ἡ κλίκα αὐτὴ δὲ θὰ μπορούσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ στρατηγικὸ τῆς σκοπὸ, τὴ μετατροπὴ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης σὲ κράτος ἀστικοῦ τύπου.

Ἡ κοινωνικὴ δάση τῆς μετατροπῆς αὐτῆς εἶναι ἡ νέα ἀριστοκρατία πού γεννήθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε σὰν δηλητηριασμένο μανιτάρι στοὺς κόλπους καὶ στὸ σῶμα τῆς σοβιετικῆς κοινωνίας.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Στάλιν, καμουφλαρισμένη μέσα στὴν ἡγεσία τοῦ κόμματος καὶ παρουσιαζόμενη σὰν ὑποστηρικτὴς τοῦ παραπέρα ἐκδημοκρατισμοῦ τῆς σοβιετικῆς κοινωνίας, ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα ἀντιπαρέθεσε στὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου τὸ κράτος ὅλου τοῦ λαοῦ καὶ στὸ ΚΚΣΕ τὸ κόμμα ὅλου τοῦ λαοῦ. Ἀναπτύχθηκαν καὶ ἐμβάθυναν οἱ γραφειοκρατικὲς τάσεις στὸν κρατικὸ καὶ τὸν κομματικὸ μηχανισμό καὶ ἀποκαταστάθηκε δῆμα πρὸς δῆμα ἡ δικτατορία μιᾶς κλίκας προδοτῶν. Τὸ σοβιετικὸ νέο ἀριστοκρατικὸ σῶμα ἔχει ἀποκτήσῃ τώρα πιά ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀστικοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς. Ὁ μεγαλοαστικὸς τύπος τὸ χειρετίζει αὐτὸ μὲ ἐγθουσιασμό. Ὁ ἀμερικάνος ἀνταποκριτὴς στὴ Μόσχα Ἐν-ρυ Σαπίρο σὲ ἄρθρο του πού ἔγραψε πρὶν λίγο καιρὸ παρομοίαζε τὴ διαδίσωση τῶν χροστωφικῶν ρεβιζιονιστῶν ἡγετῶν μὲ τὴ διαδίσωση τῶν ὑπερπλουσίων μεγαστάνων ἡγετῶν τῆς Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας. Ὁ ἀμερικάνος ἀνταποκριτὴς περιγράφει: ἐπίσης ὅτι οἱ συγγραφεῖς εἶναι ἡ πιὸ χαυδεμένη φα-

τρία τῆς νέας χροστωφικῆς ἀριστοκρατίας ἐκ μέρους τῆς ρεβιζιονιστικῆς ἡγεσίας.

Στὴ ρεβιζιονιστικὴ ἡγεσία χρειάζονται εἰδικοί γιὰ νὰ ἀναποδογυρίσουν τὰ πράγματα, νὰ παρουσιάσουν τὸ μαῦρο σὰν ἄσπρο. Ποιὸς θὰ στόλιζε μὲ τέχνη τὴς χροστωφικῆς ψευδοθεωρίας, ποιὸς θὰ κηλίδωνε τὸ ἔνδοξο παρελθὸν τῆς χώρας τῶν Σοβιετ, ποιὸς θὰ ἐπλεκε ὕμνους στὴν προδοτικὴ δράση τοῦ Χροστωφ καὶ τῶν χροστωφικῶν ρεβιζιονιστῶν; Γι' αὐτὸ χρειάζονταν ὅπως δὴ ποτε μιὰ σπεῖρα τσαρλατάνων πού νὰ ἐξυπηρετοῦν πιστὰ ὅχι: τὴς ὕψιστες ἀρχὲς πρὸς ὄφελος τοῦ λαοῦ ἀλλὰ τοῦ ρουβλίου. Μόλις ἀνῆλθε στὴν ἐξουσία ὁ Χροστωφ κήρυξε προσωπικοὺς φίλους τὸ Σολόχωφ καὶ Ἐρεμπουργκ, χάιδεψε τὰ μεγάλα μαλλιά τοῦ χούλιγκαν Γεφτουσένκο καὶ τοὺς ἀνύψωσε στὸ βάθρο. Καὶ δρέθηκαν κι' ἄλλοι: πού κατανάλωσαν πλο τὸ ταλέντο τους γιὰ νὰ ἀμυρῶσουν τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση καὶ τὸ ἡρωϊκὸ παρελθὸν τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ.

Ἡ διαφθορὰ τῆς διοίκησης, γράφει: σὲ συνέχεια ἡ ἐφημερίδα Ζέρι: ἰ Πόπουλιτ, εἶναι ἡ ἄλλη ὀψη τῆς σοβιετικῆς κρατικῆς γραφειοκρατίας. Οἱ ὑπάλληλοι: ἐκεῖνοι πού δὲν ἔχουν ἀρκετὰ ἔσοδα γιὰ νὰ ζήσουν σύμφωνα μὲ τὸν ἀμερικάνικο τρόπο ζωῆς, τὰ ἐξασφαλίζουν μὲ διάφορους τρόπους καὶ ἰδιαιτέρως μὲ δωροδοκίας καὶ κλοπές. Σὲ κάθε πόλη τῆς Σοβιετ. Ἐνωσης καὶ ἰδιαιτέρως στὴ Μόσχα καὶ τὴς πρωτεύουσες τῶν δημοκρατιῶν παράλληλα μὲ τὴν κρατικὴ ἀγορὰ διευρύνεται συνεχῶς καὶ ἡ μαύρη ἀγορὰ. Στὴ μαύρη αὐτὴ ἀγορὰ, λένε οἱ σοβιετικοὶ πολίτες, μπορεῖ νὰ βρεῖ κανεὶς τὸ κάθε τι πού δὲν τὸ βρίσκει στὰ κρατικὰ καταστήματα, ἀπὸ ἔργα τέχνης, ἐμπορεύματα πολυτελείας πού εἰσάγονται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ, μέχρι: τὰ διάφορα εἶδη δηλητηρίων. Οἱ κερδοσκόποι: συνδέονται στενὰ καὶ δροῦν σὲ στενὴ συνεργασία μὲ τὰ κρατικὰ ὅργανα πού τοὺς ἐξασφαλίζουν τὸ μέρος πώλησης καὶ τὸ δικαίωμα νὰ κάνουν λαθρεμπόριο μὲ τὴς ἐμπορί-

(*) Περίληψη ἀρθρου τῆς ἀλβανικῆς ἐφημερίδας «Ζέρι: ἰ Πόπουλιτ», τῆς 10 Μαρτίου.

κές οργανώσεις. Οι τελευταίες αυτές εξασφαλίζουν στους μεταπράτες τα αναγκαία εμπορεύματα. Είναι ευνόητο ότι τα κέρδη μοιράζονται σε 3 μερίδια, μεταξύ της άστυνομίας, των εμπορικών υπαλλήλων και των μεταπρατών. Αυτό γίνεται όταν οι ανώτεροι υπάλληλοι των εμπορικών οργανώσεων δεν μπορούν να δημιουργήσουν με τα κλειμμένα κρατικά εμπορεύματα ιδιωτικά καταστήματα με πωλητές που τους εκμισθώνουν οι ίδιοι.

Η έφημερίδα Ζέρι ι Πόπουλιτ, αφού αναφέρει σειρά αποδεικτικών στοιχείων που αποδείχνουν τη σχέση ανάμεσα στην κατηγορία των διεφθαρμένων αυτών ανθρώπων και των σοβιετικών εργαζομένων, οι όποιες σχέσεις δεν μπορεί παρά να είναι σχέσεις μεταξύ εκμεταλλευτών και εκμεταλλευμένων, καταπιεστών και καταπιεζομένων, τονίζει τα μέτρα που έχει πάρει η σοβιετική ηγεσία για την μετατροπή της Σοβιετικής Ένωσης σε καπιταλιστικό κράτος, για την εισχώρηση στη σοβιετική κοινωνία της άστικής ήθικης και του άστικού τρόπου ζωής, για τη διάδοση της διαφθοράς και της αποχαλίνωσης, μ' άλλα λόγια για τον εκφυλισμό του σοβιετικού ανθρώπου, για τον παραμερισμό του από την πολιτική ζωή και το γλύστρημα του στην αχαλίνωτη ζωή σύμφωνα με το καπιταλιστικό παράδειγμα.

Στις συνθήκες αυτές οι συνέπειες δεν μπορεί να μην είναι τραγικές. Ο αριθμός των εγκλημάτων και των εγκληματιών, ιδιαίτερα στους νέους, είναι μεγάλος. "Αν ανακοινώνονταν οι στατιστικές των εγκλημάτων στη Σοβιετική Ένωση, μετέδιδε ένα θυτικό πρακτορείο, τότε ο αριθμός τους θα πλησίαζε πολύ τον αριθμό των ΗΠΑ. Ο σοβιετικός πολίτης δεν μπορεί να κάνει περίπατο χωρίς κίνδυνο στα πάρκα, τα προάστια της πόλης. Σε κάθε στιγμή αυτός μπορεί να δεχθεί επίθεση από συμμορίες και κλέφτες ή και να σκοτωθεί για χρήματα.

Οι άστυνομικοί διστάζουν να καταδιώξουν τον εγκληματία, γιατί μπορεί να έχουν κι' αυτοί την τύχη του θύματος. Έχει γίνει πια κάτι το συνηθισμένο να ληστευθεί μέρα μεσημέρι το ταμείο αυτής ή εκείνης της επιχείρησης, να βρεθεί νεκρός στο δρόμο αυτός ή εκείνος ο πολίτης, ακόμα και άστυνομικοί. Ο σοβιετικός λαός δεν μπορεί να μην ανησυχεί γι' αυτό και η σοβιετική ρεβίζιονιστική ηγεσία φοβούμενη την αγανάκτηση του λαού άρχισε να κάνει θόρυβο γύρω από τα λεγόμενα «έκτακτα μέτρα» ενάντια στα κακοποιά στοιχεία, διαφθορείς της σοβιετικής ήθικης, ενάντια στην αλητεία κλπ. Για να δημιουργήσει έμπιστοσύνη στο λαό ότι κάτι γίνεται προς την κατεύθυνση αυτή η σοβιετική ηγεσία έχει πάρει και μιά σειρά μέτρα. Τα μέτρα όμως αυτά δεν είναι τίποτε άλλο παρά προπέτασμα καπνού για τη συγκάλυψη των πραγματικών αιτίων των εγκλημάτων.

Οι ύπουργοί, οι εισαγγελείς και ο τύπος ξελαρυγγίζονται. Το σφάλμα το έχουν οι άστυνομικοί που δείχνονται πολύ μαλακοί. "Οχι έμεις, άπαντούν οι άστυνομικοί, αλλά οι δικαστές που δεν τους τιμωρούν ή και τους απολύουν παράκαιρα τους εγκληματίες. Η αίτια πρέπει να αναζητηθεί στον ήθικό εκφυλισμό, δικαιολογούνται οι νομικοί, και η διαμάχη συνεχίζεται για να ριχθεί σε κάποιον το σφάλμα, αλλά όχι στους πραγματικούς ενόχους, τη ρεβίζιονιστική ηγεσία του κόμματος και του κράτους.

Η έφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλιτ» αναφέρει σε συνέχεια

σειρά αποδεικτικών που επιβεβαιώνουν ότι ο ίδιος ο σοβιετικός τύπος ένθαρρύνει με όλα τα μέσα και τους τρόπους τη διάδοση στη Σοβιετική Ένωση της άστικής ήθικης και ιδεολογίας και την εκλαΐκευση του σέικ και του ρόκ εντ ρόλ στις γραμμές της σοβιετικής νεολαίας. Έτσι, η έφημερίδα «Κομσομόλσκαγια Πράντα», τον Μάιο του περασμένου έτους έθετε στους αναγνώστες της αυτό το καθήκον: «Πρέπει να χορεύουμε τουέστ και άλλους σύγχρονους χορούς, γιατί οι χοροί αυτοί δεν άπαιτούν πολύ χώρο για να εκτελεστούν και προσελκύουν πολύ τη νεολαία. Γι' αυτό είναι παράλογο και να άπαγορευτούν». Η έφημερίδα εκφράζει τη λύπη που η Σοβιετική Ένωση, η πρώτη χώρα στον κόσμο στους κλασικούς χορούς, καθυστερεί στους σύγχρονους χορούς, δηλαδή στους άμερικάνικους χορούς. Δεν είναι όμως μονάχα η έφημερίδα «Κομσομόλσκαγια Πράντα» που άσχολείται με παρόμοιες συμβουλές. Με τη βάση αυτή άσχολείται όλος ο προπαγανδιστικός ρεβίζιονιστικός μηχανισμός. Τα σοβιετικά περιοδικά «Νόβι Μίρ» και «Γιοουνοςτ» είναι οι προθήκες της εκλαΐκευσης του πολιτισμού και της ήθικης της δύσης και κατά πρώτο λόγο του άμερικάνικου πολιτισμού και ήθικης, σαν αυτά τα δύο όργανα να είναι άμερικάνικα, δόλοτελα ανεξάρτητα από το σοβιετικό κράτος.

Η σοβιετική κινηματογραφία είναι ένας άλλος τομέας όπου ο σοβιετικός θεατής πρέπει να γνωριστεί καθημερινά με τα μαργαριτάρια του δυτικού κόσμου και να τα ξεφαιρμόσει στη ζωή στη Σοβιετική Ένωση όπως και γίνεται. Το προηγούμενο έτος, ανάμεσα στη σοβιετική κινηματογραφία και την άμερικάνικη εταιρία «Γουώρνερ Μπρός» κλείστηκε συμφωνία για την παραγωγή μιάς νέας κινηματογραφικής ταινίας. Ο δυτικός τύπος τη χαρακτήρισε σαν την πρώτη μεγάλη σοβιετοαμερικάνικη συνεργασία στον τομέα της κινηματογραφίας. Τα καθήκοντα της εκτέλεσης της κινηματογραφικής ταινίας άνατέθηκαν σ' ένα λευκοφρουρό με άμερικάνικη ύπηκοότητα, ονόματι Τζόμκιν. Σύμφωνα με τη συμφωνία, η πρώτη προβολή της κινηματογραφικής ταινίας προβλέπεται να δοθεί στη Μόσχα τον Όχτώδρη του τρέχοντος έτους με την ευκαιρία των πεντάχρονων της Όχτωδριανής Σοσιαλιστικής Επανάστασης.

Τώρα, η σοβιετική κινηματογραφία συνεργάζεται στενά με τις ιταλικές κινηματογραφικές εταιρείες. Σειρά συμφωνιών υπογράφονται ανάμεσα στις δυο πλευρές. Οι πρώτοι ζηλεύουν τους δεύτερους και οι δεύτεροι επικρίνουν τους πρώτους, γιατί δεν έξυψώνονται γρήγορα στην τέχνη τους. Σε μιά ζωηρή συνομιλία μεταξύ των ιταλών και των σοβιετικών σκηνοθετών σε στρογγυλή τράπεζα στη Μόσχα, που οργανώθηκε με την ευκαιρία της εβδομάδας της ιταλικής κινηματογραφίας, στίς κριτικές των Ιταλών σκηνοθετών άπάντησε ο σοβιετικός σκηνοθέτης Τσουχράι με την παρακάτω αυτοκριτική: «Έμεις γινόμαστε πιο ελεύθεροι και πιο δημοκρατικοί. Ένα μήλο δεν ώριμάζει σε 5 μέρες, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για τη μετάδοση από ένα φεουδαρχικό σύστημα σε μιά νέα δημοκρατία». Πρέπει να άποκρυπτογραφηθούν εδώ μονάχα τρεις φράσεις του Τσουχράι: 5 μέρες άποκαλεί την περίοδο της κυριαρχίας της κλίικας των χρουστσωφικών ρεβίζιονιστών, φεουδαρχικό σύστημα ά-

Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΛΙΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΟΛΛΑΡΙΟΥ

ΟΞΥΝΕΙ ΤΙΣ ΕΝΔΟ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

II ΜΕΡΟΣ

Στο προηγούμενο άρθρο δώσαμε ένα γενικό πινάκx της διεθνούς νομισματικής κρίσεως, ιδιαίτερα της επι-κίνδυνης κατάστασης της στεργλίνας και του δολλαρίου. Αποδείξαμε επίσης πώς η ανάπτυξη αυτής της κατάστα-σης οδηγεί τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις και πώς ει-δικά σ' αυτή την τελευταία περίοδο, πάνω στο νομισμα-τικό πεδίο, συγκρούονται οι θέσεις του γαλλικού ιμπερια-λισμού με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Οι έσωτερικές αντιθέσεις του ιμπεριαλισμού επιδεινώ-νουν ακόμα περισσότερο την κατάσταση. Πράγματι, ο γαλλικός ιμπεριαλισμός επωφελήθηκε περισσότερο από την αμερικάνικη και βρετανική «διαφυγή χρυσού». Η Γαλλία αύξησε τα αποθέματά της χρυσού σε μία αξία έ-νός δισεκατομμυρίου διακοσίων εκατομμυρίων δολλαρί-ων, δηλαδή περισσότερο από το σύνολο των άλλων κα-πιταλιστικών χωρών της Ευρώπης. Θυμόμαστε πώς η Γαλλία μετέτρεψε ειδικώτερα τα αποθέματα της Κεντρι-κής Τράπεζάς της σε δολάρια έναντι πολύ γερού χρυ-σού.

Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός προσπαθεί να χρησιμοποι-ήσει στο μάξιμουμ τις δυνατότητες που του προσφέρει μια εύνοϊκή κατάσταση, αλλά που ξέρει ότι δεν μπορεί να

είναι παρά προσωρινή. Ο γάλλος οικονομολόγος Ρυέφ ζητούσε έδω και μερικούς μήνες ανατίμηση του χρυσού. Ήταν ένα χαλίκι που ριχνόταν μέσα στο τέλμα. Από τότε, δεν σταμάτησε καθόλου η πολεμική ανάμεσα στους δαυδούς και αντιπάλους της ανατίμησης του χρυσού. Οι αμερικάνοι, ειδικά κυρίως, που υποστηρίζονται από τους βρετανούς, είναι άκρως αντίθετοι με μια τέτοια προο-πτική.

Τον τελευταίο Ιούλιο, οι όπουργοι των Οικονομικών και οι διευθυντές των κεντρικών τραπεζών των χωρών της ομάδας των «δέκα» συγκεντρώθηκαν στη Χάγη. Αν-τιπροσωπεύθηκαν οι χώρες της Κοινής Αγροάς, οι ΗΠΑ, ο Καναδάς, η Ίαπωνία, η Σουηδία και η Μεγάλη Βρε-τανία. Στην ήμερησία διάταξη περιλαμβάνονταν το πρό-βλημα των διεθνών ρευστοποισέων. Σ' αυ-τό το θέμα οι αμερικάνικες και οι γαλλικές θέσεις ήταν έντελως αντίθετες.

Έδω και δυο εβδομάδες το ίδιο φαινόμενο εκδηλώθηκε με περισσότερη οξύτητα στη σύσκεψη του Διεθνούς Νο-μισματικού Ταμείου. Ο Μισέλ Ντεμπρέ επέκρινε αυστη-ρά την αμερικάνικη θέση. Ο Φόουλερ, αντιπρόσωπος των ΗΠΑ, απάντησε με σειρά απειλών, εκδιάζοντας τα κράτη που χρεωστούν στις ΗΠΑ.

Οι παρακάτω γραμμές, αποσπάσματα από το «Λίμπρε

ποκαλεί όλη την περίοδο που διήρθε ο Στάλιν και νέα δημοκρατία αποκαλεί την άστική δημοκρατία. Και η σο-βιετική κινηματογραφία θαδίζει: όλοταχώς στο δρόμο αυ-τής της νέας δημοκρατίας.

Από όλα όσα αναφέραμε παραπάνω προκύπτει ξεκά-θαρα ότι ο ήθικος έκφυλισμός της σοβιετικής κοινωνίας ταυτίζεται απόλυτα με τον στρατηγικό σκοπό που ανέ-λαβε η ρεβιζιονιστική σοβιετική ήγεσία. Κι' αν εξαρτών-ταν από αυτή, η τελευταία επιθυμεί να εξαλείψει όσο το δυνατό γρηγορότερα την άγνη προλεταριακή ήθική και να την αντικαταστήσει με την άστική ήθική που προσ-αρμόζεται στη ρεβιζιονιστική της γραμμή. Όπως ο-μως παντού, και στον τομέα αυτό συναντούν μεγάλη αν-τίσταση από μέρους του σοβιετικού λαού. Οι πλατιές μά-ζες των εργατών, η συνεταιρισμένη αγροτιά, η τίμη δια-νόηση στη Σοβιετική Ένωση είναι: δλότελα δυσαρεστη-μένες, αγανακτισμένες από όσα συμβαίνουν σήμερα στη χώρα αυτή και αντιλαμβάνονται: όλο και περισσότερο

που τους οδηγεί η προδοτική τους ήγεσία, αντιλαμβάνον-ται ότι οι θύρες της Σοβιετικής Ένωσης είναι διάπλατα ανοιχτές για να εισχωρήσει εκεί κάθε τι το θρώμικο προς το σκοπό της πλήρους παλινόρθωσης του καπιταλισμού. Γι' αυτό πολλά από τα μπολσεβίκικα στελέχη υπερασπί-ζουν όπως πρώτα αποφασιστικά την προλεταριακή επα-ναστατική στάση, απαιτούν επίμονα την προώθηση στον καθορισμένο δρόμο από τον Λένιν και τον Στάλιν, πα-λεύουν αποφασιστικά ενάντια στο χρουστοωφικό ρεβιζιο-νισμό.

Οι πλατιές εργαζόμενες μάζες στη Σοβιετική Ένω-ση, οι κομμουνιστές και πολλά από τα στελέχη μεταχει-ρίζονται διάφορα μέσα για να αντισταθούν στους χρουσ-τοωφικούς και να μην τους αφήσουν να πραγματοποιή-σουν έλευθερα την καπιταλιστική παλινόρθωση. Στο κά-τω-κάτω την ύχνη της Σοβιετικής Ένωσης δεν μπορούν να την καθορίσουν όριστικά μια χούφτα αποστατών, άλ-λά τα εκατομμύρια των εργατών, των αγροτών και των απλών σοβιετικών κομμουνιστών.

Μπελζίκους» στις 3 του Οκτωβρίου, επιτρέπουν να πάρουμε μια ιδέα για την εξύληση των συζητήσεων:

«Ο γάλλος υπουργός των Οικονομικών Μισέλ Ντεμπρέ ήταν προφανώς η δευτέρα των συνομιλητών. Έκανε έντονη κριτική στην παράνομη βασιλεία του δολλάριου και στο αμερικάνικο έλλειμμα που προξενεί παγκόσμιο πληθωρισμό. Όσον αφορά τη δημιουργία ρευστοπαραγωγής, ο Μ. Ντεμπρέ είχε πολύ πετυχημένη έκφραση όταν μίλησε «για το ένα δισεκατομμύριο δολάρια που γεννήθηκαν σε μια νύχτα». Έμεινε δε θα σταματήσουμε να λέμε ότι είναι καθαρή άκροβασία...».

Οι συνεδριάσεις του Νομισματικού Ταμείου και προπάντων οι συζητήσεις των διαδρόμων, είχαν το πλεονέκτημα ότι έδειξαν πιο καθαρά την αντίθεση των δύο παρόντων μερών, δηλαδή των ΗΠΑ και της Γαλλίας, που υποστηρίζονται μυστικά από πολλές άλλες χώρες που δεν έχουν το θάρρος να εκφράσουν τη γνώμη τους δημόσια.

Όσο για τα υπόλοιπα, μένει μια εντύπωση: Οι ΗΠΑ θα μειώσουν τη θώραξη τους ή καλύτερα θα της δώσουν μια υποχρεωτική μορφή, ενώ προηγούμενα τη δάσιζαν πάνω στην πειθώ.

Όσο για τους έλιγμους εναντίον του F. F. τόσο από την πλευρά της Αγγλίας όσο και από τις ΗΠΑ, ανήκουν στον τομέα της επινοήσεως ή της φαντασίας. Η θέση της Γαλλίας είναι προφανώς απρόσβλητη και αυτό ακριβώς είναι που εκνευρίζει τους αντιπάλους της».

Στα σύντομα αυτά αποσπάσματα αποκαλύπτονται τα ιμπεριαλιστικά ήθη. Η αίσχροκέρδεια και ο εκδιασμός, δύο εγκλήματα που τιμωρούνται με αυστηρές ποινές στο άστικο δίκαιο, εξακριβώθηκαν σε μεγάλη κλίμακα και ανοιχτά από τους καρχαρίες ιμπεριαλιστές, οι οποίοι παλεύουν πάντοτε μέσα σε πιο μεγάλες δυσκολίες.

Αλλά οι ταχυδακτυλουργίες που επινοούν αυτοί οι κύριοι για να «εφευρίσκουν» ρευστοποιήσεις, δεν αποτελούν παρά μια συμπληρωματική προσπάθεια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, να παρατείνει ένα πληθωρισμό που ευνουεί την επιχείρησή του της αποικιοποίησης. Αλλά καμιά νομισματική αλχημεία δεν είναι σε θέση να θεραπεύσει ένα κακό που είναι πιο βαθύ, και το οποίο βρίσκεται στην ίδια τη φύση ενός συστήματος που ψυχορραγεί.

Χωρίς να εισέλθουμε σε λεπτομέρειες των τεχνικών συζητήσεων μεταξύ ειδικών, είναι ενδιαφέρον να εξετάσουμε πιο συγκεκριμένα τα σημεία που θα αντιμετωπίσουμε για να υπολογίσουμε καλύτερα την κατάσταση της διαθεσιμότητας της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας που αντανακλάται στο σημερινό νομισματικό αδιέξοδο. Αυτό το αδιέξοδο το αναγνωρίζουν άλλοι οι άστοι ειδικοί και εκδηλώνεται με τη διαθεσιμότητα σύγχυσης που δείχνουν οι «νομισματολόγοι» στον καθορισμό των φαρμάκων ή των λύσεων που προτείνουν. Είναι αξιοσημείωτο, ως προς αυτό, να διαπιστώνονται από τη μια πλευρά, οι διαταγμοί των αντιπροσώπων των χωρών της «Ομάδας των Δέκα» στο να εκλέξουν το αμερικάνικο ή το γαλλικό στρατόπεδο για τη νομισματική μεταρρύθμιση και από την άλλη πλευρά να βλέπουν ότι οι ειδικοί μιας

και της αυτής χώρας, επίσημοι έμπειρογνώμονες ή ανεπίσημοι, καθηγητές της οικονομίας ή υπουργοί των Οικονομικών να είναι διατεθειμένοι για το τί πρέπει να γίνει. Διά μέσου της σύγχυσης των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων που οφείλονται στην όλο και περισσότερο ανισόμονη ανάπτυξη του καπιταλισμού, που φθάνει στο τελικό του στάδιο, το κακό που εκδηλώνεται και διαιρεί τους ειδικούς εμφανίζεται πάντοτε περισσότερο σαν συμφυές με το καπιταλιστικό σύστημα στο σύνολό του. Οι συγκρούσεις των αντιπάλων ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, δεν αποτελούν παρά προσπάθειες να εξασφαλισθεί ή λιγότερο άσχημη δυνατή θέση εν όψη μιας διαθεσιμότητας κρίσης, ιδιαίτερα φοβερής. Αλλά αυτές οι συγκρούσεις κάνουν περισσότερο πολύπλοκες ακόμα την κατάσταση και επαυξάνουν τη σύγχυση των έμπειρογνώμονων.

Είναι χτυπητό, εν πάσει περιπτώσει, να διαπιστώνουμε την απόλυτη αντίθεση των θέσεων ανάμεσα σε ανθρώπους όπως ο Ζάκ Ρυέφ, γνωστός γάλλος νομισματολόγος, υπουργός των Οικονομικών στην πρώτη κυβέρνηση του Ντε Γκωλ και «επινοητής» του «νέου γαλλικού φράγκου» και στον συμπατριώτη του Άλμπεν Σαλντάν, εξέχοντα τραπεζίτη και ντεγκωλιστή, ή μεταξύ του έμπειρογνώμονα αμερικάνου Τριφφέν και του Φόρνλερ, αρχηγού της αμερικάνικης αντιπροσωπείας στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, ή ακόμα μεταξύ του καθηγητή-δημοσιογράφου Φ. Μπωντιέν και του συμπατριώτη του και συναδέλφου στο Πανεπιστήμιο της Λουβέν, του δαρώνου Κερβόν του Λεττανχόφ. Δεν περνάει μέρα που ο οικονομικός και χρηματιστηριακός τύπος να μην άπνηχαι την όλο και περισσότερο εξυμνόμενη πολεμική. Το επίμαχο θέμα, το πιο έντονο, είναι το πρόβλημα της ανατίμησης του χρυσού, δηλαδή εάν θα δοθεί ή όχι η σημασία στο χρυσό σαν βάση διεύθετης των διεθνών ανταλλαγών.

«Ας δούμε λίγο από πιο κοντά ποιο είναι το θέμα σ' αυτή τη συζήτηση.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ ΣΤΙΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΕΣ

Είναι γνωστό πώς το χρήμα δημιούργησε μια μεγάλη πρόοδο πάνω στο οικονομικό πεδίο, επιτρέποντας να περάσουμε από το στάδιο της ανταλλαγής στο καθαρώς εμπορικό στάδιο, επιταχύνοντας έτσι αφάνταστα την κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Ιστορικά το χρήμα, από την αρχή, δεν ήταν παρά ένα εμπόρευμα διαλεγμένο ανάμεσα στα άλλα που η δουλειά του ήταν να παίξει το ρόλο του γενικού ισοδύναμου των αξιών των άλλων εμπορευμάτων, δηλαδή να μετράει και να εκφράζει τις ανταλλακτικές αξίες των προϊόντων που φθάναν στην αγορά. Σ' αυτή την αρχική του ιδιότητα που την κρατάει, άλλες ιδιότητες προστέθηκαν και το χρήμα στη σημερινή εποχή αποτελεί ένα μέσο της κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, μέσο αποθησαύρισης και μέσο διαφόρων πληρωμών.

Αυτός ο όλο και πιο σύνθετος ρόλος του χρήματος επιβεβαιώνεται ιδιαίτερα με την ανάπτυξη του καπιταλισμού. Τα νομισματικά προβλήματα δεν χρονολογούνται με τον καπιταλισμό, αλλά πήραν ιδιαίτερη σημασία και

δξύτητα με την εμφάνισή του και με την τρομερή ανάπτυξη της παραγωγής που επέφερε.

Τα προβλήματα που τίθενται από την αναγκαία ισορροπία ανάμεσα στο χρήμα και στην παραγωγή, στην έκδοση και την κυκλοφορία του χρήματος και στην παραγωγή και την κυκλοφορία των εμπορευμάτων, είναι: προβλήματα πολυσύνθετα που δεν σταμάτησαν να τίθενται με νέους όρους στο ίδιο το εσωτερικό κάθε καπιταλιστικής χώρας ξεχωριστά. Αυτά τα προβλήματα γίνονται ακόμα πιο σύνθετα από τη στιγμή που το χρήμα καλείται να παίξει το ρόλο του στις εμπορικές και οικονομικές σχέσεις μεταξύ των κρατών.

Πράγματι, η άνιση αξία των νομισμάτων, που οφείλεται στην άνιση ανάπτυξη και στον άνισο πλούτο των διαφόρων κρατών που συμμετέχουν στην παγκόσμια αγορά, θέτει το πρόβλημα του μέσου όλων των πληρωμών που απαιτούνται για την εξασφάλιση των εμπορικών και οικονομικών διεθνών σχέσεων.

Η όρθη λύση αυτού του προβλήματος θα ήταν η δημιουργία και η χρησιμοποίηση ενός διεθνούς νομίσματος. Αλλά η πάλη συμφερόντων μεταξύ των καπιταλιστικών κρατών, οι έμποιοιπεριουσιαστικές αντιθέσεις, που οφείλονται ακριβώς στην άνιση οικονομική ανάπτυξη, απαγορεύουν μια τέτοια λύση. Έως τώρα, έγιναν προσπάθειες να λυθεί αυτό το πρόβλημα με διεθνείς συμφωνίες μεταξύ των κυριωτέρων καπιταλιστικών χωρών με προσωρινό και πάντοτε ανεπαρκή τρόπο.

Μεταξύ των νομισμάτων - εμπορευμάτων, τα πολύτιμα μέταλλα έπαιξαν νωρίς ένα ξεχωριστό ρόλο. Ο χρυσός και ο άργυρος έπαιξαν σε πολύ μακρινές ιστορικές εποχές το βασικό ρόλο. Διά μέσου διαφόρων μεταβολών, ο χρυσός συνέχισε να αποτελεί τη βάση και την εγγύηση των διαφόρων νομισμάτων. Στο επίπεδο των διεθνών συναλλαγών ο χρυσός παίζει ένα ρόλο ακόμα πιο βασικό. Έως το 1914, ο χρυσός χρησίμευε σε βάση των διαφόρων νομισμάτων. Η ελεύθερη μετατρέψιμότητα των διαφόρων νομισμάτων σε χρυσό επέτρεπε τον «δικανονισμό» των χρεών που μια δοσμένη χώρα είχε σαν όρο των εμπορικών συναλλαγών της με μια άλλη χώρα. Με αυτό τον τρόπο, στις διεθνείς ανταλλαγές τα νομισματικά σύμβολα σβύνουν και ο χρυσός εμφανίζεται: σαν το μόνο παγκόσμιο νόμισμα, γιατί μόνο αυτό είχε πραγματική αξία. Το σύστημα της χρυσής βάσης παρουσίαζε τρία κύρια χαρακτηριστικά: η νομισματική σταθερότητα καθοριζόταν από ένα ορισμένο βάρος χρυσού. Οι ενδιαφερόμενοι μπορούσαν να αποκτήσουν χωρίς περιορισμό χρυσό, ανταλλάσσοντας τραπεζογραμμάτια, ο χρυσός μπορούσε ελεύθερα να νομισματοποιηθεί, να εισαχθεί ή να εξαχθεί.

Κάτω από το σύστημα της χρυσής βάσης, η ελευθερία των πράξεων στην αγορά συναλλάγματος ήταν καθολική και ο χρεώστης είχε πάντοτε το ελεύθερο να εξοφλήσει τις υποχρεώσεις του είτε με χρυσό, είτε σ' ένα ξένο νόμισμα της εκλογής του ή της εκλογής του πιστωτή του. Επίσης όλες οι κινήσεις κεφαλαίων (δάνεια ή τοποθετήσεις στο εξωτερικό) ήταν ελεύθερες.

Με την εμφάνιση της γενικής κρίσης του καπιταλισμού, αυτό το σύστημα εξαφανίστηκε. Ο πληθωρισμός διέδρωσε, κατά τρόπο καταστροφικό, τα διάφορα νομί-

σματα και στο διάστημα μεταξύ των δύο πολέμων, χρησιμοποιήθηκαν διάφορα φάρμακα ανάμεσα στα όποια οι προσπάθειες προστασίας των διαφόρων χωρών και κυρίως ο έλεγχος του συναλλάγματος, δηλαδή το τέλος της ελεύθερης μετατρέψιμότητας.

GOLD EXCHANGE STANDARD

Μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έφθασε να επιβάλλει, χάρη στις συμφωνίες του Μπρίττον Γουότς που υπογράφηκαν από τις ΗΠΑ στο 1944, τον καθορισμό των διαφόρων νομισμάτων, είτε σε σχέση με το χρυσό, είτε σε σχέση με το δολλάριο. Οι περισσότερες από τις δυτικές ευρωπαϊκές χώρες διάλεξαν τη δεύτερη λύση. Το νόμισμά τους καθοριζόταν σε σχέση με το δολλάριο και το ίδιο το δολλάριο σε σχέση με το χρυσό.

Ο χρυσός βλέπουμε να πραγματοποιεί δυο βασικές λειτουργίες: κατ' αρχήν αποτελεί τη βάση της αναφοράς στο δολλάριο, από την άλλη πλευρά παραμένει το μέσο διακανονισμού των έλλειμμάτων των ισοζυγίων πληρωμών.

Πρέπει να υπογραμμίσουμε επίσης ότι οι συμφωνίες του Μπρίττον Γουότς καθόριζαν τη σχέση του δολλαρίου ως προς το χρυσό, πάνω στη βάση της τελευταίας υποτίμησης του δολλαρίου που έγινε το 1934, δηλαδή 35 δολλάρια μια ούγκια καθαρού χρυσού. Η εκλογή του δολλαρίου σαν νομίσματος αναφοράς αντανάκλωσε την κυρίαρχη θέση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού άμεσα μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Προερχόταν επίσης από το γεγονός ότι τα αποθέματα χρυσού των ΗΠΑ ήταν την εποχή εκείνη σημαντικά και έδιναν στο δολλάριο την ιδιότητα ενός ισχυρού νομίσματος. Στα 1949, τα αποθέματα χρυσού των ΗΠΑ αντιπροσώπευαν τα 80% των παγκοσμίων αποθεμάτων.

Η υιοθέτηση του δολλαρίου σαν δευτέρας «βάσης» του επέτρεψε να παίξει διπλό ρόλο σαν νόμισμα πληρωμών και σαν αποθεματικό νόμισμα. Από τη μια πλευρά επιτρέπει τη σύγκριση των ξένων νομισμάτων μεταξύ τους και την αποκατάσταση έτσι της άμοιβαίας σχέσης τους. Χρησιμεύει επίσης, με αυτή την έννοια, στο διακανονισμό των ποσών των οικονομικών πράξεων και των συμφωνιών πληρωμών ανάμεσα σε πολλές χώρες. Από την άλλη πλευρά, σαν αποθεματικό νόμισμα, χρησιμοποιούταν για πολύ καιρό από πολλές χώρες για τη χρηματοδότηση των εισαγωγών και οι κεντρικές τράπεζες αναζητούσαν δολλάρια για να αποταμιεύσουν στα ταμεία τους στο βαθμό που είχαν τη σιγουριά ότι μπορούσαν σε κάθε στιγμή να τα μετατρέψουν σε χρυσό.

Το γόητρο του δολλαρίου, στα μάτια ορισμένων οικονομολόγων και χρηματιστών ήταν τέτοιο που έμοιαζε ότι μπορούσε να παίξει σχεδόν το ρόλο του χρυσού.

Αλλά από το 1954, η έλλειμματική εξέλιξη του ισοζυγίου πληρωμών των ΗΠΑ, δδήγησε σε μια σταθερή μείωση των αμερικάνικων αποθεμάτων χρυσού. Έτσι από το 1954—1964 οι χώρες της Κοινής Αγοράς αόζησαν τα αποθέματά τους σε χρυσό από 3 δισεκατομμύρια σε 16 δισεκατομμύρια δολλάρια και το συναλλαγματικό

τους αποθέμα από 3 δισεκ. σε 6,5 δισεκατ. δολλάρια. Τα αποθέματα των κεντρικών τραπεζών των χωρών αυτών έφθασαν από 6 σε 20 δισεκατομμύρια δολλάρια, δηλαδή τριπλασιάστηκαν. Έπειδή ο συντελεστής της αύξησης του έμπορίου ήταν έλαφρά κατώτερος από το τρία, η κατάσταση παρέμεινε ισοσκελισμένη.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΠΑΡΑΝΟΜΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΔΟΛΛΑΡΙΟΥ»

Από το 1964 μέχρι σήμερα παρουσιάστηκε ένα καινούργιο φαινόμενο. Ένώ τα αποθέματα των χωρών της Κοινής Αγοράς συνέχισαν να αυξάνονται: για να φθάσουν από τα 13 στα 15 δισεκατομμύρια δολλάρια και να ξεπεράσουν τα αποθέματα των ΗΠΑ, τα αποθέματα σε συνάλλαγμα μειωνόντουσαν κατά το ένα τρίτο. Αυτό το φαινόμενο αποκαλύπτει ότι οι κεντρικές τράπεζες των χωρών της Κοινής Αγοράς έχασαν την έμπιστοσύνη στον τραπεζικό τους, σε σημείο που να προτιμούν το χρυσό από νομίσματα που τους συνέφερε να τα έχουν λόγω της αύξησης των έπιτοκίων.

Το έλλειμμα του ισοζυγίου πληρωμών των ΗΠΑ έφθασε από 1 σε 2 δισεκατομμύρια το χρόνο και κατά την όμολογία των ίδιων των αμερικάνων το έλλειμμα θα μεγαλώσει, παρά τα μέτρα που πάρθηκαν για τον περιορισμό των εξαγωγών των κεφαλαίων και κυρίως εξ αιτίας της έντασης της επίθεσης εναντίον του διετναμίζικου λαού. Για το πρώτο τρίμηνο του 1966, αυτό το έλλειμμα, ύπολογιζόμενο στο χρόνο, ανέρχεται κιόλας σε 1,5 δισεκατ. δολλάρια. Στην πραγματικότητα, η κατάσταση ρευστότητας είναι ακόμα πιο χειρότερη απ' ότι δείχνει: το ισοζύγιο πληρωμών και αν προσθέσει κανείς και τα αποθέματα των ιδιωτικών τραπεζών, το συνολικό έλλειμμα σε δολλάρια φθάνει τα 5 δισεκατομμύρια.

Δεδομένου του συστήματος Γκόλντ Έξτσαϊντς Στάνταρντ, αυτό το μόνιμο έλλειμμα προμήθευσε άφθονο χρυσά και δολλάρια στα ταμεία των καπιταλιστικών χωρών της Εύρώπης. Η σημερινή ευπαθής κατάσταση του δολλαρίου μπορεί να μετρηθεί με το γεγονός ότι οι βραχυπρόθεσμες υποχρεώσεις των ΗΠΑ ξεπερνούν κιόλας το απόθεμά τους σε χρυσό. Από την άλλη πλευρά, ο γαλλικός έμπεριαισμός, και κυρίως το στρώμα του γαλλικού μονοπωλιακού κεφαλαίου που εκπροσωπείται από τον Ντέ Γκωλ, εξέφρασε την αποφασιστική θέλησή του να τεθεί τέλος σ' αυτό που ο Μισέλ Ντεμπρέ ονόμασε «ή παράνομη βασιλεία του δολλαρίου».

Αυτή η πολιτική φαίνεται από το γεγονός ότι τα δημόσια αποθέματα συναλλάγματος της Γαλλίας (σε χρυσό και σε δολλάρια) ξεπέρασαν το όριο των 6 δισεκατομμυρίων δολλαρίων και ότι τα 80% αυτού του θησαυρού απο-

τελούνται από ράβδους χρυσού, πράγμα που κάνει την Τράπεζα της Γαλλίας τη δεύτερη έφεδρεία του καπιταλιστικού κόσμου.

Από το άλλο μέρος, στη διάρκεια της τελευταίας συνόδου, που ήδη έχουμε αναφέρει, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, ο έμπιστος του Ντέ Γκωλ, ο Μισέλ Ντεμπρέ επέκρινε θορυβύτατα το σύστημα της θάσης ανταλλαγής χρυσού, δηλαδή το Γκόλντ Έξτσαϊντς Στάνταρντ.

Απέκρουσε κατ' αρχήν με ειρωνεία τις επικρίσεις ότι η Γαλλία έχει μετατρέψει το συναλλαγματικό της πλεόνασμα σε χρυσό. Σ' αυτούς που συγκρίνουν άστευόμενοι τη Γαλλία με τον πατέρα Γαρντιέ, που συσώρευε τους σάκκους χρυσού πίσω από τη διπλωμαπαρωμένη πόρτα του γραφείου του για να ευχαριστιέται να θαυμάζει τα πλούτη του, ο Μισέλ Ντεμπρέ απάντησε: «Τό να μετατρέπεις τα πλεονάσματα σε χρυσό, σε ορισμένους που δεν κρίνουν σωστά τα πράγματα, φαίνεται σαν επικίνδυνη ενέργεια, δηλαδή σαν απαράδεκτο, ενώ πρόκειται για μια αρχή της θάσης ανταλλαγής χρυσού όταν αυτή λειτουργεί κανονικά».

Σε συνέχεια ο γάλλος ύπουργός έπετέθηκε κατά της αμερικάνικης νομισματικής πολιτικής. «Τό πρώτο έλάττωμα του σημερινού νομισματικού μας συστήματος», είπε, «προέρχεται από την καταχρηστική χρησιμοποίηση σαν παγκοσμίου μέσου αποθεμάτων των έθνικών νομισμάτων, και για να εκφρασθούμε με σαφήνεια, όπως κάνει ένας τίμιος παρατηρητής των γεγονότων ενός μόνο νομίσματος, του δολλαρίου, το οποίο θα ήθελε να αντικαταστήσει το χρυσό. Η θάση ανταλλαγής χρυσού χάνει την αξία της όταν τείνει να επιβληθεί συστηματικά σε επίπεδο ενός διεθνή κανόνα και ύπερ ενός μόνο νομίσματος. Τό συνεχές έλλειμμα του αμερικάνικου ισοζυγίου πληρωμών είναι μία από τις σημαντικότερες αιτίες των σημερινών άνωμαλιών. Η συνεχής έκδοση δολλαρίων προκαλεί σε όλο τον κόσμο την δημιουργία μιας υπερβολικής νομισματικής κυκλοφορίας και η οποία έπιτρέπει ταυτοχρόνως μια αλόγιστη εξαγωγή κεφαλαίων. Από αυτή την κατάσταση γεννιέται μια παγκόσμια τάση πληθωρισμού που έπιτεσιάζει το μέλλον».

Από αυτά έδω διαπιστώνεται μια τελείως ξεκάθαρη διάγνωση. Αλλά όταν πρόκειται πάνω στη θάση αυτής της διάγνωσης, να καθορισθεί το φάρμακο, ο Μισέλ Ντεμπρέ, όπως έλοι οι άλλοι ειδικοί, δεν τη λαμβάνει ύπόψη του και γι' αυτό δεν μπορεί να βγει από τη σύγχυση.

Αυτοί οι κύριοι αϊχμάλωτοι των προλήψεων της τάξης τους, έχουν την ατυπία ότι μόνο οι νομισματικές αϊλχημίες, λιγώτερο ή περισσότερο πονηρές, θα έπιτρέψουν τη θεραπεία των κακών του καπιταλιστικού συστήματος που γίνονται όλο και περισσότερο θαύτερα. Αυτά τα λαθεμένα φάρμακα θα αναλύσουμε προσεχώς.

Ἡ ἔννοια τῆς ψήφου μας στὶς ἐκλογές

ἐνάντια στὴ δύναμη τῶν μονοπωλίων

ΑΣ ΑΝΑΣΥΣΤΗΣΟΥΜΕ

ΕΝΑ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ(*)

Ἡ ἐκλογικὴ καμπάνια χτυπᾷ στὸ κεῖν, ἐξελισσεται σύμφωνα μὲ τὸ σοφὸ τρόπο πὺν ἔθεσε σὲ ἐφαρμογὴ ἡ ἡγεσία τῆς «5ης Δημοκρατίας» σὰν μιὰ κωμωδία πὺν ἡ σκηνοθεσία τῆς ἔχει γίνεῖ κακὸ τῶρα. Οἱ νικητὲς τῶν ἐκλογῶν, τὰ μονοπώλια, δὲν περιμένουν κἄν τὰ ἀποτελέσματα γιὰ νὰ παρουσιάσουν μὲ κυνισμό τὸ ἀποτρόπαιο πρόσωπό τους, πὺν εἶναι ἐκεῖνο τῆς ἀρπαγῆς ὄλο καὶ μεγαλύτερου κέρδους, τῆς ἐκμετάλλευσης τοῦ ἀνθρώπου, πὺν ἀγοράζουν σὲ τιμὲς ὄλο καὶ πὺν ἐξευτελιστικὲς τὴν ἐργατικὴ του δύναμη. Κάνουν «λὸκ-ἄουτ», εἰσάγοντας καὶ στὴ Γαλλία μεθόδους τῶν ἀμερικάνων ἐργοδοτῶν.

Στὴν πραγματικότητα, οἱ ρόλοι πὺν ἔχουν μοιραστῆι στους ἡθοποιούς αὐτῆς τῆς ἀπαίσιης φάρσας εἶναι σχεδὸν ταυτόσημοι: καὶ ἂν τους κοιτάξουμε ἀπὸ κοντὰ, εὐκολα μαντεύουμε, κάτω ἀπὸ τίς μάσκες μὲ τὰ διάφορα χρώματα, πρόσωπα πὺν μοιάζουν καὶ πὺν ἀνέχουν στους πολιτικούς, ὑπηρέτες τῆς ἀστικῆς τάξης. Τὸ δὲ αὐτοτιτολοφοροῦνται τῆς «δεξιᾶς», τοῦ «κέντρου» ἢ τῆς «ἀριστερᾶς» αὐτὸ δὲν κρύβει: καθόλου τὸν κύριο σκοπὸ τους: δηλαδὴ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐργατικὴ τάξη νὰ σαρώσει τὴν κυριαρχία τῶν μονοπωλίων καὶ νὰ δικαιωνίσουν τὴν δικτατορία τῆς καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης.

Οἱ μὲν εἶναι οἱ ὑπερασπιστὲς τῆς 5ης Δημοκρατίας, ἀφοῦ εἶχε καλοκαθήσει αὐτὴ στὸ σθέρο τῶν ἐργαζόμενων χάρηι στὴν 4η, διάβαζε 3η... οἱ ἄλλοι ὑπόσχονται τὴν ἐπιστροφή σὲ μιὰ «πραγματικὴ δημοκρατία».

(*) Γιὰ τὴν ἐνημέρωση τῶν ἀναγνωστῶν μας σχετικά μὲ τὴ θέση τοῦ Μαρξιστικοῦ Λενινιστικοῦ Κινήματος Γαλλίας στὶς τελευταῖες γαλλικὲς ἐκλογές, παραθέτουμε τὸ κείμενο τοῦ ἀρθροῦ τοῦ Ζ. Ζορκέ, πὺν δημοσιεύθηκε στὴν «Οὐμανιτέ Νουβέλ» ἀρ. 40) 1967.

Οἱ πρῶτοι θέλουν νὰ κυβερνήσουν μόνοι τους, χωρὶς «προσωπεῖο», μὲ τους τραπεζίτες τους καὶ τους ἄλλους προέδρους - γενικούς διευθυντὲς τους σὰν ὑπουργούς, καὶ ἔχουν τὴν πρόθεση νὰ συνεχίσουν νὰ καταπατοῦν τὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξης τῶν μικρῶν καὶ μεσαίων ἀγροτικῶν στρωμάτων, τῶν μικρῶν καὶ μεσαίων ἐμποροβιοτεχνῶν. Αὐτὸ ἄλλωστε ἐφαρμόζουν μὲ ἐξαιρετικὴ εὐσυνειδησία ἐδῶ καὶ 10 χρόνια. Οἱ ἄλλοι ἔχουν ὄλη τὴν καλὴ διάθεση νὰ καμουφλάρουν αὐτὴ τὴ φορολογικὴ ληστεία μὲ τὸ ψεύτικο προσωπεῖο μιᾶς κοινοδολευτικῆς ἀστικῆς δημοκρατίας. Ὅπως πρὶν τὸ 1958, μὲ τὰ γέρεκα ὄλογα κούρσας πὺν εἶναι οἱ Γκυ Μολλέ, οἱ Μιττεράν καὶ οἱ Μαντὲ-Φράνς. Ἀλλὰ εἴτε πρόκειται γιὰ δημοκρατία-σάλτα τύπου UNR, ἢ αὐτὴ πὺν προτείνει ὁ κ. Βαλντέκ Ροσσέ, διατηρεῖ τὸ ἴδιο ταξικὸ καθεστῶς, πρόκειται οὔτε λίγο οὔτε πολὺ γιὰ τὴ δικτατορία τοῦ κεφαλαίου. Αὐτὸ καὶ τίποτε ἄλλο. Γιατὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐξέλιξη τῆς καπιταλιστικῆς Γαλλίας ἔφτασε σ' ἓνα σημεῖο πὺν δὲν μπορεῖ νὰ κάνει πίσω, στὸν κρατικὸ μονοπωλικὸ καπιταλισμὸ πὺν θὰ διατηρήσει τὴ βία: κυριαρχία του τόσο διάστημα ὅσο δὲν θὰ καταστρέφονται τὰ μονοπώλια. Δηλαδὴ, τόσο διάστημα ὅσο ἡ ἐπαναστατικὴ δράση τῶν μαζῶν δὲν θὰ ἔχει ἐξαφανίσει: τόσο στὸ πολιτικὸ ὅσο καὶ στὸ οἰκονομικὸ πεδίο.

Τὸ κόμμα πὺν τολμᾷ νὰ παρουσιάζετα: ἀκόμα σὰν «κομμουνιστικὸ», ἀλλὰ πὺν ἀρνεῖται τὸ ὄρομο τῆς ταξικῆς πάλης, αὐτὸν πὺν διδάσκει ἡ ἱστορία του διεθνούς ἐργατικοῦ κινήματος, δηλαδὴ τὸ ὄρομο τοῦ Ὀχτώρη τοῦ 1917, πάει νὰ κερδίσει: ψήφους. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ δεξιά. Αὐτοὺς τῶν σοσιαλδημοκρατῶν καὶ τῶν ἄλλων μικροστων πὺν εἶναι πολὺ εὐχαριστημένο: μέσα στὸν ἀποπορτουνισμό καὶ τὸν χωρὶς ἀρχὲς ὄρομο πρὸς τίς ἐκλογές. Ἀλ-

λ' ἄθ' ἄχασι ἄλλες ψήφους: αὐτὲς τῶν ψηφοφόρων ποὺ τοῦ εἶχαν δῶσει ἔδω καὶ εἴκοσι, τριάντα, σαράντα χρόνια μιά ταραστία ἐμπιστοσύνη, θά χάσει: αὐτὲς τῶν τίμιων καὶ σοβαρῶν ἐργαζόμενων ποὺ ἀρνούνται νὰ πνιγθοῦν στὶς ψευδαισθήσεις τῶν ἐκλογῶν χωρὶς ἀρχές, καὶ καταδικάζουν μὲ δύναμη τὶς ὁπορουνιστικὲς συμμαχίες, τὶς συμφωνίες ποὺ εἶναι: ξεκάθαρες προδοσίες, τὶς προσπάθειες νὰ τοὺς κάνουν νὰ παίξουν τὸ ρόλο τῆς συμπληρωματικῆς δύναμης, δύναμης ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη στὸν Γκὺ Μολλέ καὶ στὸν Μιττεράν, καὶ ποὺ δὲν ἐκφράζει: τὴν πᾶλη τῶν τάξεων, ἀλλὰ τὴν πᾶλη τῶν θέσεων.

“Ὅλα αὐτὰ σημαίνουν πὼς εἴμαστε συστηματικὰ ἐνάντια σὲ ὁποιοδήποτε συμμετοχὴ στὶς ἐκλογικὲς μάχες; Καθόλου μάλιστα. Σ’ αὐτὸ τὸ σημεῖο μένουμε πιστοὶ στὶς ἀρχές τοῦ Λένιν. Πιστεύουμε ὅτι αὐτὴ ἡ ψηφοφορία θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ: ἡ εὐκαιρία μιᾶς μεγάλης ταξικῆς πάλης ἐνάντια στὴν ἀστική τάξη καὶ σὲ ὅλους τοὺς ἐκπροσώπους της. Ἡ πολιτικὴ τῶν μονοπωλίων εἶναι: τόσο ἀπαίσια ποὺ θὰ μπορούσε καὶ ἀναγκαστικὰ θὰ ἔδινε μεγάλες δυνατότητες γιὰ βράση” οἱ βουλευτικὲς ἐκλογὲς θὰ μπορούσαν νὰ δώσουν, σύμφωνα μὲ τὶς λενινιστικὲς ἀρχές, τὸ ἀποφασιστικὸ θῆμα ἀπὸ ὅπου τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης θὰ μπορούσε νὰ συσπειρώσῃ τὶς πρὸ πλατειεῖς ἀντιμονοπωλιακὲς μάχες στὴν ἐπαναστατικὴ δράση ἐνάντια στοὺς μονοπωλιστὲς καὶ στὴ θέση ἰσχύος τους.

Ἀλλὰ τὸ κόμμα, τοῦ ὁποῖου ἡ ἡγεσία ἔπεσε στὰ χεῖρα τῶν ρεβιζιονιστῶν ἡγετῶν, δὲν εἶναι πιά τὸ προλεταριακὸ κόμμα, ποὺ ἄλλοτε ἔκανε ἐμᾶς, μαρξιστὲς-λενινιστὲς. Κατάντησε ἓνα κόμμα τῆς μικροαστικῆς τάξης. “Ὡς ἀναφέρουμε ἓνα ἀπλὸ παράδειγμα: στὸ Ὀριγιάν, εἶναι: μιὰ θασκάλα συνταξιούχος ποὺ παραδιάζοντας τὸ καταστατικὸ τῆς Γ.Σ. Ἐργασίας ἀξίωσε τὴ διαγραφὴ ἀπὸ τὴν τοπικὴ Ἐνωση τῶν συνδικάτων τῆς Γ.Σ.Ε. ἐνὸς ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας, ἐργάτη οἰκοδομῶν, μαχητικὸ καὶ δραστήριο συνδικαλιστὴ, ποὺ τὸν ἐκτιμοῦν.

Ἡ δραστηριότητα καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν μελῶν τοῦ ΚΚΓ (ρεβιζιονιστικὸ) ἔχουν ἐκφυλιστεῖ καὶ ἡ ἀποσίωση ἀνάμεσα σ’ αὐτοὺς ποὺ ἀκόμα σφάλλοντας συμμετέχουν στὴν ἐκλογικὴ μάχη δὲν ἀρκεῖ νὰ τοῦ δώσει ἓνα ταξικὸ περιεχόμενο ποὺ δὲν ἔχει πιά.

Πολυάριθμοι ἐργαζόμενοι, ἀκόμα καὶ ὁπαδοί, μιά καὶ εἶναι ἀκόμα γραμμένοι: στὸ Κόμμα, δηλώνουν τώρα ξεκάθαρα ὅτι δὲν θὰ ψηφίσουν «SFIO» ἢ τὴν «Ὁμοσπονδία» στὸ δεύτερο γύρο, ἀν’ ὃ «κομμουνιστὴς» ὑποψήφιος δὲν ἀλλάξῃ: τὶς θέσεις του. Αὐτοὶ οἱ ψηφοφόροι εἶναι: ἀκόμα γεμάτοι ψευδαισθήσεις, πιστεύουν ἀκόμα σὲ μιὰ σωστὴ «ἐπανατοποθέτηση» τῆς γραμμῆς καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνουν πὼς ἀφήνοντας τὸν ἑαυτὸ τους νὰ ξεγελεῖται ἔτσι, ὑποστηρίζουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὴν προδοτικὴ γραμμὴ ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὰ καθαρὰ ταξικά συμφέροντα.

Ἡ πορεία τῆς ἱστορίας δείχνει: πιά ὅτι ὁ ταξικὸς ἀγώνας ἔχει ἀνέδει: σὲ παγκόσμια κλίμακα καὶ ὅτι στὴ Γαλλία, ὅπως καὶ ἄλλου, δὲν μπορεῖ πιά νὰ ὑπάρχει: τίποτε τὸ κοινὸ ἀνάμεσα στὸ σύγχρονο ρεβιζιονισμὸ ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὴν ἀστική τάξη, καὶ στὸ μαρξισμὸ-λενινισμὸ ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὸ προλεταριάτο.

Τὸ Γαλλικὸ Κομμουνιστικὸ Κίνημά μας (μαρξιστικὸ-

λενινιστικὸ) δὲν ἔχει: ὑποψήφιους. Γιατὶ ἄραγε; Γιατὶ ἀπλούστατα, καὶ δὲν κοκκινίζουμε καθόλου ποὺ τὸ λέμε, δὲν ἔφτασε ἀκόμα σὲ ἓνα τέτοιο στάδιο ἐξέλιξης ποὺ νὰ τοῦ ἐπιτρέπῃ: νὰ πάρῃ μέρος σὲ μιὰ τέτοια μάχη. Οἱ δυνατότητες τοῦ εἶναι: ταραστιες σχετικὰ μὲ αὐτὸ ποὺ ἦταν πρὶν τρία χρόνια. Θὰ εἶναι: ἐξ ἴσου ἀν’ κοιτάζουμε στὸ μέλλον ποὺ θὰναι: βασισμένο σὲ μιὰ σωστὴ πολιτικὴ γραμμὴ προλεταριακῆ. Ἀλλὰ δὲν βρίσκονται ἀκόμα σὲ θέση νὰ πληρώσουν ἐγγύηση 1.000 φράγκα (60.000 δρχ.) γιὰ κάθε παρουνιστικὸ ὑποψήφιο. Πράγμα ποὺ τινάζει: στὸν ἄερα τὸν μῦθο ποὺ πολὺ τὸν κυκλοφόρησαν καὶ ποὺ πολὺ ἡλίθιος εἶναι καὶ ποὺ ἀκούστηκε ἐπίσημα στὸ 18ο Συνέδριο τοῦ ΚΚΓ (ρεβ.), σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο εἴχαμε κατὰθεσθ 100 ἑκατομμυρίων φράγκων σὲ μιὰ τράπεζα τῆς Μασσαλίας ποὺ εἶχαν κατατεθεῖ ἀπὸ τοὺς Κινέζους συντρόφους!! Πράγμα ποὺ καταστρέφει: ἐπίσης τὰ χονδρὰ ἐνδεῖα σχετικά φέμματα βλῶν τῶν συντηρητικῶν καὶ τῶν ἄλλων σύγχρονων ρεβιζιονιστῶν λακέδων καὶ ποὺ εἶναι: ἀποδείξεις γιὰ τὴν ὅλο καὶ μεγαλύτερη πρόοδο τῆς ἐπιρροῆς μας πάνω στὴν ἐργατικὴ τάξη.

Ἀλλὰ ἡ ἀπουσία τῶν μαρξιστῶν-λενινιστῶν ὑποψηφίων δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ μὲ κανένα τρόπο τὴν ἀπουσία μας ἀπὸ αὐτὴ τὴν πολιτικὴ μάχη. Σημαίνει: ἀπλῶς ὅτι ὁ ἐκλογικὸς ἀγώνας βάζει τώρα, ὅπως ἦδη τὸ ὑπογραμμίστηκε, διαφορὰς πράκτορες τῆς ἀστικῆς τάξης σὰν ὑπερασπιστὲς, μὲ ἐλάχιστα διαφορές, γιὰ τὰ ἴδια ταξικά συμφέροντα. “Ἀν’ ὑπῆρχαν ὑποψηφιότητες ἀπὸ τὸ κίνημά μας, ἡ κατάστασις θὰ ἦταν βασικά: ἀλλιώτικη. Γιατὶ τότε θὰ ὑπῆρχε ἓνας ἀγώνας «τάξη ἐνάντια στὴν τάξη».

Ἐξάλλου, ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ παίρνοντας περισσότερο ἀπ’ ὅλα ὑπόψη τῆς τὶς ἀπόψεις ποὺ ἐκφράστηκαν ἀπὸ τοὺς ὁπαδούς μας τῆς θέσης: στὰ διάφορα τμήματα ποὺ τώρα εἶναι: πρὸ πολυάριθμα ἀπὸ τὴ μιά ὡς τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς χώρας, κατέληξε σ’ αὐτὴ τὴ θέση: Καλεῖ τοὺς ψηφοφόρους νὰ κάνουν τὸ πολιτικὸ τους καθήκον, βάζοντας μέσα στὴν κάληπ ἓνα δελτίο πρόγραμμα τοῦ Γαλλικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κινήματος (μαρξιστικοῦ - λενινιστικοῦ).

Αὐτὴ ἡ ψήφος ποὺ θὰ θεωρηθεῖ σὰν «ἄκυρον» ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς «ἀστικῆς νομοθεσίας» εἶναι: κατὰ τὸ τελείως διαφορετικὸ ἀπὸ τὴν ἀποχὴ ποὺ τὴν ἀπορρίπτουμε κατηγορηματικὰ σὰν ἄδεια ἀπὸ κάθε ταξικὸ περιεχόμενο καὶ σὰν ἐγκατάλειψη τοῦ ἀγώνα. “Ἐχει λοιπὸν ἓνα τελείως συγκεκριμένο νόημα: πρῶτα-πρῶτα, ἔρχεται σὲ ἀντίθεση ἀποφασιστικὴ μὲ τὴν ὁπορουνιστικὴ τακτικὴ τοῦ ρεβιζιονιστικοῦ κόμματος, μὲ τὴν ἐννοία: ὅτι ψηφοφόροι, ποὺ θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν εἶναι: ἀπὸ παράδοση ψηφοφόροι τοῦ ΚΚΓ (ρεβ.), ἔπειτα ἐκφράζει: τὸν ἀπόλυτο διαχωρισμὸ ἀνάμεσα στὸν μαρξισμὸ-λενινισμὸ καὶ στὸ σύγχρονο ρεβιζιονισμὸ. Ἀλλὰ σύγχρονα, ἀνεδάξοντας τὸν ἀριθμὸ τῶν ψήφων τῆς ἀπόλυτης πλειοψηφίας στὸν πρῶτο γύρο, πράγμα ἀπαραίτητο γιὰ τὴν προκήρυξη τοῦ ὑποψήφιου ποὺ ἐκλέγεται, αὐτὸ δίνει: ὅλη τὴν πραγματικὴ ἀξία στὴ δική μας ψήφο.

Τὸ πολιτικὸ νόημα τῆς ψήφου μας εἶναι: ἀκριβῶς τὸ ὅτι στεκόμαστε ἀντιμέτωποι: σὲ μιὰ ἄλλου εἴδους ψήφο, αὐτὴ ποὺ διάλεξαν οἱ ρεβιζιονιστὲς καὶ τὴ θεωρήσαν: σὰν

πῆγε ὁ Κοσύγκιν στὸ Λονδίνο;

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Τυράνων μετέδω-
σε στὶς 17 Φεβρουαρίου περίληψη ἄρθρου τῆς
ἀλβανικῆς ἐφημερίδας «Ζέρι: Πόπουλιτ» μετὶ τί-
τλο: «Ὁ Κοσύγκιν πῆγε στὸ Λονδίνο γιὰ τὸ δυ-
νάμωμα τῆς ἱμπεριαλιστορεβιζιονιστικῆς συμμα-
χίας». Παραθέτουμε τὴν περίληψη τοῦ ἄρθρου
αὐτοῦ:

Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Κοσύγκιν στὴ Βρεταννία, ἀναφέρε-
ται στὸ ἄρθρο, εἶχε προκαθορισμένο πολιτικὸ σκοπὸ. Αὐ-
τὴ πραγματοποιήθηκε μετὰ τὶς ἀξιώσεις τῆς γενικῆς συν-
θηκολόγας φιλοἱμπεριαλιστικῆς καὶ προδοτικῆς γραμ-
μῆς, πού ἀκολουθοῦν οἱ χροστσωφικοί ρεβιζιονιστές. Ἡ
ἐπίσκεψη αὐτὴ εἶναι: μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὰς ἐκδηλώσεις τῶν
διαφόρων πολιτικῶν ἐνεργειῶν, πού ἡ ρεβιζιονιστικὴ
κλίμα ἔχει ἀναλάβει καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ διαπράττει: στὰ
πλαίσια τῆς παραπέρα ἐνίσχυσης τῆς ἱμπεριαλιστορεβι-
ζιονιστικῆς συμμαχίας. Ὁ ρεβιζιονιστὴς Κοσύγκιν ἐγίνε
στὸ Λονδίνο διαφωτιστὴς τῆς ἀντικινέζικης πολιτικῆς,

τῆς ἰθύνουσας σοβιετικῆς κλίμας. Ὁ ἴδιος μίλησε πρὸς
τὴν ἀγγλικὴ ἀστικὴ τάξη ἀπὸ τὸν τύπο καὶ τὴν τηλεό-
ραση μετὰ ἰδιαιτέρου μίσους καὶ λύσσα ἐνάντια στὴ μεγάλη
πολιτιστικὴ προλεταριακὴ ἐπανάσταση, ἐνάντια στὸ με-
γάλο κινέζικο λαό, ὁ ὅποιος κρατώντας ψηλὰ τὴ σημαία
τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ καὶ τῶν ἰδεῶν τοῦ Μάο Τσέ-
τουνγκ θαδίζει: βέβαιος μπροστὰ πρὸς τὸ καλλίτερο μέλ-
λον στὸν ἐπαναστατικὸ του δρόμο. Ὁ Κοσύγκιν, μιλών-
τας στὴν βρεταννικὴ τηλεόραση, ὑποστήριξε ἀνοιχτὰ τὰ
ρεβιζιονιστικὰ καὶ ἀντεπαναστατικὰ κινέζικα στοιχεῖα,
ἐκφράζοντας συμπάθεια σ' αὐτὰ καὶ στὸν ἐγκληματικὸ
τους ἀντικομμουνισμὸ, ἀντικαὶνὸ καὶ ἀντισοσιαλιστικὸ πό-
λεμο. Ὁ Κοσύγκιν καταδίκασε τὰ ἐγκλήματα πού ὤθησαν
διέπραξαν οἱ κοκκινοφρουροὶ καὶ οἱ ἐξεγερμένοι ἐπανα-
στάτες ἐνάντια στοὺς ἀντιδραστικούς ἀστικούς ρεβιζιονι-
στές, παρασιώπησε θύμω τὰ πραγματικὰ φασιστικὰ ἐγ-
κλήματα πού οἱ ἀστυνόμοι καὶ οἱ σοβιετικοὶ κατὰσκοποι
διέπραξαν μετὰ βιασυχὴ τῆς κυβέρνησής τους ἐνάντια
στοὺς νέους κινέζους φοιτητὲς στὴ Μόσχα, οἱ ὅποιοι ἐ-

τὴ μόνη δυνατὴ. Γιὰ μᾶς ὁ μόνος σίγουρος τρόπος γιὰ νὰ
ἀνατρέψουμε τὴν κυριαρχία τῶν μονοπωλίων δὲν ὀρίσκει-
ται καθόλου μέσα στὶς κάλπες, ὀρίσκεται μέσα στὴ δρά-
ση τῶν μαζῶν. Στὴ φωνὴ «εἰρηνικὸ» ἀντιπαραθέτουμε
τὴ φωνὴ «ταξικὴ πάλη».

Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἐτοιμάζουμε μετὰ ὑπομονὴ τὴν ἀνα-
σύσταση τοῦ ἀπαράιτητου ὄργανου γιὰ τὴν καθοδήγηση
τῆς ἐργατικῆς τάξης, τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν, πάνω στὸ
δρόμο τῆς ταξικῆς νίκης τους: τὸ Κομμουνιστικὸ Μαρξί-
στικὸ Λενινιστικὸ Κόμμα.

Ὅλες μᾶς οἱ δυνάμεις εἶναι κινητοποιημένες μετὰ ἐν-
θουσιασμό, μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τῆς πολιτικῆς μάχης, πού
μᾶς ἐπιτρέπει τὴν καμπάνια τῶν ἐκλογῶν. Οἱ ὁπαδοί
μᾶς, οἱ φίλοι μᾶς μετὰ ὅλη τὴν καρδιά τους, ὅπου κι' ἂν
ὀρίσκονται ἐξηγοῦν τὴ γραμμὴ μᾶς, ξεσκεπάζοντας ἐ-
καίγη τῶν ἡγετῶν πού μᾶς πρόδωσαν καὶ πού συνεχίζουν
νὰ προδίδουν αὐτοὺς πού μείναν στὶς γραμμὲς τοῦ ἐκφυ-
λισμένου κόμματός τους. Ξέρουμε ὅτι οἱ θέσεις τοῦ Δε-
κέμωρη τοῦ βδ «οὔτε Ντέ Γκὼλ, οὔτε Μίττερν», ὅπως
καὶ ἡ σημερινὴ «ἐνάντια στὴν κυριαρχία τῶν μονοπω-
λίων, νὰ ἀνασυστήσουμε τὸ μαρξιστικὸ - λενινιστικὸ κόμ-
μα!» θὰ ἔχουν τὴν ἱστορικὴ τους ἐπιδοκιμασία μιὰ καὶ
θὰ ἔχουν τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς ἐργατικῆς τάξης τῆς χώ-
ρας μᾶς.

Ἡ σημαντικὴ πρόοδος πού σημειώθηκε ἀπὸ τὸ συνέ-
δριο στὸ Λάνκρι, ἡ ὅλη καὶ καλύτερη σύνδεσθί μᾶς μετὰ

τὴν ἐργατικὴ πάλη, σὲ ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τῆς Γαλ-
λίας, ἡ δημιουργία τῶν ὀργανωτικῶν σχημάτων βασισμέ-
νων πάνω στὴν ἀρχὴ τοῦ δημοκρατικοῦ συγκεντρωτι-
σμοῦ, ἡ θετικὴ λειτουργία τῆς Κεντρικῆς μᾶς Ἐπιτρο-
πῆς κάνουν, ὥστε μᾶς μετὰ τὸν συγκεκριμένο προσδιορι-
σμὸ τοῦ προγράμματός μᾶς πάνω στὴ βάση μιᾶς σαφέ-
στατης ἀνάλυσης τῆς κατάστασης τῶν κοινωνικῶν γαλ-
λικῶν τάξεων, ὅλα αὐτὰ ὀδήγησαν στὸ νὰ πλησιάζει τώ-
ρα ἡ στιγμὴ πού τὸ κίνημά μᾶς, πάνω στὴ βάση μιᾶς πο-
λὺ πλαταιᾶς ζύμωσης πού θὰ ξεκινήσει ἀπὸ τὴ βάση, θὰ
μπορέσει νὰ συγκαλέσει τὸ ἱδρυτικὸ συνέδριο τοῦ Κομ-
μουνιστικοῦ Κόμματος (μαρξιστικοῦ - λενινιστικοῦ).

Ψηφίζοντας ὅπως σᾶς τὸ ζητᾷ τὸ Γαλλικὸ Κομμουνι-
στικὸ Κίνημα (μαρξιστικὸ - λενινιστικὸ), θὰ διαδηλώ-
σετε ἐσεῖς οἱ ἴδιοι τὴν ἐπιθυμία σας νὰ μᾶς βῆτε νὰ ἱ-
δρύουμε πολὺ σύντομα αὐτὸ τὸ καινούργιο κόμμα, κληρο-
νόμο ὅλων τῶν παραδόσεων καὶ τῆς δόξας τοῦ παλιοῦ,
τὸν καιρὸ πού αὐτὸ δὲν εἶχε ἀκόμα θυβιστεῖ στὸ ρεβιζιο-
νισμό. θὰ μᾶς βοηθήσετε ἔτσι νὰ δημιουργήσουμε αὐτὸ
τὸ ὄργανο, μοναδικὸ γιὰ νὰ καθοδηγήσει τὶς ἐργατικὲς
καὶ ἀγροτικὲς μάζες τῆς χώρας μᾶς, ἐνάντια στὴν κυρι-
αρχία τῶν μονοπωλίων, ἐνάντια στὸν ἐκμεταλλευτὴ κα-
πιταλισμὸ, γιὰ μιὰ λαϊκὴ δημοκρατίαν πού θὰ ἀνοίξει τὸ
δρόμο γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ.

ZAK ZOYPKÉ
Πολιτικὸς Γραμματέας

φτιακιν μόνο γιατί ήθελαν νά τιμήσουν τή μνήμη του Λένιν και του Στάλιν και που τραγούδησαν τή Διεθνή. Ο Κοσύγκιν ανέφερε τὸ διεθνὲς δίκαιο, ἰδὲν εἶπε ὅμως καμμιὰ λέξη γιὰ τὴν παραδίωξη τῆς διπλωματικῆς ἀσυλίας τῆς πρεσβείας τῆς Λ.Δ. τῆς Κίνας στὴ Μόσχα καὶ τὸν ξυλοδαρμὸ τοῦ κινέζικου διπλωματικοῦ προσώπου ἑκ μέρους τῶν ἀστυνόμων καὶ τῶν μυστικῶν σοβιετικῶν πρακτόρων.

Στὶς συνομιλίες Κοσύγκιν—Ουῆλσον, ἔτσι ὅπως μνημονεύονταν, συνεχίζει ἡ ἔφημερίδα «Ζέρνι Πόπουλιτ», τὸ Βιετναμικὸ κατέλαβε μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες θέσεις. «Ὅλοι τὸ ξέρουν ὅτι ἡ κυβέρνησις τοῦ Ουῆλσον ἦταν ἀπὸ τὶς πρῶτες ποὺ ἔχει υποστηρίξει ἀπόλυτα τὴ συνωμοσίαν τῶν εἰρηγικῶν διαπραγματεύσεων τοῦ Τζόνσον. Ἐκείνη ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ θέσει σὲ ἐφαρμογὴ τὴ συνωμοσίαν αὐτὴ καὶ νὰ παραπλανήσῃ τὸ βιετναμικὸ λαὸ γιὰ νὰ τὸν παγιδεύσῃ μέσῳ τῶν εἰρηγικῶν διαπραγματεύσεων, σὲ τρόπο ὥστε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ γονατίσῃ καὶ νὰ συνθηκολογήσῃ μπροστὰ στοὺς ἀμερικάνους ἐπιδρομεῖς. Συντονίζοντας ἀπὸ καιρὸ μὲ μυστικότητα τὰ σχέδιά της μὲ τοὺς ἀμερικανόγγλους ἱμεριαλιστὲς ἡ σοβιετικὴ κλίκα ἔχει προχωρήσῃ τόσο μακριά, ὥστε ἔγινε ὁλωσδιόλου ἀδιάντροπη, βγήκε ἀνοιχτὰ σὰν ὑπερσπιστὴς καὶ διαλαλητὴς τῶν ἀμερικάνων ἱμεριαλιστῶν, σὰ συνεργάτης τὴν ἐγκληματικὴν συνωμοσίαν τῶν εἰρηγικῶν διαπραγματεύσεων. Οἱ λόγοι τοῦ ρεβιζιονιστῆ Κοσύγκιν στὸ Λονδῖνο δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἀπήχηση τῶν δηλώσεων τοῦ Τζόνσον καὶ τοῦ Ράσκ μὲ τὶς ὁποῖες ἐκείνοι καλοῦν τὸ Βιετνάμ νὰ συνθηκολογήσῃ: γιὰ νὰ προβεῖ σὲ διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς ἐπιδρομεῖς, θυσιάζοντας τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν του. Θέτοντας ὑπεράνω ὅλων τὴν ἀμερικανοσοβιετικὴν συνεργασίαν καὶ τὴν κοσμοκρατορίαν, οἱ σοβιετικοὶ ρεβιζιονιστὲς ἐντείνουν τὴν προσέγγισή τους. Κάποτε, ἐπιφανειακά, ἡ προδοτικὴ ὁμάδα Μπρέζνιεφ-Κοσύγκιν δήλωνε ὅτι υποστήριξε τὰ 4 σημεῖα τῆς κυβέρνησις τῆς Λ.Δ. τοῦ Βιετνάμ καὶ τὰ 5 σημεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου τῆς Ἀπελευθέρωσις τοῦ Ν. Βιετνάμ, ἐνῶ γιὰ δημαγωγία διασάλπιζε ὅτι: δὲν μπορεῖ νὰ γίνουν συνομιλίες προτοῦ ἀπομακρυνθοῦν τὰ ἀμερικανικά ἐπιθετικὰ στρατεύματα ἀπὸ τὸ Ν. Βιετνάμ. Τώρα αὐτὰ ἔχουν παραμεριθεῖ χάρις στὴ στενὴ σοβιετοαμερικανικὴν συνεργασίαν. Γιὰ νὰ γλυτώσουν τοὺς ἀμερικάνους ἱμεριαλιστὲς ἀπὸ τὴν ἥττα καὶ τὸν ἐξευτελισμὸ στὸ Βιετνάμ, οἱ ρεβιζιονιστὲς σοβιετικοὶ ἡγέτες ἔγιναν ὁλωσδιόλου ἀπροκάλυπτοι συνεργάτες στὴ συνωμοσίαν γιὰ νὰ ἐπιβάλλουν στὸ βιετναμικὸ λαὸ τὶς εἰρηγικὰς διαπραγματεύσεις τοῦ Τζόνσον μέσῳ τῆς διακοπῆς τῶν βομβαρδισμῶν στὸ Βορρά. Ὁ ἡρωϊκὸς ὅμως βιετναμικὸς λαὸς δὲν θὰ γονατίσῃ οὔτε μπροστὰ στὶς πιέσεις τῶν χρουστσωφικῶν ρεβιζιονιστῶν, οὔτε μπροστὰ στὴ δύναμιν καὶ στὶς ἀπατηλὰς προσφορὰς τῶν ἀμερικάνων ἱμεριαλιστῶν ληστοσυμμοριτῶν, ἀλλὰ θὰ ἀδηγήσῃ μέχρι τὴν ὁλοκληρωτικὴν νίκη τὸν ἐνδοξο ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα του. Ἡ νέα ρεβιζιονιστικὴ σοβιετικὴ

προδοσία πρὸς τὸ βιετναμικὸ λαὸ ἀποτελεῖ τμήμα τῆς κοινῆς ἀντεπαναστατικῆς ἱμεριαλιστορεβιζιονιστικῆς στρατηγικῆς γιὰ τὴ σοβιετοαμερικανικὴ ἡγεμονία στὸν κόσμον. Ἡ οὐσία τῆς ἀντεπαναστατικῆς αὐτῆς στρατηγικῆς εἶναι ἡ παραπέρα ἐνίσχυσις τῶν γεφυρῶν ἀνατολῆς καὶ Δύσης στὴν Εὐρώπην καὶ ἡ συγκέντρωσις ταυτόχρονα τῶν κυριώτερων πληγμάτων τους στὴν Ἀσία ἐνάντια στὴ σοσιαλιστικὴ Κίνα, ἐνάντια στὸν ἡρωϊκὸ βιετναμικὸ λαὸ καθὼς καὶ ἐνάντια στοὺς ἄλλους λαοὺς ποὺ δὲν υποτάσσονται στὴ σοβιετοαμερικανικὴν ὑπαγόρευση. Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ τῆς προσπάθειας γιὰ τὴ σχετικὴ ἡρεμία στὴν Εὐρώπην καὶ γιὰ παντοτεινὸ πόλεμον στὴν Ἀσίαν διεξήγαγαν τὶς συνομιλίες τους ὁ Κοσύγκιν καὶ ὁ Ουῆλσον σχετικὰ μὲ τὴ λεγόμενὴ εὐρωπαϊκὴ ἀσφάλεια. Πῶς ὅμως ἀντιλαμβάνονται τὴν πραγματικότητά οἱ σοβιετικοὶ ρεβιζιονιστὲς καὶ οἱ ἀμερικανόγγλοι ἱμεριαλιστὲς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἀσφάλειαν; Σύμφωνα μὲ τὰ ἡγεμονικά τους συμφέροντα, σύμφωνα μὲ τὰ σχέδια τῆς ἐνσωμάτωσις τῆς Εὐρώπης ὑπὸ τὴν σοβιετοαμερικανικὴν διεύθυνση, τὴν ἀντιλαμβάνονται ἔχοντας σὰν τελικὸ σκοπὸ τὴ θυσίαν τῶν σοσιαλιστικῶν νικῶν τῶν λαῶν τῶν χωρῶν τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης στὸ θωμὸ τῆς σοβιετοαμερικανικῆς συνεργασίας. Ἡ Ἀγγλία γι' αὐτοὺς σπεύδει νὰ προσφέρει τὶς καλὰς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ μεσολαβητῆ σὰν πιστὸς σύμμαχος τῆς Οὐάσιγκτων καὶ ποὺ πρὸς ἀνταμοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν της νὰ διαδραματίσῃ ἰδιαιτέρο ρόλον σὲ μιὰ ἐνσωματωμένη καπιταλιστικὴν Εὐρώπην. Νὰ γιατί οἱ προτάσεις τοῦ Κοσύγκιν γιὰ τὴ σύγκλησιν πανευρωπαϊκῆς διάσκεψης ὄρθαν τὴν κατανόησιν καὶ τὴν ἀνοιχτὴν υποστήριξιν τῆς κυβέρνησις Ουῆλσον. Οἱ δύο πλευρὲς, ἀναφέρεται στὸ κοινὸ ἀγγλοσοβιετικὸ ἀνακοινωθέν, ἐξέτασαν τὸ ζήτημα τῆς σύγκλησις διάσκεψης γιὰ νὰ συζητήσουν τὰ προβλήματα τῆς ἀσφάλειας καὶ τῆς ἀνάπτυξης τῆς συνεργασίας στὴν Εὐρώπην. Ὁ ρεβιζιονιστὴς Κοσύγκιν βγήκε τόσο θαθεῖα στὸ δρόμον τῆς συνεργασίας μὲ τὸ βρετανικὸν ἱμεριαλισμὸν, ὥστε νὰ προτείνει τὴν κυβέρνησιν Ουῆλσον νὰ συνάψουν μαζί τὸ γρηγορώτερον συμφωνοφιλίας καὶ εἰρηγικῆς συνεργασίας. Ἡ πρότασις αὐτὴ ὅχι ἄσκοπα ὤρθηκε τὴν ἐτοιμότητα καὶ τὴν υποστήριξιν τοῦ Λονδίνου. Ἐκείνοι ἐνδιαφέρονται γι' αὐτὸ γιατί ἡ προδοτικὴ ρεβιζιονιστικὴ ὁμάδα Μπρέζνιεφ-Κοσύγκιν ἀνοίγει ὅλον καὶ περισσότερο τὶς θύρας τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης στὴν ὁλόπλευρὴ οικονομικὴ πολιτικὴ καὶ ἰδεολογικὴ διεσθυσιν τῶν ἱμεριαλιστῶν τῶν δυτικῶν μονοπωλίων. Οἱ νέες συνωμοσίαι καὶ συμφωνίες τῶν ἱμεριαλιστορεβιζιονιστῶν ποὺ συνάφθηκαν στὸ Λονδῖνον εἶναι ἄλλη μεγάλῃ προδοτικὴ πράξις τῶν χρουστσωφικῶν ρεβιζιονιστῶν τῆς Σ.Ε. ἐνάντια στὰ συμφέροντα τῆς ἐπανάστασις καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἐνάντια στὰ συμφέροντα τῶν σοβιετικῶν λαῶν καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐνάντια σὲ ὅλους τοὺς ἐπαναστατικοὺς λαοὺς ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν, ἐνάντια στὶς ἀντιἱμεριαλιστικὰς καὶ ἐπαναστατικὰς δυνάμεις παντοῦ στὸν κόσμον.

ΤΑ ΟΛΕΘΡΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΝΑΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Ποτέ στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα δεν αποκλείστηκαν οι συμβιβασμοί για τη λύση σειράς προβλημάτων που εμφανίστηκαν στο διεθνή στίβο. Δεν χρειάζεται να αναφερθούμε στην πλούσια μαρξιστική-λενινιστική φιλολογία για να αποδείξουμε ότι οι συμβιβασμοί γίνονται πάντα προς το συμφέρον του κινήματος. Όμως παράλληλα μ' αυτό οι θεωρητικοί του μαρξισμού δεν παραλείπουν να τονίζουν ότι οι συμβιβασμοί πάντα πρέπει να γίνονται μέσα στις αρχές και ιδέν επιτρέπονται: ποτέ συμβιβασμοί έξω από αρχές, γιατί θα είναι επιζήμιοι και ολέθριοι για τα συμφέροντα των αγωνιζομένων λαών. Ο Λένιν τόνισε σχετικά μ' αυτό ότι η μοναδική σωστή πολιτική είναι η πολιτική αρχών.

Αυτή η μεγάλη αλήθεια παραγνωρίστηκε πέρα για πέρα από το σύγχρονο ρεβιζιονισμό. Μόνο όρισμένα γεγονότα είναι αρκετά για να πείσουν κάθε καλόπιστο συζητητή ότι η απομάκρυνση από το μαρξισμολενινισμό υπήρξε η άφετηρία θέσεων και αντιλήψεων που καταδράσθηκαν το γόητρο της πρώτης σοσιαλιστικής χώρας στον κόσμο.

Χαρακτηριστικό από την πλευρά αυτή είναι τα γεγονότα στην Κούβα. Στον απρόκλητο πυρηνικό εκβιασμό των αμερικάνων ιμπεριαλιστών η «άπάντηση» ήταν να εκφραστεί στην πράξη η ήττοπαθής και συμβιβαστική στάση του Χρουστώφ, αρχηγού της ρεβιζιονιστικής κλίμακας του ΚΚΣΕ. Από την άλλη, τα γεγονότα στο Κογκό έδειξαν το δάθος αυτής της συμβιβαστικής πολιτικής, που ήταν επόμενο να παίξει αποφασιστικό ρόλο στην πορεία των απελευθερωτικών κινήσεων. Με τη στάση της κλίμακας των αποστατών προδόθηκε ένας επαναστατημένος λαός και κατακρεουργήθηκαν οι επαναστατημένοι ήγέτες Λουιούμπα μαζί με χιλιάδες αγωνιστές από τους αποικιστές και αυτά στο όνομα των αποφάσεων του Ο. Η.Ε., που στο πάρεμφό τους συνέβαλε αποφασιστικά η ήγεςία της Σοβιετικής Ένωσης.

Η ρεβιζιονιστική τακτική των ήγετων της Σοβιετικής Ένωσης στο γερμανικό πρόβλημα έδωσε απόδειγμα της κλασικής ύφης του ρεβιζιονισμού. Οι απανωτές «προθεσμίες» που έθετε ο Χρουστώφ γελοιοποίησαν αφάνταστα τη σοβιετική διπλωμασία και έδειχναν ότι στο δρόμο των υποχωρήσεων και των συμβιβασμών δεν θα υπήρχε τέλος. Η πολιτική του Μόναχου που εξέθρεψε την αχαλίνωτη πολιτική του Χίτλερ άρχισε να γίνεται το έμδλημα της ήγεςίας αυτής της χώρας με τις ήρωικές παραδόσεις της πρώτης νικηφόρας σοσιαλιστικής επανάστασης στον κόσμο.

Στήν καθορισμένη με σαφήνεια στρατηγική του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού από τον εκπρόσωπό της Τζόνσον, που αποδίδει στην κατατρόπωση του κομμουνισμού με όλα τα μέσα, «αντιπαράκειται» η τακτική της συνεργασίας και των απαράδεκτων συμβιβασμών. Είναι περιττό να σταθεί κανένας στις δήθεν ειρηνικές διαθέσεις του ξέφρενου ιμπεριαλισμού των γιάνκηδων. Ο κλάδος ελαίας που συνοδεύει την πυρηνική πολιτική στο χεϊλος της άδύσσου μοιάζει με την πολιτική του Θιέρσου τον περασμένο αιώνα. Έπικεφαλής των αντιδραστικών δυνάμεων της Γαλλίας ο Θιέρσος, μετά την έγκαιρη θύρωση της πρώτης στον κόσμο εργατικής εξουσίας στο Παρίσι, της Παρισινής Κομμούνας, ήταν στρατοπεδευμένος στις Βερσαλλίες. Για να εφησυχάσει το λαό του Παρισιού μιλούσε διαρκώς για την ειρήνη και έστειλε αποστολές για διαπραγματεύσεις, ενώ από την άλλη, κερδίζοντας χρόνο για την αναδιοργάνωση των δυνάμεών του, έτοιμάζονταν πυρετωδώς να εισβάλει στο Παρίσι.

Και όταν οι κομμουνάροι απογειωμένοι από τη σκληρή πραγματικότητα επιδίδονταν στην προετοιμασία των εκλογών, που τη διεξαγωγή τους πρόβαλαν σαν αίτημα οι πράκτορες της αστικής τάξης, οι δυνάμεις του Θιέρσου επέδραμαν στο Παρίσι και έπνιξαν στο αίμα την επανάσταση που έζησε μόνο 72 μέρες. Τα διδάγματα αυτά του παρελθόντος τα τόσο πλούσια δεν πρόκειται να διδάξουν σε τίποτε τους ρεβιζιονιστές ήγέτες του ΚΚΣΕ γιατί απαρνήθηκαν το μαρξισμό.

Ενώ ολόκληρη η προσευτική ανθρωπότητα συνέχονταν από αίσθήματα αγανάκτησης και ζητούσε την αντιπαράθεση μιας σωστής αγωνιστικής στάσης στο Βιετνάμ, για τον Κοσύνκιν δεν σήμαινε τίποτε όταν οι αμερικάνοι γκάγκστερ έκαναν τον πιο τρομακτικό βομβαρδισμό με την ευκαιρία της παρουσίας του στο Άννι, όπου διεξήγαγε διαπραγματεύσεις με τους ήγέτες του Β. Βιετνάμ για να εντάξει φυσικά τη λύση του προβλήματος του Βιετνάμ μέσα στα πλαίσια της συνεργασίας με τους αμερικάνους και τους λάκδες τους.

Στη στρατηγική του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που συγκεντρώνει όλες του τις δυνάμεις για να καταστείλει το ήρωικό κίνημα του Βιετνάμ οι ρεβιζιονιστές «αντιπαράθετον» την τακτική διευκόλυνσης των αμερικάνων για την αποδέσμευση των δυνάμεών τους από την Ευρώπη. Απερίφραστα οι αμερικάνοι ιθύνοντες δηλώνουν ότι δεν υπάρχει κίνδυνος από τη Σοβιετική Ένωση. Έτσι παράλληλα βοηθούν απροκάλυπτα στα σχέδια των αμε-

ρικώνων για κύκλωση της Λαϊκής Κίνησης.

Πάνω από ένα χρόνο συνεχίζονται με σύντομες προσπάθειες τα παζάρια για το κλείσιμο του διεταμικού προβλήματος. Και σκαρώνονται σχέδια τότε στη Μόσχα και στο Βελιγράδι και τότε στο Δελχί και πηγαίνονται οι πράκτορες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού κι' όλα αυτά στο όνομα της ειρήνης, μα στην πραγματικότητα για την εδραίωση των σχεδίων των σφαγιαστών του διεταμικού λαού. "Όλες αυτές οι ενέργειες τείνουν στην υπονόμευση και εξασθένηση του μαχητικού και αδούλωτου πνεύματος του λαού του Βιετνάμ. Και δεν ένοσον να σταματήσουν όσο συνεχίζεται άδάμαστος ο αγώνας των πατριωτών. Θέλουν να στήσουν τη φλόγα σ' ένα κίνημα που είναι ο φόρος για όλους τους λαούς που αγωνίζονται για τη λευτεριά τους.

"Έτσι και πάλι ο Κοσούγκιν έπαιτεί την ειρήνη στο Βιετνάμ τότε διά μέσου του Πάπα και τότε διά μέσου του μεγάλου πράκτορα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, του «σοσιαλιστή» Ουίλσον, από τον αρχιμακελλάρη των λαών Τζόνσον. Και η απάντηση από το Λευκό Οίκο δόθηκε με την επανάληψη των βομβαρδισμών.

Αυτή είναι η απάντηση στους συμβιβαστές και αποστάτες του μαρξισμού, που δεν αίσχύνονται να μιλούν για μαρξισμό. Άλλα δεν είναι, μάς λέει η "Ισθόστια", ο "συνετός" Τζόνσον, όπως παλαιότερα χαρακτηρίστηκε, είναι: τα γεράκια του Πενταγώνου που έδωσαν την εντολή για την επανάληψη των βομβαρδισμών κι' έτσι ξανά εξωραϊζεται ο μισητός από όλους τους λαούς Τζόνσον και το ίδιο για να μένει πάντα ανοιχτή η πόρτα για τη συνέχιση των επιαισχυντων διαπραγματεύσεων με τους επίσημους εκπρόσωπους του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Μπορεί να διαρηγνούν τα ήμάτια τους οι ρεβιζιονιστές ήγέτες του ΚΚΣΕ για να μάς πείσουν ότι τους συκοφαντούν για τη στάση τους στο διεταμικό πρόβλημα, αλλά αγαπάει ο θεός τον κλέφτη αγαπάει όμως και το νοικοκύρη. "Έτσι η "Ισθόστια", όπως μεταφράζει η "Αυγή" στις 16 του Φλεβάρη, γράφει: "Απερίφραστα: Το Πεντάγωνο διατύπωνε αντιρρήσεις για τη διακοπή των βομβαρδισμών και ο κόσμος κατάλαβε ποιός υπαγορεύει την αμερικανική τακτική στο Βιετνάμ. Με την επανάληψη των βομβαρδισμών η κατάσταση μετεβλήθη από ήθικης πλευράς υπέρ της Α.Δ. του Βιετνάμ. Σχετικά με το πρώτο σημείο του χωρίου που παραθέτουμε μιλήσαμε παραπάνω. Έρχομαστε στο δεύτερο σημείο. "Έπρεπε λοιπόν να επαναληφθούν οι βομβαρδισμοί για να μεταβληθεί η κατάσταση από ήθικης πλευράς υπέρ της Α.Δ. του Βιετνάμ; Αυτό σημαίνει ότι υπήρχε προηγούμενα η περίοδος που η κατάσταση ήταν ακαθόριστη από ήθικης πλευράς. Πιθανόν, κατά τους συντάκτες του χειμένου, να συνέβαινε αυτό: όσο η Α.Δ. του Βιετνάμ ακολουθούσε «σκληρή» πολιτική και επέμενε για τη λύση του προβλήματος στη βάση των 4 σημείων και όχι μόνο με τον όρο της διακοπής των βομβαρδισμών που τώρα μετέδωσε την κατάσταση από ήθικης πλευράς. Κι' ύστερα από αυτά ισχυρίζονται ότι δεν υπονομεύουν τον αγώνα του διεταμικού λαού.

Θίγοντας τα παραπάνω θέματα σχετικά με την πολι-

τική του ρεβιζιονισμού, έρχεται στη μνήμη το παρελθόν, τα προβλήματα πολιτικής στην περίοδο μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ως τότε που ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός είχε το μονοπώλιο της ατομικής βόμβας. Κάτω από συνθήκες αντικειμενικά δύσκολες, το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα κράτησε ψηλά τη σημαία του μαρξισμού-λενινισμού και δεν την υπέστειλε μπρός στο πυρηνικό εκβιασμό του ιμπεριαλισμού, τότε που ο ιμπεριαλισμός είχε περισσότερες δυνατότητες να εξαπολύσει τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, και το γόητρο της Σοβιετικής Ένωσης, σά φυσικού προστάτη των λαών κάτω από την ήγηση του αξιού ήγέτη της μεγάλου Στάλιν, στέκονταν πολύ ψηλά και όλοι οι υπόδουλοι εμπνέονταν από τη θαρραλέα μαρξιστική πολιτική του ΚΚΣΕ.

Την ίδια εποχή, στά 1946, η αμερικανίδα δημοσιογράφος Άννα Λουίζα Στρώγκ επαιρνε συνέντευξη από τον Μάο Τσέ-τούνγκ πάνω στα κακοτράχαλα βουνά του Γενάν, τότε που η Κίνα δεν είχε ακόμα λευτερωθεί. Στο ερώτημά της τί θα γίνονταν αν οι αμερικανοί εξαπέλυαν ατομική επίθεση (ήταν πολύ πρόσφατες ακόμα οι έντυπώσεις από τις ατομικές βόμβες που ρίχτηκαν στη Χι-ροσίμα και Ναγκασάκι) πρὸς τη Σοβιετική Ένωση από κοντινές σ' αυτή δάσεις, ο μεγάλος ήγέτης του κινέζικου λαού απάντησε ότι η τύχη της ανθρωπότητας δεν θα κριθεί από τις ατομικές βόμβες, αλλά από τη δράση των λαϊκών δυνάμεων.

"Ήταν μια απάντηση απόλυτα εθνογραμμισμένη με το ζωντανό πνεύμα του μαρξισμού-λενινισμού. Μια απόληξη και θαρραλέα θέση που έπλξε τους λαούς με την ακράδαντη πεποίθηση ότι η υπόθεσή τους θα θριαμβεύσει. "Ήταν στην ίδια συνέντευξη που διατύπωσε τη θαυμάσια μαρξιστική θέση, ότι ο ιμπεριαλισμός και όλοι οι αντιδραστικοί είναι χάρτινη τίγρις. Τί συνέβηκε όμως και ζύπνησαν τόσο άργα, ύστερα από 20 χρόνια και πάνω οι νεοφώτιστοι μαρξιστές για να ανακαλύψουν τώρα ότι η θέση αυτή είναι ψυχροπολεμική;

"Η παραπάνω σε γενικές γραμμές σκιαγράφηση και σύγκριση σε όρισμένο θέμα της πολιτικής γραμμής του ρεβιζιονισμού και της πολιτικής του μαρξισμού δείχνει πεντακάθαρα που βρίσκεται η αλήθεια της αποστασίας. Και δεν είναι άλλη από τον τρόπο μπρός τον πυρηνικό εκβιασμό του ιμπεριαλισμού. Θα τους διευκόλυνε πολύ στην προπαγάνδα της εξαπάτησης των μαζών το επιχείρημα ότι με το μπάσιμο στην ατομική εποχή τα πράγματα αλλάζουν και ότι: «ο μαρξισμός είναι δόγμα», αλλά δεν βολεύονται, γιατί η πολιτική του παγκοσμίου κινήματος με την την είσοδο στην ατομική εποχή ήταν ή πραγματικά σωστή λενινιστική πολιτική, που δεν τόλμησαν ανοιχτά μέχρι σήμερα να την καταγγείλουν και που φυσικά αυτήν εγκατέλειψαν σήμερα.

Αυτές οι σκέψεις και τα ερωτήματα είναι συντριπτικά για τους ρεβιζιονιστές κι' όποις προσπάθειες κι' αν κάνουν για να σκεπάσουν το πρόσωπό τους τίποτε δεν τους σώζει.

Κάθε μέρα που περνάει ξεσκεπάζονται οι προθέσεις τους και τα σχέδια και οι λαοί σ' όλο τον κόσμο αντιλαμβάνονται που βρίσκεται ο σωστός δρόμος του μαρξισμού και που των αποστατών.

ΙΩΣΗΦ ΒΗΣΣΑΡΙΟΝΟΒΙΤΣ ΣΤΑΛΙΝ

Συμπληρώνονται στις 5 Μαρτίου δεκατέσσερα χρόνια από το θάνατο του Ιωσήφ Βησσαρίονοβιτς Στάλιν, μιās από τις πιο τυτανικές μορφές της παγκόσμιας ιστορίας. Είναι τυτανική ή μορφή του Στάλιν, γιατί επωμίστηκε και έφερε σε πέρας την υπόθεση της υπεράσπισης και εφαρμογής του λενινισμού, την υπόθεση της στερέωσης και υπεράσπισης της νίκης του Οκτώβρη και την υπόθεση της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην Ε.Σ.Σ.Δ. μέσα στις πιο δύσκολες συνθήκες και από έσωτερική (παγκοσμική) και από εξωτερική (παγκόσμια) άποψη. Σύγχρονα κατηύθυνε με πραγματικά μεγαλειώδη τρόπο τον άγώνα των υπόδουλων λαών και έθνων για την εθνική και την κοινωνική τους απελευθέρωση. Δίκαια ή εποχή του ονομάστηκε σταλινική εποχή. Είναι ή εποχή που οι καταπιεζόμενες δυνάμεις της ανθρωπότητας βλέπουν την υπόθεση της απελευθέρωσής τους σαν ένα σίγουρο, επικείμενο γεγονός, είναι ή εποχή που σε μιὰ σειρά χώρες έγινε μιὰ χειροπιαστή πραγματικότητα ή ανατροπή των εκμεταλλευτικών τάξεων, είναι ή εποχή που ο σοσιαλισμός αναπτύχθηκε σε μιὰ πανίσχυρη ιδύλαμη αποσπώντας την υπεροχή από τον καπιταλισμό.

Μετά το 20ό συνέδριο του ΚΚΣΕ επιχειρήθηκε, σε στενή συνεργασία με το διεθνή ιμπεριαλισμό και προς όφελός του, από τους άρχηγούς του σύγχρονου ρεβιζιονισμού, με επικεφαλής το Ν. Χρουστσόφ, μιὰ πρωτοφανής στην παγκόσμια ιστορία εκστρατεία κατασπίλωσης του έργου και του προσώπου του Στάλιν, δλόκληρης της περιόδου της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην Ε.Σ.Σ.Δ. Γρήγορα αποκαλύφθηκε πώς οι ατύργοι αυτής της «πρωτοφανούς πολιτικής προδοτικής» σε βάρος του προοδευτικού κινήματος σκόπευαν ακόμα πιο πέρα. Χτυπούσαν τα διδάγματα, τις παραδόσεις και τα επιτεύγματα της πρωτοπόρας θεωρίας και τους μεγάλους εκπροσώπους της Μάρξ, Ένγκελς, Λένιν. Η σημερινή κατάσταση στο διεθνές προοδευτικό κίνημα είναι ή συνέπεια αυτής της μηχανορραφίας των ρεβιζιονιστών και των ιμπεριαλιστών.

Από την πρώτη στιγμή της εξαπόλυσης αυτής της εκστρατείας, έγινε φανερό ο σκοπός της από μιὰ σειρά δυνάμεις στους κόλπους του παγκόσμιου προοδευτικού κινήματος, σε πρώτη γραμμή στην Κίνα και την Άλβανία. Ωστόσο μιὰ μεγάλη μάζα τιμίων αγωνιστών και προοδευτικών ανθρώπων δρέθηκε κάτω από την επιρροή της, ταλαντεύθηκε, έχασε τὰ νερά της και υποχώρησε στην πίεση αυτή. Στο βαθμό που ή ρεβιζιονιστική πολιτική αποκαλύπτονταν, ένα μέρος από αυτούς ξεκαθάριζε την αλήθεια από το ψέμμα και περνούσε σε θέση πάλης εναντίον του σύγχρονου ρεβιζιονισμού. Γρήγορα έγινε φανερό πώς προοδευτικό κίνημα και αντισταλινισμός είναι δύο πράγματα διαμετρικά αντίθετα και άλληλοαποκλειόμενα. Ο αντισταλινισμός είναι συστατικό στοιχείο της ιδεολογίας του ιμπεριαλισμού και του παραγώγου της, του ρεβιζιονισμού.

Σήμερα, τὰ καλύτερα παιδιά του σοβιετικού λαού υψώνουν τή σημαία της πάλης εναντίον του ρεβιζιονισμού και της γραφειοκρατικής κλίμακας, που περιδελημένη με τὸ μανδύα του «λενινιστή» σπρώχνει τή μεγάλη χώρα των Σοβιετ ὅλο και πιο πολύ στο δρόμο της καπιταλιστικής παλινόρθωσης. Η «Προγραμματική» τους Προκήρυξη προκάλεσε πανικό στους ρεβιζιονιστές και ἀγαλλίαση στους σοβιετικούς εργάτες και αγρότες, στους πραγματικούς σοβιετικούς διανοούμενους. Η μεγάλη μορφή του Στάλιν αποκαλύπτεται σε ὅλο της τὸ μεγαλειό μέσα στις σελίδες αὐτοῦ τοῦ υπέροχου ντοκουμέντου. Τὰ «ἐπιχειρήματα» τῶν ὁππορτουνιστῶν ἀνατρέπονται ένα πρὸς ένα, ξεσκεπάζεται τὸ ἀπαίσιο πρόσωπό τους, πρόσωπο προδοτῶν ὄχι μόνο τῶν συμφερόντων τῶν λαῶν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ και τῆς ἴδιας τῆς σοβιετικῆς τους πατρίδας. Στὴ σκληρὴ ταξικὴ πάλη που διεξάγεται σήμερα στὴ Σοβιετικὴ Ένωση, τὸ δίκιο θρίσκειται με τὴν πλευρὰ ὄχι τῶν κληρονόμων τοῦ Χρουστσόφ, ἀλλὰ τῶν διαδόχων τοῦ Στάλιν. Τὸ ἔργο του, ή ἀτσάλενα θέλησή του ἐμπνέουν τοὺς ἄξιους γιουὺς τῆς σοβιετικῆς χώρας.

Στή χώρα μας, ή έκστρατεία τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καί τοῦ ρεβιζιονισμοῦ ἀποδείχθηκε ἀνίκανη νά μεταστρέψει τίς ἰδέες τῶν ἀπλῶν ἀγωνιστῶν, τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων, γιά τὸ ἔργο καί τή μορφή τοῦ Ἰωσήφ Βησσαριόνοβιτς Στάλιν. Τὸ ταξικό ἔνστικτο τοῦ λαοῦ μας ἀποδείχτηκε ἀλάθευτο γιά ἄλλη μιὰ φορά. Οἱ μαχητές τῆς Ἀντίστασης, οἱ μάζες τῶν ἐργαζομένων, οἱ ὑπέροχες Ἑλληνίδες μητέρες, κρότησαν ἱερή μέσα τους τή μορφή τοῦ Στάλιν. Καμμιὰ συκοφαντία, καμμιὰ ἀπὸ τίς τόσες καί τόσες ἱερόσυλες ἐνέργειες τῶν ρεβιζιονιστῶν δὲν τοὺς ἔκαναν νά «πάρουν τὴ στρόφη» ὅπως συνέβηκε μ' ἓνα ὀρισμένο ἀριθμὸ ἀνθρώπων, ποὺ μέσα σὲ δοσμένες συνθήκες πέρασαν στὸ ρεβιζιονισμό-ἀντισταλινισμό. Ἡ ἱερόσυλη πράξη τῆς χροστωφικῆς κλίμακας τοῦ πετάγματός τῆς σοροῦ τοῦ Στάλιν ἀπὸ τὸ Μαυρωλεῖο τὸ 1961, προκάλεσε τὴν καθολικὴ ἐξέγερση τῶν Ἑλλήνων ἐργαζομένων. Πρόσθαλε τὰ ἱερότερα αἰσθηματά τους καί γι' αὐτὸ φούντωσε τὸ κύμα τῆς ἀντίθεσης στὴ γραμμὴ καί τὴν πρακτικὴ τοῦ ρεβιζιονισμοῦ.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς στὴ μεγάλη του πλειοψηφία τιμοῦσε καί τιμᾷ: τὸ Στάλιν, σὰν τὸν μεγαλοφυῆ τιμονιέρη τοῦ ἀναπτυσσόμενου σοβιετικοῦ κράτους, σὰν τὸ σταθερὸ καί ἀτρόμητο πολέμαρχο τοῦ Μεγάλου Πατριωτικοῦ Πολέμου, σὰν τὸ φωτεινὸ ὁδηγητὴ τῆς πάλης τῶν λαῶν γιά τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία, τὴν εἰρήνη καί τὴν κοινωνικὴ πρόοδο. Γι' αὐτὸ ὁ ἀντισταλινισμὸς δὲν ἀνθίσε ποτὲ στὴ χώρα μας. Παρέμεινε προνόμιο μιᾶς χούφτας

ἀργόσχολων ψευτοδιανοομένων καί τῆς κοινοπραξίας ρεβιζιονιστῶν - τροτκιστῶν.

Στὴν 14ῃ ἐπέτειο τοῦ θανάτου τοῦ Ἰωσήφ Στάλιν, οἱ ἐργαζόμενοι τῆς χώρας μας προσδύσαν με ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον. Ὁ Στάλιν τοὺς δίδαξε στὸ παρελθὸν νά ἔχουν ἀδάμαστη θέληση καί ἀτσάλενα ἐπιμονή. Αὐτὸ τὸ διδάγμα ἰδὲν τὸ ἔεχασαν καί δὲν θὰ τὸ ξεχάσουν ποτὲ οἱ ἐργαζόμενοι τῆς χώρας μας. Θὰ ζημερώσουν καλύτερες μέρες στὸν τόπο μας. Οἱ ἐργαζόμενοι τῆς χώρας μας με τὴν ἀκατάβλητη πάλη τους θὰ τίς φέρουν. Τὸ βραχίονα μιᾶς νέας ζωῆς τοὺς ἐμπνέει:

Τιμὴ καί δόξα στὸ μεγάλο Στάλιν!

Ἡ μνήμη του θὰ εἶναι ἱερὴ στοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων!

**

Τιμώντας τὴ μνήμη τοῦ Ι. Στάλιν ἡ «Ἀναγέννηση» δημοσιεύει τὴν εἰσήγησιν «Γιά τὴ σοσιαλδημοκρατικὴ παρέκκλιση στὸ Κόμμα μας», ποὺ τὴν ἔκανε ὁ Στάλιν στὴ 15ῃ Πανεγνωσιακὴ Συνδιάσκεψιν τοῦ Κ.Κ. (μπ.) τῆς ΕΣΣΔ, τὴν 1 Νοεμβρίου 1926. Στὴν εἰσήγησιν αὕτη ὁ Στάλιν ὑπερασπίζεται τὴ θέση γιά τὴ δυνατότητα τῆς οἰκονομικῆς τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ ΕΣΣΔ, συντρίβοντας τίς θέσεις τοῦ τροτκιστο-ζηνοβιφικο-καμενεφικοῦ ἀντιπολυτευτικοῦ συνασπισμοῦ. Στὸ ἐπόμενο τεῦχος θὰ δημοσιεύσουμε τὸν «Τελικὸ Λόγο» ποὺ ἐκφώνησε στὸ ἴδιο σῶμα στὴς 3 Νοεμβρίου 1926.

Η ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΡΕΚΚΛΙΣΗ ΣΤΟ ΚΟΜΜΑ ΜΑΣ

Εισήγηση στη 15η Πανενωσιακή Συνδιάσκεψη
του ΚΚ (Μπ.) της ΕΣΣΔ, 1 του Νοέμβρη 1926

I

ΣΤΑΔΙΑ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΤΟΥ ΣΤΗΝΑΣΠΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ

Σύντροφοι! Το πρώτο ζήτημα που πρέπει να θέσω στην εισήγησή μου είναι το ζήτημα της διαμόρφωσης του συνασπισμού της αντιπολίτευσης, των σταδίων ανάπτυξής του και τέλος της κατάρρευσής του που άρχισε κιόλας. Το θέμα αυτό, κατά τη γνώμη μου, είναι απαραίτητο εάν εισαγωγή στην ουσία του ζητήματος σχετικά με τις θέσεις για το συνασπισμό της αντιπολίτευσης.

Ο Ζηνόβιεφ έδωσε απ' το 14ο Συνέδριο ακόμα το σύνθημα της παρόρμησης για δράση όλων των αντιπολιτευτικών ρευμάτων και της συνένωσής τους σε μια ενιαία δύναμη. Οι σύντροφοι αντιπρόσωποι της συνδιάσκεψης θα πρέπει να θυμούνται αυτό το λόγο του Ζηνόβιεφ. Δε μπορεί να υπάρξει καμιά αμφιβολία, ότι ένα τέτοιο σύνθημα δε μπορούσε παρά να βρει απήχηση στις γραμμές των τροτσκιστών, που από την πρώτη αρχή είχαν τη γνώμη, ότι οι ομάδες πρέπει να είναι λίγο-πολύ ελεύθερες και πρέπει λίγο-πολύ να συνενωθούν για να διεξαγάγουν την πάλη ενάντια στη βασική γραμμή του κόμματος, που από καιρό τώρα δεν ικανοποιεί τον Τρότσκι.

Αυτή ήταν, μπορούμε να πούμε, η προκαταρκτική δουλειά για τη διαμόρφωση του συνασπισμού.

1. ΠΡΩΤΟ ΣΤΑΔΙΟ

Το πρώτο σοβαρό θέμα για τη διαμόρφωση του συνασπισμού έγινε από την αντιπολίτευση κατά τη διάρκεια της 'Ολομέλειας της ΚΕ του 'Απρίλη, σε σύνδεση με τις θέσεις του Ρίκοφ για την οικονομική κατάσταση. Τότε δεν υπήρχε ακόμα πλήρης συμφωνία ανάμεσα στη «νέα αντιπολίτευση» και τους τροτσκιστές, ότι όμως ο συνασπισμός βασικά ήταν κιόλας έτοιμος δε μπορούσε να υπάρξει πια αμφιβολία. Οι σύντροφοι, που διάβασαν τα στενογραφημένα πρακτικά της 'Ολομέλειας του 'Απρίλη, θα καταλάβουν, ότι αυτό είναι πέρα για πέρα σωστό. Κι' οι δυο ομάδες είχαν προλάβει κιόλας σε βασικές γραμμές να συνεννοηθούν, υπήρχαν όμως επιφυλάξεις, που τους ανάγκασαν να υποβάλουν στις θέσεις του Ρίκοφ διορθώσεις, όχι κοινές για όλόκληρη την αντιπολίτευση, αλλά δυο παράλληλες σειρές. Μια σειρά διορθώσεις που προερχόταν από τη «νέα αντιπολίτευση» με επικεφαλής τον Κάμενεφ, και μια άλλη σειρά που προερχόταν από την ομάδα των τροτσκιστών. Ότι όμως χτυπούσαν βασικά στον ίδιο στόχο και ότι η 'Ολομέλεια από τότε κιόλας είχε πει ότι παλινωθούν το συνασπισμό του Αβγούστου με νέα μορφή, — αυτό είναι γεγονός άναμφισβήτητο.

Ποιές ήταν τότε αυτές οι επιφυλάξεις;

Νά τί έλεγε τότε ο Τρότσκι:

«Θεωρώ έλλειψη των διορθώσεων του σ. Κάμενεφ το ότι σ' αυτές ή διαμόρφωση του χωριού παρουσιάζεται ως ένα βαθμό σαν ανεξάρτητη από την εκβιομηχάνιση. Κι ωστόσο ή σημασία και ή κοινωνική βαρύτητα της διαφοροποίησης της αγροτιάς και των ρυθμών της καθορίζεται από την ανάπτυξη και τους ρυθμούς της εκβιομηχάνισης σε σχέση με το χωριό στο σύνολό του».

Η επιφύλαξη αυτή δεν είναι ασήμαντη.

Απαντώντας σ' αυτό ο Κάμενεφ διατυπώνει με τη σειρά του την παρακάτω επιφύλαξη απέναντι στους τροτσκιστές:

«Δε μου είναι δυνατό —λέει— να συμφωνήσω μ' εκείνο το μέρος τους (δηλ. το μέρος των διορθώσεων του Τρότσκι στο σχέδιο απόφασης του Ρίκοφ), που δίνει την εκτίμηση της προηγούμενης οικονομικής πολιτικής του κόμματος, που την υπεράσπιζα εκατό στα εκατό».

Δεν άρесе στη «νέα αντιπολίτευση» το ότι ο Τρότσκι κριτάρει την οικονομική πολιτική, που καθοδηγούσε ο Κάμενεφ στην προηγούμενη περίοδο. Και του Τρότσκι, με τη σειρά του, δεν του άρесе το ότι η «νέα αντιπολίτευση» αποσπά τα ζητήματα της διαφοροποίησης της αγροτιάς από το ζήτημα της εκβιομηχάνισης.

2. ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΑΔΙΟ

Το δεύτερο στάδιο είναι ή 'Ολομέλεια της ΚΕ του 'Ιούλη. Στην 'Ολομέλεια αυτή έχουμε ένα συνασπισμό σκαρωμένο και τυπικά πιά, ένα συνασπισμό χωρίς επιφυλάξεις. Ο Τρότσκι απέσυρε τις επιφυλάξεις του και τις έβαλε στο αρχείο, όπως και ο Κάμενεφ απέσυρε τις επιφυλάξεις του και τις έβαλε στο αρχείο. Τώρα, σύντροφοι, έχουν πια μια κοινή «διακήρυξη», που είναι σ' όλους σας πολύ γνωστή σαν αντικομματικό ντοκουμέντο. Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του δεύτερου σταδίου στην ανάπτυξη του συνασπισμού της αντιπολίτευσης.

Ο συνασπισμός σκαρώθηκε και διαμορφώθηκε σ' αυτή την περίοδο όχι μόνο πάνω στο έδαφος της αμοιβαίας παραίτησης από κάθε διόρθωση, αλλά και πάνω στο έδαφος της αμοιβαίας «αμνηστίας». Στην περίοδο αυτή έχουμε μια ενδιαφέρουσα δήλωση του Ζηνόβιεφ, ότι ή αντιπολίτευση, ο βασικός της πυρήνας στα 1923, δηλ. οι τροτσκιστές, είχαν δικαιοσύνη στο ζήτημα του εκφυλισμού του κόμματος, δηλ. στο κύριο ζήτημα της πρακτικής θέσης του τροτσκισμού, που απορρέει από τη θέση του αρχών. Από το άλλο μέρος, έχουμε μια όχι λιγότερο ενδιαφέρουσα δήλωση του Τρότσκι, ότι τα «Διδα-

γματα του 'Οχτώβρη, που στρέφονται ειδικά κατά του Κάμενεφ και του Ζηνόβιεφ, οά «δεξιὰς πτέρυγας» του κόμματος, ή όποία επαναλαμβάνει σήμερα τὰ λάθη του 'Οχτώβρη, είναι λάθος και ότι την άρχή της δεξιὰς παρέκκλισης στο κόμμα και του εκφυλισμού δεν πρέπει να την αποδόσουμε στον Κάμενεφ και στο Ζηνόβιεφ, αλλά, λογουχάρη, στο Στάλιν.

Νά τί εἶπε ο Ζηνόβιεφ φέτος τόν 'Ιούλη:

«Εμείς όποστηρίζουμε ότι σήμερα πιά δεν μπορεί να υπάρξει καμιά άμφιβολία, ότι ο βασικός πυρήνας της αντιπολίτευσης τού 1923 π ρ ο ο ε ι δ ο π ο ι ο υ σ ε σ ω σ τ α για τούς κινδύνους έκτροπής από την προλεταριακή γραμμή και για την άπειλητική ανάπτυξη του καθεστώτος του μηχανισμού, όπως τὸ έδειξε ή εξέλιξη της καθοδηγητικής γραμμής της φράξιᾶς (δηλ. της πλειοψηφίας της ΚΕ)».

Με άλλα λόγια: Οι πρόσφατες απόψεις του Ζηνόβιεφ και ή απόφαση τού 13ου Συνεδρίου, ότι ο Τρότσκι άναθεωρεί τὸ λενινισμό και ότι ο τροτσικισμός αποτελεί μικροαστική παρέκκλιση — όλα αυτά ήταν λάθος, παρεξήγηση και ο κίνδυνος δὲ βρίσκεται στον τροτσισμό, αλλά στην ΚΕ.

Αυτή είναι μιὰ χωρίς άρχές «άμνηστία» τού τροτσισμού.

‘Από τὸ άλλο μέρος, ο Τρότσκι δηλώνει τὸν 'Ιούλη:

«Είναι άναμφισβήτητο ότι στο «Διδάγματα τού 'Οχτώβρη» συνδέα τις διποροτυπιστικές έκτροπές της πολιτικής με τὰ δνόματα τού Ζηνόβιεφ και τού Κάμενεφ. Όπως μαρτυρεί ή πείρα της ιδεολογικής πάλης στην ΚΕ, αυτό ήταν χοντρὸ λάθος. ‘Η εξέγηση αὐτοῦ τού λάθους βρίσκεται στο ότι δεν είχαν τὴ δυνατότητα να παρακολουθήσω την ιδεολογική πάλη μέσα στην ἐφτάδα και να διαπιστώσω ἔγκαιρα ότι οί διποροτυπιστικές έκτροπές προκαλούνταν από τὴν ὁμάδα, που είχε ἐπικεφαλής τὸ σύντροφο Στάλιν και πὸν πάλαυε ἐνάντια στοὺς συντρόφους Ζηνόβιεφ και Κάμενεφ».

Αὐτὸ σημαίνει ότι ο Τρότσκι άπαρνήθηκε άνοιχτά τὰ «Διδάγματα τού 'Οχτώβρη», που είχαν κάνει τόσο ντόρο, δίνοντας έτσι «άμνηστία» στο Ζηνόβιεφ και στον Κάμενεφ σ' ἀντάλλαγμα της «άμνηστίας», που πήρε από τὸν Κάμενεφ και τὸ Ζηνόβιεφ.

“Άμεση και άπροκάλυπτη συναλλαγή χωρίς άρχές.

“Ετσι, λοιπόν, παραιτήση από τις ἐπιφυλάξεις τού ‘Απρίλη και άμνηστία «άμνηστία» σὲ βάρος τῶν άρχῶν τού κόμματος — νά τὰ στοιχειά πὸν καθόρισαν τὴν πλήρη διαμόρφωση τού συνασπισμοῦ σὰ συνασπισμοῦ ἐνάντια στο κόμμα.

3. ΤΡΙΤΟ ΣΤΑΔΙΟ

Τὸ τρίτο στάδιο στην ανάπτυξη τού συνασπισμοῦ είναι οί άνοιχτές ἐκδηλώσεις της αντιπολίτευσης ἐνάντια στο κόμμα στο τέλος τού Σεπτεμβρίου και στις άρχές τού 'Οχτώβρη αὐτοῦ τού χρόνου στη Μόσχα και στο Λένινγκραντ, είναι ή περίοδος πὸν οί ἡγέτες τού συνασπισμοῦ, ἀφοῦ ξεκουράστηκαν στο νότο και συγκέντρωσαν δυνάμεις, ἐπέστρεψαν στο κέντρο και άρχισαν άνοιχτή ἐπίθεση ἐνάντια στο κόμμα. Πρὶν περάσουν από τις παράνομες μορφές πάλης ἐνάντια στο κόμμα στις άνοιχτές μορφές πάλης, ἔλεγαν, όπως ἔμαθα, (ἐγὼ ἔλειπα τότε από τὴ Μόσχα) ἐδῶ, στο Πολιτικὸ Γραφεῖο: «Θὰ σὺς δείξουμε, θὰ πᾶμε στις συνελύσεις τῶν εργατῶν κι' ἂς πὸν οί ἐργάτες ποὺς έχει δικιο, θὰ σὺς δείξουμε». Κι' άρχισαν να γυρνᾶν από πυρήνα σὲ πυρήνα. Τ' αποτελέσματα ὅμως αὐτῆς της ἐξόρμησης ἀποδείχτηκαν, όπως σὰς είναι γνωστό, ἀξιοθρήνητα για τὴν αντιπολίτευση. Ξέρετε ότι νικήθηκαν. Σὰς είναι γνωστό ἀπ' τὸν τύπο ότι και στο Λένινγκραντ όπως και στη Μόσχα, στις βιομηχανικές περιοχές της Ἰσοβιτικής Ένωσης όπως και στις μη βιομηχανικές περιοχές, ο συνασπισμός της αντιπολίτευσης ἀποκρού-

στηκε ἀποφασιστικά από τις κομματικές μάζες. Δὲν πρόκειται να ἐπαναλάβω πόσους ψήφους πήραν αὐτοὶ και πόσοι τάχτηκαν ὑπὲρ της ΚΕ· αὐτὸ σὰς είναι γνωστό ἀπ' τὸν τύπο. Ένα πρᾶγμα είναι ξεκάθαρο, ότι οί ὕπολογισμοὶ τού συνασπισμοῦ της αντιπολίτευσης δὲ δικαιώθηκαν. ‘Απὸ τὴ στιγμή αὐτὴ άρχίζει ή στροφὴ της αντιπολίτευσης πρὸς μιὰ πολιτική εἰρήνης μέσα στο κόμμα. ‘Η ἥττα της αντιπολίτευσης δὲν πήγε, ὅπως φαίνεται, στο χαμένα. Αὐτὸ ἔγινε στις 4 τού 'Οχτώβρη, τότε πὸν ή αντιπολίτευση ὑπέβαλε στην ΚΕ δήλωση για εἰρήνη και πὸν για πρώτη φορά, ὕστερα από τις θροισές και τις ἐπιθέσεις, ἀκούσαμε ἀπὸ τὴν αντιπολίτευση λόγια, πὸν θύμιζαν λόγια κομματικῶν ἀνθρώπων: είναι καιροὺς νὰ σταματήσει «ή ἐσωκομματικὴ διχόνοια» και νὰ ὀργανωθεί ἀπὸ κοινού ή δουλιὰ.

“Ετσι, ή αντιπολίτευση, ἀφοῦ νικήθηκε, βρέθηκε ὑποχρεωμένη νὰ καταλήξει ἐκεῖ, πὸν ἐπανειλημμένα τὴν καλοῦσε ή ΚΕ — στο ζήτημα της εἰρήνης μέσα στο κόμμα.

Εἶναι φυσικό, ότι ή ΚΕ, πιστὴ στις ἐντολές τού 14ου Συνεδρίου για τὴν άνάγκη της ἐνότητας, συμφώνησε πρὸς τὴν πρόταση της αντιπολίτευσης, ἀν και ἤξερε, ότι ή πρόταση αὐτὴ δὲν είναι ἐντελῶς εἰλικρινής.

4. ΤΕΤΑΡΤΟ ΣΤΑΔΙΟ

Τὸ τέταρτο στάδιο άρχίζει ἀπὸ τότε πὸν συντάχθηκε ή γνωστὴ «δήλωση» τῶν ἡγετῶν της αντιπολίτευσης, δηλ. φέτος στις 16 τού 'Οχτώβρη. Τὴ δήλωση αὐτὴ συνηθίζουν νὰ τὴ χαρακτηρίζουν συνθηκολόγηση. Δὲ θὰ δόσω βαρὺ χαρακτηρισμό, είναι ὅμως ξεκάθαρο ότι ή δήλωση αὐτὴ δὲ μιλάει για νίκης τού συνασπισμοῦ της αντιπολίτευσης, ἀλλὰ για ἥττα του. Δὲ θὰ διηγηθῶ, σύντροφοι, τὸ ιστορικὸ τῶν διαπραγματεύσεών μας. Οἱ διαπραγματεύσεις είναι στενογραφημένες και ἔχετε τὴ δυνατότητα νὰ κατατοπιστεῖτε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀπὸ τὰ στενογραφημένα πραχτικά. Θὰ ἤθελα νὰ σταθῶ μόνο σ' ἓνα ἐπεισόδιο. ‘Ο συνασπισμός της αντιπολίτευσης πρότεινε νὰ γραφτεῖ στην πρώτη παράγραφο της «δήλωσης» κι παραμένει στις ἀπόψεις του και ότι δὲν παραμένει ἀπλῶς ἀλλὰ «ὀλοκληρωτικά» στις παλιές του θέσεις. Προσπαθήσαμε νὰ πείσουμε τὸ συνασπισμὸ της αντιπολίτευσης νὰ μὴ ἐπιμένει. Γιατί; Για δὺδ λόγους.

Πρῶτο, γιατί ἐφόσον ή αντιπολίτευση, παρατούμενη ἀπὸ τὸ φραξιονισμό, παραιτήθηκε ταυτόχρονα και ἀπὸ τὴ θεωρία και τὴν πράξη της ἐλευθερίας τῶν φράξων και διαχώρισε τις εὐθύνες της ἀπὸ τὸν 'Οσόφσκι, τὴν «εργατικὴ αντιπολίτευση» και τὴν διὰδα Μάσλοφ - Οδμπανς, αὐτὸ σημαίνει ότι ή ἀντιπολίτευση παραιτήθηκε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὄχι μόνο ἀπὸ τις φραξιονιστικές μέθοδες πάλης, ἀλλὰ και ἀπὸ ὀρισμένες πολιτικές της θέσεις. Μπορεῖ κανεὶς ἄραγε ὕστερα ἀπ' αὐτὸ νὰ λέει ότι ο συνασπισμός της αντιπολίτευσης παραμένει «ὀλοκληρωτικά» στις λαθεμένες ἀπόψεις του, στις ιδεολογικές θέσεις του; Φυσικά δὲ μπορεῖ.

Δεύτερο, εἶπαμε στην αντιπολίτευση, ότι σ' αὐτὴ τὴν ἴδια δὲ συμφέρει νὰ ξεφωνίζει ότι οἱ ἀντιπολιτευόμενοι παραμένουν και μάλιστα «ὀλοκληρωτικά» στις παλιές τους θέσεις, γιατί οἱ ἐργάτες θὰ πὸν πολλὸ δικαιολογημένα: «δηλαδή οἱ ἀντιπολιτευόμενοι θέλουν νὰ χτυπηθοῦν μαζί μας και στο ἐξῆς, δηλαδή λίγες ἑφαγαν, δηλαδή πρέπει νὰ τοὺς τις κοπηνήσουμε κι ἀπὸ δῶ και πρὸς». (Γ έ λ ι α, ε π ι φ ω ν ῆ μ α τ α : «Σωστά!»). Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲ συμφώνησαν μαζί μας και δέχτηκαν μόνο τὴν πρόταση νὰ ἀφαιρεθεῖ ή λέξη «ὀλοκληρωτικά», διατηρώντας τὴ φράση, πὸν λέει ότι παραμένουν στις παλιές θέσεις τους. Και τώρα ὅπως τάμπλεξαν ἂς τὰ ξεμπλέξουν. (Φ ω ν ές : «Σωστά!»).

5. Ο ΛΕΝΙΝ ΚΑΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΟΜΜΑ

‘Ο Ζηνόβιεφ εἶπε τελευταῖα, ότι ή ΚΕ δὲν ἔχει λόγους νὰ βρίζει τὸ συνασπισμὸ τους, γιατί τάχα ο 'Ιλίτ ἐνέκρινε γενικά τὸς συνασπισμοὺς μέσα στο κόμμα. Πρέπει να πᾶ, σύντροφοι, ότι ή δήλωση τού Ζηνόβιεφ δὲν ἔχει ἔλποτε τὸ κοινὸ με τὴ θέση τού Λένιν. ‘Ο Λένιν ποτὲ δὲν ἐνέκρινε καθε

λογής συνασπισμούς μέσα στο κόμμα. 'Ο Λένιν υποστήριζε μόνο τους συνασπισμούς αρχών και τους επαναστατικούς συνασπισμούς ενάντια στους μενσεβίκους, τους λικβινταριστές, τους δετσοβιστές. 'Ο Λένιν αγωνίζονταν πάντα ενάντια στους συνασπισμούς χωρίς αρχές και τους αντικομματικούς συνασπισμούς μέσα στο κόμμα. Ποιός δεν ξέρει, ότι ο Λένιν πάληψε τρία χρόνια ενάντια στο συνασπισμό του Αβγούστου του Τρότσκι, σαν συνασπισμού αντικομματικού και χωρίς αρχές ως την ολοκληρωτική νίκη εναντίον του; 'Ο 'Ιλitis ποτέ δεν υποστήριζε κάθε λογής συνασπισμούς. 'Ο 'Ιλitis υποστήριζε μόνο εκείνους τους συνασπισμούς μέσα στο κόμμα, πού, πρώτο, στηρίζονταν σε αρχές, και δεύτερο, είχαν σα σκοπό το δυνάμωμα του κόμματος ενάντια στους λικβινταριστές, ενάντια στους μενσεβίκους, ενάντια στα ταλαντευόμενα στοιχεία. 'Η ιστορία του κόμματός μας γνωρίζει το πείραμα ενός τέτοιου συνασπισμού, του συνασπισμού των λενινιστών με τους πλεχανοφικούς (αυτό έγινε στα 1910—1912) ενάντια στο συνασπισμό των λικβινταριστών, τότε πού διαμορφώθηκε ενάντια στο κόμμα ο συνασπισμός του Αβγούστου, όπου πήραν μέρος ο Ποιρέσσον κι' οι άλλοι λικβινταριστές, ο 'Αλεξίνσκι κι' οι άλλοι δετσοβιστές και πού επικεφαλής του βρισκόταν ο Τρότσκι. 'Τήντοτε ένας συνασπισμός, συνασπισμός αντικομματικός, — ο συνασπισμός του Αβγούστου, χωρίς αρχές, τυχοδιωκτικός, και υπήρχε και ένας άλλος συνασπισμός, ο συνασπισμός των λενινιστών με τους πλεχανοφικούς, δηλαδή με τους επαναστατικούς μενσεβίκους (τότε ο Πλεχάνοφ ήταν επαναστατικός μενσεβίκος). Νά ποιους συνασπισμούς αναγνώριζε ο Λένιν και μεις όλοι τέτοιους συνασπισμούς αναγνωρίζουμε.

"Αν ένας συνασπισμός μέσα στο κόμμα ανεβάσει τη μαχητική ικανότητα του κόμματος και το προωθή, τότε τον υποστηρίζουμε, είμαστε υπέρ ενός τέτοιου συνασπισμού. 'Ο συνασπισμός σας όμως, αξιότιμοι αντιπολιτευόμενοι, ο συνασπισμός σας αυτός ανεβάσει μήπως τη μαχητική ικανότητα του κόμματός μας, ο συνασπισμός αυτός στηρίζεται μήπως σε αρχές; Ποιές αρχές σας ενώνουν, λογουχάρη, με την ομάδα Μεντβέντιεφ; Ποιές αρχές σας ενώνουν, λογουχάρη, με την ομάδα Σουβαρίν στη Γαλλία ή Μάσλοφ στη Γερμανία; Ποιές αρχές συνενώνουν εσάς τους ίδιους, τη «νέα αντιπολίτευση», πού τελευταία ακόμα θεωρούσε τον τροτσκιισμό παραλλαγή του μενσεβιζισμού, με τους τροτσκιστές, πού τελευταία ακόμα θεωρούσαν τους ηγέτες της «νέας αντιπολίτευσης» δππορουνιστές;

Κι' ύστερα, μήπως ο συνασπισμός σας είναι για το καλό του κόμματος, είναι προς όφελος του κόμματος, και όχι εναντίον του; Μήπως ανέβασε τη μαχητική ικανότητα και την επαναστατικότητα του κόμματός μας έστω και κατά ένα γιώτα; "Όλος ο κόσμος ξέρει σήμερα, ότι μέσα στους 8 ή τους 6 μήνες πού υπάρχει ο συνασπισμός σας, έσείς προσπαθήσατε να τραβήξετε το κόμμα προς τα πίσω, προς την «επαναστατική» φρασολογία, προς την έλλειψη αρχών, προσπαθήσατε να αποσυνθέσετε το κόμμα και να το φέρετε σε παράλυση, σε διάσπαση.

"Όχι, σύντροφοι, ο συνασπισμός της αντιπολίτευσης δεν έχει τίποτε το κοινό με το συνασπισμό πού έκανε ο Λένιν με τους πλεχανοφικούς στα 1910 ενάντια στο συνασπισμό του Αβγούστου των δππορουνιστών. 'Αντίθετα, ο σημερινός συνασπισμός της αντιπολίτευσης θυμίζει βασικά το συνασπισμό του Αβγούστου του Τρότσκι σε ό,τι αφορά και την έλλειψη αρχών από μέρους του, και την δππορουνιστική του βάση.

Οί αντιπολιτευόμενοι οργανώνοντας έναν τέτοιο συνασπισμό, απομακρύνθηκαν έτσι από τη βασική γραμμή πού προσαποθεύσε να εφαρμόσει ο Λένιν. 'Ο Λένιν μās έλεγε πάντοτε, ότι η πιδ σωστή πολιτική είναι η πολιτική αρχών. 'Η αντιπολίτευση, αφού συγχροτήθηκε σε μιὰ ενιαία ομάδα, ξεκινά αντίθετα, ότι η πιδ σωστή πολιτική είναι η πολιτική χωρίς αρχές.

Γι' αυτό ο συνασπισμός της αντιπολίτευσης δε μπορεί να διατηρηθεί για πολόν καιρό, θα διαλυθεί αναπότρεπτα και θα αποσυντεθεί.

Αυτά είναι τα στάδια ανάπτυξης του συνασπισμού της αντιπολίτευσης.

6. ΤΟ ΠΡΟΤΣΕΣ ΑΠΟΣΤΥΘΕΣΗΣ ΤΟΥ ΣΤΝΑΣΠΙΣΜΟΤ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΤΣΗΣ

Πώς θα μπορούσε να χαρακτηρίσει κανείς σήμερα την κατάσταση του συνασπισμού της αντιπολίτευσης; Την κατάσταση αυτή θα μπορούσε κανείς να τη χαρακτηρίσει σαν κατάσταση βαθμιαίας διάλυσης του συνασπισμού, σαν κατάσταση βαθμιαίας απόσπασης από το συνασπισμό των στοιχείων πού τον συνθέτουν, σαν κατάσταση αποσύνθεσης του συνασπισμού. Μόνο έτσι μπορεί να χαρακτηρίσει κανείς τη σημερινή κατάσταση του συνασπισμού της αντιπολίτευσης. Και δε μπορούσε να γίνει διαφορετικά, γιατί ένας συνασπισμός δίχως αρχές, ένας δππορουνιστικός συνασπισμός στις γραμμές του κόμματός μας δε μπορεί να διατηρηθεί για πολόν καιρό. Μας είναι κιδας γνωστό ότι η ομάδα Μάσλοφ και Ουρμπανς αποσπάται από το συνασπισμό της αντιπολίτευσης. 'Ακόμα χτες ακούσαμε, ότι ο Μεντβέντιεφ και ο Σλιάπνικοφ αποκήρυξαν τα λάθη πού έκαναν και αποχωρούν από το συνασπισμό. 'Εκτός απ' αυτό, είναι γνωστό, ότι μέσα στο συνασπισμό, δηλ. ανάμεσα στη «νέα» αντιπολίτευση και την «παλιά» αντιπολίτευση υπάρχει επίσης διχόνοια πού δε μπορεί παρά να εκδηλωθεί σ' αυτή τη Συνδιάσκεψη.

'Απ' αυτό βγαίνει το συμπέρασμα, ότι ξεκίαξαν κάποιο συνασπισμό και τον ξεκίαξαν με μεγάλη πομπή, το αποτέλεσμα όμως ήταν αντίθετο απ' ό,τι περίμεναν. Βέβαια, από την άποψη της αριθμητικής θα έπρεπε να έχουν σύν, γιατί κάθε άθροισμα δυνάμεων μās δίνει σύν, οι αντιπολιτευόμενοι όμως δεν πήραν ύπόψη τους, ότι εκτός από την αριθμητική υπάρχει και η άλλεβρα, ότι σύμφωνα με την άλλεβρα κάθε άθροισμα δυνάμεων δε μās δίνει σύν (γ έ λ ι α), γιατί το ζήτημα εξαρτάται όχι μόνο από το άθροισμα δυνάμεων, αλλά και από τα σημεία πού βρίσκονται μπροστά στους προσθετέους. (Π α ρ α τ ε τ α μ έ ν α χ ε ι ρ ο κ ρ ο τ ή μ α τ α). Το αποτέλεσμα είναι, ότι ενώ είναι δυνατοί στην αριθμητική, αποδείχτηκαν ότι είναι αδύνατοι στην άλλεβρα, κι' έτσι αθροίζοντας δορισμένες δυνάμεις, όχι μόνο δεν αύξησαν το στρατό τους, αλλά αντίθετα τον λιγόστεψαν ως το κατώτατο όριο, τον έφεραν σε διάλυση.

Τί ήταν εκείνο πού έκανε δυνατή την ομάδα Ζηνόβιεφ;

"Ηταν το ότι διεξήγαγε αποφασιστική πάλη ενάντια στις βάσεις του τροτσκιισμού. Μόλις όμως η ομάδα Ζηνόβιεφ παραιτήθηκε απ' την πάλη της ενάντια στον τροτσκιισμό, ενούχισε σά να λέμε τον εαυτό της, στέρησε τον εαυτό της από τη δύναμή της.

Τί ήταν εκείνο πού έκανε δυνατή την ομάδα Τρότσκι;

"Ηταν το ότι διεξήγαγε αποφασιστική πάλη ενάντια στα λάθη του Ζηνόβιεφ και του Κάμενεφ τον 'Οχτώβρη του 1917 και ενάντια στη σημερινή ύποτροπή τους. Μόλις όμως η ομάδα αυτή παραιτήθηκε από την πάλη ενάντια στην παρέγκλιση του Ζηνόβιεφ και του Κάμενεφ, ενούχισε τον εαυτό της, στέρησε τον εαυτό της από τη δύναμή της.

Το αποτέλεσμα ήταν: άθροισμα ενουχισμένων. (Γ έ λ ι α, π α ρ α τ ε τ α μ έ ν α χ ε ι ρ ο κ ρ ο τ ή μ α τ α).

Είναι φανερό πώς απ' αυτό δε μπορούσε να βγει τίποτα άλλο από σύγχυση. Είναι φανερό, ότι ύστερα απ' όλα αυτά, οι πιδ τίμιοι της ομάδας Ζηνόβιεφ δε μπορούσαν παρά να ξεκόψουν από το Ζηνόβιεφ, όπως επίσης και οι καλύτεροι άνθρωποι από τους τροτσκιστές δε μπορούσαν παρά να εγκαταλείψουν τον Τρότσκι.

7. ΠΑΝΩ ΣΕ ΤΙ ΥΠΟΛΟΓΙΖΕΙ Ο ΣΤΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΤΣΗΣ

Ποιές είναι οι προοπτικές της αντιπολίτευσης; Πάνω σε τί υπολογίζουν οι αντιπολιτευόμενοι; Νομίζω, πώς υπολογίζουν σε χειροτέρευση της κατάστασης στη χώρα και στο κόμμα. Τώρα περιορίζουν τη φραξιονιστική τους δουλιά, γιατί οι καιροί σήμερα είναι «δύσκολοι» γι' αυτούς. 'Εφόσον

ὅμως δὲν ἀποκηρύχουν τὶς ἀπόψεις τοὺς ἀρχῶν, ἐφόσον ἀποφάσισαν νὰ παραμείνουν στὶς παλιές τοὺς θέσεις, ἀπ' αὐτὸ θγαίνει, ὅτι θὰ καιροφυλαχτοῦν, θὰ περιμένουν «καλύτερους καιροὺς», τότε ποὺ θὰ εἶναι σὲ θέση, ἀφοῦ συγκεντρώσουν δυνάμεις, ν' ἐκναεπιτεθοῦν ἐνάντια στὸ κόμμα. Γι' αὐτὸ δὲ μπορεῖ ν' ὑπάρξει καμιά ἀμφιβολία.

Τελευταία, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντιπολιτευόμενους, ποὺ πέρασε μὲ τὸ μέρος τοῦ κόμματος, ὁ ἐργάτης 'Αντρέγιεφ, ἔδωσε μιὰ ἐνδιαφέρουσα πληροφορία γιὰ τὰ σχέδια τῆς ἀντιπολίτευσης, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη μου εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὴν ἀναφέρουμε στὴ Συνδιάσκεψη. Νὰ τί μᾶς διηγήθηκε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὁ σύντροφος Γιαροσλάφσκι στὸ λόγο του στὴν 'Ολομέλεια τοῦ 'Οχτώβρη τῆς ΚΕ καὶ τῆς ΚΕΕ:

«'Ο 'Αντρέγιεφ, ποὺ γιὰ ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο διάστημα δούλευε στὴν ἀντιπολίτευση, πείσθηκε τελικὰ, ὅτι δὲ μπορεῖ πιά νὰ δουλέψει μὲ τοὺς ἀντιπολιτευόμενους. Σ' αὐτὸ τὸν ὁδήγησε κυρίως τὸ γεγονός ὅτι ἄκουσε ἀπὸ τὴν ἀντιπολίτευση δυὸ πράγματα: πρῶτο ὅτι ἡ ἀντιπολίτευση προσέκρουσε στὶς «ἀντιδραστικές» διαθέσεις τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ δεύτερο ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κατάσταση δὲν ἀποδείχτηκε καὶ τόσο ἄσχημη ὅσο τὸ νομίζανε».

Νομίζω ὅτι ὁ 'Αντρέγιεφ, ὁ πρῶν ἀντιπολιτευόμενος καὶ σήμερα κομματικός, ἐξέφρασε ἐκεῖνο ποὺ σκέφτεται ἡ ἀντιπολίτευση, ποὺ δὲν τολμάει ὅμως νὰ τὸ πῇ ἀνοιχτά. Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι νιώθουν, ὅπως φαίνεται, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κατάσταση εἶναι σήμερα καλύτερη ἀπ' ὅ,τι ὑπέθεταν, καὶ οἱ διαθέσεις τῶν ἐργατῶν ὄχι καὶ τόσο ἄσχημες, ὅσο θὰ τὸ ἤθελαν. 'Ετσι ἐξηγεῖται ἡ πολιτικὴ τοῦ προσωρινοῦ περιορισμοῦ τῆς «δουλειᾶς» τοὺς. Εἶναι φανερό, ὅτι ἂν ἀργότερα ἐπιδεινωθεῖ κάπως ἡ οἰκονομικὴ κατάσταση —πράγμα ποὺ πιστεύουν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι— καὶ σὲ σύνδεση μ' αὐτὸ χειροτερεύσουν καὶ οἱ διαθέσεις τῶν ἐργατῶν —πράγμα ποὺ ἐπίσης τὸ πιστεύουν— δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ἀναπτύξουν τὴ «δουλειά» τοὺς, νὰ ἀναπτύξουν τὶς ἰδεολογικὰς θέσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲν παραιτήθηκαν, καὶ νὰ ἀρχίσουν ἀνοιχτὴ πάλιν ἐνάντια στὸ κόμμα.

Αὐτὲς εἶναι, σύντροφοι, οἱ προοπτικὲς τοῦ συνασπισμοῦ τῆς ἀντιπολίτευσης ποὺ διαλύεται, μὰ δὲ διαλύθηκε ἀκόμα, καὶ ἴσως νὰ μὴ διαλυθεῖ γρήγορα χωρὶς τὴν ἀποφασιστικὴ καὶ ἀνελέγητη πάλιν τοῦ κόμματος.

Μιὰ ὅμως κι' ἐτοιμάζονται γιὰ πάλιν καὶ περιμένουν «καλύτερους καιροὺς» γιὰ νὰ ξαναρχίσουν τὴν ἀνοιχτὴ πάλιν ἐνάντια στὸ κόμμα, καὶ τὸ κόμμα ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χαθεῖ. 'Απὸ δῶ θγαίνουν καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ κόμματος: νὰ διεξαγάγει ἀποφασιστικὴ ἰδεολογικὴ πάλιν ἐνάντια στὶς λαθεμένες ἀπόψεις τῆς ἀντιπολίτευσης, ποὺ παραμένει κατ' ἀρχὴν σ' αὐτές, νὰ ξεσκεπάσει τὴν ὀπισθοφυλακτικὴ οὐσία αὐτῶν τῶν ἰδεῶν μὲ ὁποιοδήποτε «ἐπαναστατικὲς» φράσεις καὶ ἂν καλύπτονται, καὶ νὰ πετύχει ὥστε ἡ ἀντιπολίτευση ν' ἀναγκασθεῖ νὰ καταδικάσει τὰ λάθη τῆς μπροστὰ στὸ φόβο τῆς τελικῆς συντριβῆς τῆς.

II

ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΛΑΘΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ

Περῶν, σύντροφοι, στὸ δεύτερο ζήτημα, τὸ ζήτημα τοῦ βασικοῦ λάθους τοῦ συνασπισμοῦ τῆς ἀντιπολίτευσης σχετικὰ μὲ τὸ βασικὸ ζήτημα τοῦ χαρακτῆρα καὶ τῶν προοπτικῶν τῆς ἐπανάστασός μας.

Τὸ βασικὸ ζήτημα, ποὺ χωρίζει τὸ κόμμα ἀπ' τὸ συνασπισμὸ τῆς ἀντιπολίτευσης, εἶναι τὸ ζήτημα ἂν εἶναι δυνατὴ ἡ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας, ἢ, πράγμα ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο, ποῖος εἶναι ὁ χαρακτῆρας καὶ ποῖες οἱ προοπτικὲς τῆς ἐπανάστασός μας.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν εἶναι καινούργιο, ἔχει συζητηθεῖ λίγο-πολὺ λεπτομερειακὰ, ἀνάμεσα σ' ἄλλα, στὴ Συνδιάσκεψη

τοῦ 'Απρίλη 1925, στὴ 14ῃ Συνδιάσκεψη. Σήμερα στὶς καινούργιες συνθήκες, βγήκε ξανά στὴν ἐπιφάνεια, καὶ θὰ χρειαστεῖ ν' ἀσχοληθοῦμε μ' αὐτὸ ἐπισταμένα. Καὶ ἐπειδὴ στὴν πρόσφατὴ κοινὴ συνεδρίαση τῶν 'Ολομελειῶν τῆς ΚΕ καὶ τῆς ΚΕΕ ὁ Τρότσκι καὶ ὁ Κάμενεφ πρόβαλαν τὴν κατηγορίαν ὅτι στὶς θέσεις γιὰ τὸ συνασπισμὸ τῆς ἀντιπολίτευσης δὲν ἀποδίδονται σωστὰ οἱ ἀπόψεις τοὺς, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ παραθέσω στὴν ἔκθεσή μου μιὰ σειρά ντοκουμέντα καὶ περιχοπές, ποὺ ἐπιβεβαιώνουν τὴν ὁρθότητα τῶν βασικῶν σημείων τῶν θέσεων γιὰ τὸ συνασπισμὸ τῆς ἀντιπολίτευσης. Ζητῶ προκαταβολικὰ συγγνώμη, σύντροφοι, εἶμαι ὅμως ὑποχρεωμένος νὰ ἐνεργήσω ἔτσι.

Μπροστὰ μας μπαίνουν τρία ζητήματα:

1) Εἶναι δυνατὴ ἡ ὄχι ἡ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας, παίρνοντας ὑπόψη τὸ γεγονὸς, ὅτι ἡ χώρα μας εἶναι γιὰ τὴν ὥρα ἡ μοναδικὴ χώρα τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου, ὅτι ἡ προλεταριακὴ ἐπανάσταση δὲ νίκησε ἀκόμα στὶς ἄλλες χώρες, ὅτι οἱ ρυθμοὶ τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης ἐπιβραδύνθηκαν;

2) 'Αν εἶναι δυνατὴ ἡ νίκη, μπορούμε ἢ ὄχι νὰ τὴν χαρακτηρίσουμε πλήρη νίκη, ὁριστικὴ νίκη;

3) 'Αν τὴ νίκη αὐτὴ δὲ μπορούμε νὰ τὴν χαρακτηρίσουμε ὁριστικὴ, τότε ποιοὶ ὅροι εἶναι ἀναγκαῖοι γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ νίκη ὁριστικὴ;

Αὐτὰ εἶναι τὰ τρία ζητήματα ποὺ ἐνώνονται σ' ἕνα γενικὸ πρόβλημα, τὸ πρόβλημα τῆς δυνατότητας τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ μόνη χώρα, δηλ. στὴ χώρα μας.

1. ΠΡΟΚΑΤΑΡΧΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ποιά λύση ἔδιναν σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα οἱ μαρξιστὲς παλιότερα, στὴν πέμπτη λ.χ. δεκαετία τοῦ περασμένου αἰῶνα, ἢ στὴν ἕκτη καὶ ἑβδομὴ δεκαετία καὶ γενικὰ στὴν περίοδο ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα ὁ μονοπωλιακὸς καπιταλισμός, τότε ποὺ ὁ νόμος τῆς ἀνισόμετρης ἀνάπτυξης τοῦ καπιταλισμοῦ δὲν εἶχε ἀκόμα ἀνακαλυφθεῖ καὶ δὲ μπορούσε νὰ ἀνακαλυφθεῖ, τότε ποὺ γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὸ ζήτημα τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ ξεχωριστὲς χώρες δὲν εἶχε τεθεῖ ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἀποψη ποὺ τέθηκε ἀργότερα; 'Ολοὶ ἐμεῖς, οἱ μαρξιστὲς, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ Μάρξ καὶ τὸν 'Ενγκελς, εἴχαμε τότε τὴ γνώμη, ὅτι εἶναι ἀδύνατη ἡ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ, ξεχωριστὰ παρμένη χώρα, ὅτι γιὰ νὰ νικήσῃ ὁ σοσιαλισμὸς εἶναι ἀπαραίτητὴ ἡ ταυτόχρονη ἐπανάσταση σὲ μιὰ σειρά χωρῶν, σὲ μιὰ σειρά τουλάχιστο ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀναπτυγμένες, τὶς πρῶτες πολιτισμένες χώρες. Κι' αὐτὸ ἦταν τότε σωστό. Γιὰ νὰ χαρακτηρίσω αὐτὲς τὶς ἀντιλήψεις, θὰ ἤθελα νὰ παραθέσω μιὰ χαρακτηριστικὴ περικοπή ἀπὸ τὸ προσχέδιο τοῦ 'Ενγκελς «'Αρχὲς τοῦ κομμουνισμοῦ», ποὺ βάζει τὸ ζήτημα μὲ τὴ μεγαλύτερη ὀξύτητα. Τὸ προσχέδιο αὐτό, ποὺ γράφτηκε στὰ 1847, ἀποτελεσε κατὰ τὴ βάση τοῦ 'Κομμουνιστικοῦ Μανιφέστου». Νὰ τί γράφει ὁ 'Ενγκελς σ' αὐτὸ τὸ προσχέδιο, ποὺ δημοσιεύτηκε μόλις πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια.

«Μπορεῖ ἡ ἐπανάσταση αὐτὴ (δηλ. ἡ ἐπανάσταση τοῦ προλεταριάτου. Ι. Στ.) νὰ γίνῃ σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε χώρα;

'Απάντησις: "Οχι. 'Η μεγάλη βιομηχανία καὶ μόνο μὲ τὸ νὰ ἔχει δημιουργήσει τὴν παγκόσμια ἀγορά, σύνδεσε τόσο πολὺ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς μεταξὺ τους, ἰδιαίτερα τοὺς πολιτισμένους λαοὺς, ὥστε ὁ κάθε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ ὅ,τι γίνεται στὸν ἄλλο. 'Επειτα, ἡ μεγάλη βιομηχανία ἔχει ἰσοπεδώσει τὴν κοινωνικὴ ἐξέλιξη σ' ὅλες τὶς πολιτισμένες χώρες σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε ἡ κεφαλαιοκρατία καὶ τὸ προλεταριάτο ἔγιναν παντοῦ οἱ δυὸ ἀποφασιστικὲς τάξεις τῆς κοινωνίας καὶ ὁ ἀγῶνας ἀνάμεσά τους ἔγινε ὁ κύριος ἀγῶνας τῆς ἐποχῆς μας. Γι' αὐτὸ ὁ ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις δὲ θ' ἀναίμονον ὁ ἐθνικὴ, ἀλλὰ θ' ἀναίμονον τὸ αὐτόχρονον αὐτὸ».

λες τις πολιτισμένες χώρες, δηλ. τουλάχιστον στην 'Αγγλία, 'Αμερική, Γαλλία και Γερμανία. Σε κάθε μία απ' αυτές τις χώρες ή επανάσταση θα αναπτύσσεται με γρηγορότερους ή αργότερους ρυθμούς σε εξάρτηση απ' το γεγονός σε ποιά απ' αυτές τις χώρες είναι περισσότερο αναπτυγμένη ή βιομηχανία, έχουν συσσωρευτεί περισσότερα πλούτη και υπάρχει πύθση σημαντική ποσότητα παραγωγικές δυνάμεις. Γι' αυτό θα πραγματοποιηθεί με αργότερους ρυθμούς και πύθση δύσκολα στη Γερμανία, πύθση γρήγορα και πύθση εύκολα στην 'Αγγλία, θα ασκήσει επίσης σημαντική επίδραση στις υπόλοιπες χώρες του κόσμου και θα αλλάξει τελείως και θα επιταχύνει εξαιρετικά την προηγούμενη πορεία ανάπτυξής τους. 'Η επανάσταση είναι παγκόσμια και γι' αυτό ο στίβος της θα είναι παγκόσμιος» (*). (Φ. Ένγκελς, «'Αρχές του κομμουνισμού». Βλ. «Κομμουνιστικό Μανιφέστο». Κρατικό Έκδοτικό, 1923, σελ. 317).

Αυτό γράφτηκε την πέμπτη δεκαετία του περασμένου αιώνα, τότε πού δεν υπήρχε ακόμα μονοπωλιακός καπιταλισμός. Είναι χαρακτηριστικό, ότι εδώ δέν αναφέρεται καν ή Ρωσία, ότι ή Ρωσία λείπει ολότεια. Κι' αυτό είναι πέρα για πέρα ευνόητο, γιατί ή Ρωσία με τὸ επαναστατικό της προλεταριάτο, ή Ρωσία σάν επαναστατική δύναμη δέν υπήρχε ακόμα τότε, και δέ μπορούσε νά υπάρχει.

Ήταν άραγε σωστό αυτό πού αναφέρεται εδώ, σ' αυτή την περικοπή, στις συνθήκες τού προμονοπωλιακού καπιταλισμού, ήταν σωστό αυτό για κείνη την περίοδο, πού τότε γράφει ο Ένγκελς; Ναι, ήταν σωστό.

Είναι άραγε σωστή αυτή ή θέση σήμερα, στις νέες συνθήκες τού μονοπωλιακού καπιταλισμού και της προλεταριακής επανάστασης; Όχι, δέν είναι σωστή πιά.

Στην παλιά περίοδο, στην περίοδο τού προμονοπωλιακού καπιταλισμού, στην προίμπεριαλιστική περίοδο, τότε πού ή ύδρὸγειος σφαίρα δέν είχε ακόμα μοιραστεί ανάμεσα στις χρηματιστικές ομάδες, τότε πού τὸ βίαιο ξαναμοίρασμα εκείνων πού είχαν κιάλα μοιραστεί δέν ήταν ακόμα ζήτημα ζωής ή θανάτου για τὸν καπιταλισμό, τότε πού ή ανισομετρία τής οικονομικής ανάπτυξης δέν ήταν και δέ μπορούσε νά είναι τόσο οξεία, όπως έγινε αργότερα, τότε πού οί αντιθέσεις τού καπιταλισμού δέν είχαν φτάσει ακόμα σὸ βαθμό ανάπτυξης πού μετατρέπον τὸν καπιταλισμό πού ανθίζει σὸ καπιταλισμό πού πεθαίνει, ξανοίγοντας τὴ δυνατότητα τής νίκης τού σοσιαλισμού σὸ ξεχωριστὸς χώρες, σ' εκείνη την παλιά περίοδο ή διατύπωση τού Ένγκελς ήταν αναμφισβήτητη σωστή. Στη νέα περίοδο, στην περίοδο τής ανάπτυξης τού ιμπεριαλισμού, τώρα πού ή ανισομετρία τής ανάπτυξης τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν μετατράπηκε σὸ αποφασιστική δύναμη τής ιμπεριαλιστικής ανάπτυξης, τώρα πού οί αναπόφευχτες συγκρούσεις και οί αναπόφευκτοί πόλεμοι ανάμεσα σὸς ιμπεριαλιστὲς αδυνατίζουν τὸ μέτωπο τού ιμπεριαλισμού και κάνουν δυνατή τὴ διάσπασή του σὸ ξεχωριστὸς χώρες, τώρα πού ὁ νόμος τής ανισομετρίας ανάπτυξης, πού ανακάλυψε ὁ Λένιν, μετατράπηκε σὸ ἀφειρησία τής θεωρίας για τὴ νίκη τού σοσιαλισμού σὸ ξεχωριστὸς χώρες, — σ' αυτές τις συνθήκες ή παλιά διατύπωση τού Ένγκελς δέν είναι σωστή πιά, σ' αυτές τις συνθήκες πρέπει αναπόφευχτα ν' αντικατασταθεῖ με μιὰ ἄλλη διατύπωση, πού νά μιλά για τὴ δυνατότητα τής νίκης τού σοσιαλισμού σὸ μιὰ μόνη χώρα.

Τὸ μεγαλειὸ τού Λένιν σὰ συνεχιστὴ τού Μάρξ και τού Ένγκελς βρίσκεται ἀκριβὸς σὸ γεγονός, ότι δέν υπήρχε ποτὲ δούλος τού γράμματος τού μαρξισμού. Στις ξενεὲς τὸν ἀκολουθοῦσε τὴν ὑπόδειξη τού Μάρξ, πού ἔλεγε ἐπαινετικά, ότι ὁ μαρξισμὸς δέν είναι δόγμα, ἀλλὰ καθοδήγηση για δράση. Ὁ Λένιν τὸ ἤξερε αὐτὸ καί, κάνοντας αὐστηρὴ διάκριση ἀνάμεσα σὸ γράμμα και τὴν οὐσία τού

μαρξισμού, δέ θεωροῦσε ποτὲ τὸ μαρξισμὸ δόγμα, ἀλλὰ προσπαθοῦσε νά ἐφαρμόσει τὸ μαρξισμὸ, σὰ βασικὴ μέθοδο, στις νέες συνθήκες τής καπιταλιστικής ανάπτυξης. Τὸ μεγαλειὸ τού Λένιν βρίσκεται ἀκριβὸς σὸ γεγονός ότι ἔβαλε ἀνοιχτά και τίμα, χωρὶς ταιαντεύσεις, τὸ ζήτημα τής ἀνάγκης μιᾶς νέας διατύπωσης για τὴ δυνατότητα τής νίκης τής προλεταριακής επανάστασης σὸ ξεχωριστὸς χώρες, χωρὶς νά φοβάται ότι οί ὀπορουνιστὲς ὄλων τῶν χωρῶν θά γαντζωθοῦν ἀπὸ τὴν παλιά διατύπωση, προσπαθώντας νά σκεπάσουν τὸ ὀπορουνιστικὸ τους ἔργο με τὸ ὄνομα τού Μάρξ και τού Ένγκελς.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος θά ήταν παράξενο νά ἔχουμε τὴν ἀπαίτηση ἀπὸ τὸ Μάρξ και τὸν Ένγκελς, ὅσο μεγαλοφυεῖς στοχαστὲς κι' ἄν ήταν, νά προβλέψουν με ἀκρίβεια, 50—60 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν ἀναπτυγμένο μονοπωλιακὸ καπιταλισμὸ, ὅλες τις δυνατότητες τής ταξικής πάλης τού προλεταριάτου, πού ἐμφανίστηκαν τὴν περίοδο τού μονοπωλιακού, τού ιμπεριαλιστικὸ καπιταλισμού.

Κι' αὐτὴ δέν είναι ή πρώτη περίπτωση πού ὁ Λένιν, ξεκινώντας ἀπὸ τὴ μέθοδο τού Μάρξ, συνεχίζει τὸ ἔργο τού Μάρξ και τού Ένγκελς, χωρὶς νά κολλᾷ σὸ γράμμα τού μαρξισμού. Έννοῶ μιὰ ἄλλη ἀνάλογη περίπτωση και συγκεκριμένα τὴν περίπτωση με τὸ ζήτημα τής διχτατορίας τού προλεταριάτου. Είναι γνωστὸ ότι πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὁ Μάρξ ἐξέφρασε τὴν ἰδέα, ότι ή διχτατορία τού προλεταριάτου, σάν συντριβὴ τού παλιού κρατικὸ μηχανισμοῦ και δημιουργία νέου μηχανισμοῦ, νέου προλεταριακοῦ κράτους, ἀποτελεῖ ἀναγκαῖο στάδιο ἐξέλιξης πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ στις χώρες τής ἡπειρωτικής Εὐρώπης, κάνοντας ἐξαιρεση για τὴν 'Αγγλία και τὴν 'Αμερική, ὅπου σύμφωνα με τὴ δήλωση τού Μάρξ, ὁ μιλιταρισμὸς και ή ὑπαλληλοκρατία εἶναι ἀσθενικά ἀναπτυγμένοι ή δέν εἶναι καθόλου ἀναπτυγμένοι, και ὅπου, γι' αὐτὸ τὸ λόγο, εἶναι δυνατός ἕνας ἄλλος δρόμος, ὁ «εἰρηνικός» δρόμος περάσματος σὸ σοσιαλισμὸ. Αὐτὸ ήταν πέρα για πέρα σωστὸ τὴν ὄγδοη δεκαετία τού περασμένου αἰώνα. (Ρ ι α ξ ἄ ν ο φ : «Καὶ τότε δέν ήταν σωστό»). Έχω τὴ γνώμη πὸς τὴν ὄγδοη δεκαετία, τότε πού ὁ μιλιταρισμὸς τὴν 'Αγγλία και τὴν 'Αμερική δέν ήτανε τόσο ἀναπτυγμένος, ὅπως ἀναπτύχθηκε αργότερα, ή θέση αὐτὴ ήταν πέρα για πέρα σωστή. «Οτι ή θέση αὐτὴ ήταν σωστή θά μπορούσατε νά πεισθεῖτε διαδίδοντας τὸ γνωστὸ κεφάλαιο τής μπουσσόρας τού συντρόφου Λένιν «Γιὰ τὸ φόρο σὸ εἶδος», ὅπου ὁ Λένιν θεωρεῖ πὸς δέν ἀποκλείεται τὴν 'Αγγλία τής ὄγδοης δεκαετίας τού περασμένου αἰώνα ν' ἀναπτυχθεῖ ὁ σοσιαλισμὸς με μορφή συμφωνίας ἀνάμεσα σὸ προλεταριάτο και τὴν κεφαλαιοκρατία σὸ μιὰ χώρα, ὅπου τὸ προλεταριάτο ἀποτελεῖ τὴν πλειοψηφία, ὅπου ή κεφαλαιοκρατία εἶχε συνηθίσει νά κάνει συμβιβασμούς, ὅπου ὁ μιλιταρισμὸς ήταν ἀδύνατος και ή ὑπαλληλοκρατία ἐπίσης ἀδύνατη. Ή θέση ὅμως αὐτὴ, πού ήταν σωστὴ τὴν ὄγδοη δεκαετία τού περασμένου αἰώνα, δέν ήταν πιά σωστὴ ὕστερα ἀπὸ τὸν 19ο αἰώνα, τὴν περίοδο τού ιμπεριαλισμοῦ, τώρα πού ή 'Αγγλία δέ είναι πιά λιγότερο ὑπαλληλοκρατουμένη, δέν είναι λιγότερο, για νά μὴν πῶ περισσότερο, μιλιταριστική, ἀπὸ οποιαδήποτε ἄλλη χώρα τής ἡπειρωτικής Εὐρώπης. Σχετικὰ μ' αὐτὸ ὁ σ. Λένιν στὴ μπουσσόρα του «Κράτος και επανάσταση» λέει, ότι ὁ περιορισμὸς τού Μάρξ σὸ δ,τι ἀφορᾷ τὴν ἡπειρωτικὴ Εὐρώπη δέν ἰσχύει σήμερα, γιατί διαμορφώθηκαν νέες συνθήκες, πού κάνουν περιττὴ τὴν ἐξαιρεση πού εἶχε γινεῖ δεχτὴ για τὴν 'Αγγλία.

Τὸ μεγαλειὸ τού Λένιν βρίσκεται ἀκριβὸς σὸ γεγονός ότι δέ γινόταν αἰχμάλωτος τού γράμματος τού μαρξισμού, ότι ἤξερε νά συλλαμβάνει τὴν οὐσία τού μαρξισμού και, ξεκινώντας ἀπ' αὐτὴν, νά ἀναπτύσσει παραπέρα τὴ διδασκαλία τού Μάρξ και τού Ένγκελς.

Έτσι είχαν τὰ πράγματα, σύντροφοι, σχετικά με τὸ ζήτημα τής νίκης τής σοσιαλιστικής επανάστασης σὸ ξεχωριστὸς χώρες τὴν προίμπεριαλιστικὴ περίοδο, τὴν περίοδο τού προμονοπωλιακού καπιταλισμοῦ.

2. ΛΕΝΙΝΙΣΜΟΣ Ή ΤΡΟΤΣΚΙΣΜΟΣ;

Ἀπὸ τοὺς μαρξιστὲς ὁ Λένιν ήταν ὁ π ρ ὠ τ ο ς, πού

(*) 'Η ὑπογράμμιση δική μου. Ι. Στ.

υπόβαλε σε πραγματική μαρξιστική ανάλυση τὸν ἱμπεριαλισμό, σὰ νέα, τελευταία φάση τοῦ καπιταλισμοῦ, ἔθεσε μὲ νέο τρόπο τὸ πρόβλημα τῆς δυνατότητας τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ ξ ε χ ω ρ ι σ τ ῆ ς καπιταλιστικὲς χώρες καὶ ἔδωσε σ' αὐτὸ κ α τ α φ α τ ι κ ῆ ἀπάντησιν. Ἐννοῶ τὴν προσοῦρα τοῦ Λένιν «Ὁ ἱμπεριαλισμός, ἀνώτατο στάδιο τοῦ καπιταλισμοῦ». Ἐννοῶ τὸ ἄρθρο τοῦ Λένιν «Γιὰ τὸ σύνθημα τῶν Ἐνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἑδρώπης», ποὺ δημοσιεύτηκε τὸ 1915. Ἐννοῶ τὴν πολεμικὴ ἀνάμεσα στὸν Τρότσκι καὶ τὸ Λένιν γιὰ τὸ σύνθημα τῶν Ἐνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἑδρώπης ἢ ὅλου τοῦ κόσμου, τότε ποὺ ὁ Λένιν ἔβαλε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν θέσιν γιὰ τὴν δυνατότητα τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ μόνη χώρα.

Νὰ τί ἔγραψε ὁ Λένιν σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο:

«Ὡστόσο τὸ σύνθημα τῶν Ἐνωμένων Πολιτειῶν τοῦ κόσμου, σὰν αὐτοτελὲς σύνθημα, ἀναμφίβολα δὲν θὰ ἦταν σωστό, πρῶτο, γιατί συγχωνεύεται μὲ τὸ σοσιαλισμό, δεύτερο, γιατί θὰ μπορούσε νὰ γεννήσῃ τὴ λαθεμένη ἐρμηνεία ὅτι εἶναι ἀδύνατη ἡ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ μόνη χώρα, τὴ λαθεμένη ἐρμηνεία γιὰ τὴ σχέση αὐτῆς τῆς χώρας πρὸς τὶς ὑπόλοιπες. Ἡ ἀνισόμετρον οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἀνάπτυξη εἶναι ἀπόλυτος νόμος τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἀπ' ἐδῶ βγαίνει, πὼς εἶναι δυνατὴ ἡ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴν ἀρχὴ σὲ λίγες ἢ καὶ σὲ μιὰ μονάχα, ξεχωριστὰ παρμένη, καπιταλιστικὴ χώρα. Τὸ νικηφόρο προλεταριάτο αὐτῆς τῆς χώρας, ἀφοῦ ἀπαλλοτριώσει τοὺς καπιταλιστὲς καὶ ὀργανώσει τὴ σοσιαλιστικὴ παραγωγὴ στὴ χώρα του, θὰ ὀρθωθεῖ ἐ ν ά ν τ ι α στὸν ὑπόλοιπο, τὸν καπιταλιστικὸν κόσμο, παίρνοντας μαζί του τὶς καταπιεζόμενες τάξεις τῶν ἄλλων χωρῶν, ἀνάβοντας σὲς χώρες αὐτὲς ἐξεγέρσεις ἐνάντια στοὺς καπιταλιστὲς, δρώντας σὲ περίπτωσιν ἀνάγκης ἀκόμα καὶ μὲ στρατιωτικὴ δύναμιν ἐνάντια σὲς ἐκμεταλλεῦτριες τάξεις καὶ τὰ κράτη τους...». Γιατὶ «δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐλεύθερη συνένωση τῶν ἐθνῶν σὲ σοσιαλισμὸ χωρὶς μιὰ λίγο-πολὺ μακρόχρονη, ἐπίμονη πάλιν τῶν σοσιαλιστικῶν δημοκρατιῶν ἐνάντια στὰ καθυστερημένα κράτη». (Βλ. τόμ. 18ος, σελ. 232—233).

Αὐτὰ ἔγραψε ὁ Λένιν τὸ 1915.

Τί εἶναι αὐτὸς ὁ νόμος τῆς ἀνισόμετρον ἀνάπτυξης τοῦ καπιταλισμοῦ, ποὺ ἡ δράση του σὲς συνθήκες τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ ὀδηγεῖ στὴ δυνατότητα τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ μόνη χώρα;

Ὁ Λένιν μιλώντας γιὰ τὸ νόμο αὐτό, ξεκινᾷ ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ παλιός, ὁ προμονοπωλιακὸς καπιταλισμός, ἔχει μετεξελιχθεῖ σὲ ἱμπεριαλισμό· ὅτι ἡ παγκόσμια οἰκονομία ἀναπτύσσεται σὲ συνθήκες λυσσασμένης πάλης τῶν κυριότερων ἱμπεριαλιστικῶν ὁμάδων γιὰ ἐξάφην, γιὰ ἀγορές, γιὰ πρῶτες ὕλες κλπ.· ὅτι τὸ μοίρασμα τοῦ κόσμου σὲ σφαῖρες ἐπιρροῆς τῶν ἱμπεριαλιστικῶν ὁμάδων ἔχει τελειώσει κιόλας· ὅτι ἡ ἀνάπτυξη τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν δὲ συντελεῖται ἰσόμετρα, ἔτσι ποὺ ἡ μιὰ ν' ἀκολουθεῖ τὴν ἄλλη ἢ νὰ βαδίζει παράλληλα μὲ τὴν ἄλλη, ἀλλὰ ἀλματικά, μὲ τὴν ἐκτόπισιν ὀρισμένων χωρῶν, ποὺ προηγούμενα προπορεύονταν, καὶ τὴν προώθησιν νέων χωρῶν στὴν πρώτη σειρά· ὅτι ὁ τέτιος τρόπος ἀνάπτυξης τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν προκαλεῖ ἀναπόφευχτα συγκρούσεις καὶ πολέμους ἀνάμεσα στὰ καπιταλιστικὰ κράτη γιὰ τὸ ἱξαναμοίρασμα τοῦ μοιρασμένου κιόλας κόσμου· ὅτι αὐτὲς οἱ συγκρούσεις καὶ οἱ πόλεμοι ὀδηγοῦν στὴν ἐξασθένισιν τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ· ὅτι τὸ παγκόσμιο μέτωπο τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ γίνεται γι' αὐτὸ τὸ λόγο εὐκόλα τρωτό, ἔτσι ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ διασπασεῖ στὴ μιὰ ἢ στὴν ἄλλη χώρα· ὅτι γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ γίνεται δυνατὴ ἡ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ ξεχωριστὲς χώρες.

Εἶναι γνωστό, ὅτι μέχρι πρὶν ἀπὸ πολὺ λίγο καιρὸ ἀκόμα ἡ Ἀγγλία προπορεύονταν σὲ σχέση μὲ τ' ἄλλα ἱμπεριαλιστικά κράτη. Εἶναι γνωστὸ ἐπίσης, ὅτι ἀργότερα ἡ Γερμανία ἄρχισε νὰ ξεπερνᾷ τὴν Ἀγγλία, καὶ νὰ διεκδικεῖ θέσιν «ἐπὶ τὸν ἥλιον» σὲ βάρος τῶν ἄλλων κρατῶν καὶ προπαντὸς σὲ

βάρος τῆς Ἀγγλίας. Εἶναι γνωστό, ὅτι ὁ ἱμπεριαλιστικὸς πόλεμος (1914—1918) προέκυψε ἀκριβῶς ἀπ' αὐτὲς τὶς συνθήκες. Σήμερα, ὅσοτερά ἀπ' τὸν ἱμπεριαλιστικὸν πόλεμον, ἡ Ἀμερικὴ ἔτρεξε πάρα πολὺ μπροστά, ἀφήνοντας πίσω τῆς τόσο τὴν Ἀγγλία, ὅσο καὶ τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη. Δὲ χωρεῖ κἀν ἀμφιβολία, ὅτι τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐγκυμονεῖ νέες μεγάλες συγκρούσεις καὶ πολέμους.

Τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ἱμπεριαλιστικὸ μέτωπο διασπάστηκε, λόγω τοῦ ἱμπεριαλιστικοῦ πολέμου στὴ Ρωσία, τὸ γεγονός αὐτὸ μαρτυρεῖ ὅτι σὲς σύγχρονες συνθήκες ἀνάπτυξης τοῦ καπιταλισμοῦ ἡ ἀλυσίδα τοῦ ἱμπεριαλιστικοῦ μετώπου δὲ θὰ σπάσει κατ' ἀνάγκη στὴ χώρα ἐκείνη ὅπου ἡ βιομηχανία εἶναι περισσότερη ἀπὸ τὶς ἄλλες χώρες ἀναπτυσσόμενη, ἀλλὰ ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀλυσίδα αὐτὴ εἶναι πῶς ἀδύνατη, ὅπου τὸ προλεταριάτο ἔχει σοβαρὸ σύμμαχον, λογονόστον, τὴν ἀγοραία, ἐνάντια στὴν ἱμπεριαλιστικὴ ἐξουσία, ὅπως ἔγινε στὴ Ρωσία.

Εἶναι πολὺ ἐνδεχόμενο ἡ ἀλυσίδα τοῦ ἱμπεριαλιστικοῦ μετώπου νὰ σπάσει σὲ μέλλον σὲ μιὰ ἀπὸ τέτιες χώρες, ὅπως λογονόστον σὲς Ἰνδίες, ὅπου τὸ προλεταριάτο ἔχει σοβαρὸ σύμμαχον σὲ πρόσωπον τοῦ ἰσχυροῦ ἐπαναστατικοῦ ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος.

Ὁ Λένιν μιλώντας γιὰ τὴν δυνατότητα τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ μόνη χώρα, εἶναι γνωστό, ἔκανε πολεμικὴ προπαντὸς ἐνάντια στὸν Τρότσκι, τὸ ἴδιο ὅπως καὶ ἐνάντια στὴ σοσιαλδημοκρατία.

Πὼς ἀντέδρασε ὁ Τρότσκι σὲ τὸ ἄρθρο τοῦ Λένιν καὶ στὴ θέσιν τοῦ Λένιν γιὰ τὴν δυνατότητα τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ μόνη χώρα;

Νὰ τί ἔγραψε τότε ὁ Τρότσκι (τὸ 1915) ἀπαντώντας σὲ τὸ ἄρθρο τοῦ Λένιν:

«Τὸ μοναδικὸν κάπως συγκεκριμένο ἱστορικὸν ἐπιχείρημα —λέει ὁ Τρότσκι— ποὺ εἶναι ἀντίθετον σὲ τὸ σύνθημα τῶν Ἐνωμένων Πολιτειῶν διατυπώθηκε στὴν ἐφημερίδα «Σοσιαλδημοκρατίας» ποὺ ἔβγαίνει στὴν Ἑλβετία (τότε κεντρικὸν ὄργανον τῶν μπολσεβίκων ὅπου ἀκριβῶς δημοσιεύθηκε τὸ παραπάνω ἄρθρον τοῦ Λένιν. Ι. Στ.) στὴν παρακάτω φράσιν: «Ἡ ἀνισόμετρον οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἀνάπτυξη εἶναι ἀπόλυτος νόμος τοῦ καπιταλισμοῦ». Ἀπὸ δῶ ὁ «Σοσιαλδημοκρατίας» ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ μόνη χώρα καὶ ὅτι συνεπῶς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαγορεύμε τὴν διχτατορία τοῦ προλεταριάτου σὲ κάθε ξεχωριστὸν κράτος ἀπὸ τὴν δημιουργία τῶν Ἐνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἑδρώπης. Ὅτι ἡ καπιταλιστικὴ ἀνάπτυξη τῶν διαφόρων χωρῶν εἶναι ἀνισόμετρον εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀδιαμφισβήτητον. Ὅμως αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ἀνισομετρία εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀνισόμετρον. Τὸ καπιταλιστικὸν ἐπίπεδον τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἀυστρίας, τῆς Γερμανίας ἢ τῆς Γαλλίας δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Σὲ σύγκρισιν ὅμως μὲ τὴν Ἀφρικὴ καὶ τὴν Ἀσία ὅλες αὐτὲς οἱ χώρες ἀποτελοῦν τὴν καπιταλιστικὴν «Ἑδρώπην», ποὺ εἶναι ὁριμὴ γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἐπανάστασιν. Τὸ ὅτι οὐτε μιὰ χώρα δὲν πρέπει νὰ «περιμένει» τὶς ἄλλες στὸν ἀγῶνα τῆς, ἀποτελεῖ μιὰ στοιχειώδη ἰδέαν, ποὺ εἶναι ὠφέλιμον καὶ ἀπαραίτητον νὰ τὴν ἐπαναλαβαίνουμε, γιὰ νὰ μὴν ὑποκατασταθεῖ ἡ ἰδέα τῆς παράλληλης διεθνούς δράσης μὲ τὴν ἰδέαν τῆς ἀναμονῆς καὶ τῆς διεθνούς ἀπραξίας. Χωρὶς νὰ περιμένουμε τοὺς ἄλλους, ἀρχίζουμε καὶ συνεχίζουμε τὸν ἀγῶνα πάνω σὲ ἐθνικὴ βάση, ἔχοντας τὴν ἀπόλυτη πεποίθησιν, ὅτι ἡ πρωτοβουλία μας θὰ δώσει ὠθησὴν στὸν ἀγῶνα τῶν ἄλλων χωρῶν· ἂν ὅμως αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ, τότε εἶναι μάταιον νὰ πιστεύουμε —τὸ ἀποδείχνουν καὶ ἡ πείρα τῆς ἱστορίας καὶ ἡ θεωρητικὴ σκέψιν— ὅτι λογονόστον μιὰ ἐ π α ν α - σ τ α τ ι κ ῆ Ρ ω σ ι α θ ἂ μ π ο ρ ο ὦ σ ε ν ἂ ν θ ἔ ξ ε ι μ π ρ ο σ τ ῆ σ ἐ μ ι ἂ σ σ υ ν τ η ρ ῶ η τ ι κ ῆ Ἑ ὁ ρ ῶ π η, ἢ ὅτι μιὰ σοσιαλιστικὴ Γερμανία θὰ μπορούσε νὰ παραμείνῃ ἀπομονωμένη

μέσα στον καπιταλιστικό κόσμο» (*). (Βλ. τόμ. 3ος των έργων του Τρότσκι, μέρος Ι, σελ. 89—90).

Αυτά ξγγραφει ο Τρότσκι τὸ 1915 στὴν ἐφημερίδα «Νάσε Σλόβον», πὸν ἔβγαυινε στὸ Παρίσι· τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἀναδημοσιεύτηκε ἀργότερα στὴ Ρωσία στὴ συλλογὴ ἄρθρων τοῦ Τρότσκι μὲ τὸν τίτλο «Πρόγραμμα εἰρήνης», πὸν βγήκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1917.

Βλέπετε, ὅτι στίς δυὸ αὐτὲς περικοπὲς τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Τρότσκι ἀντιπαράτιθενται δυὸ ἐντελῶς διαφορετικὲς θέσεις. Ἐνῶ ὁ Λένιν θεωρεῖ ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ μόνη χώρα, ὅτι τὸ προλεταριάτο, ἀφοῦ καταλάβει τὴν ἔξουσία, ὅχι μόνον μπορεῖ νὰ τὴν κρατήσει, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τραβήξει καὶ πὺ πέρα, ἀπαλλοτριώνοντας τοὺς κεφαλαιοκράτες καὶ οργανώνοντας τὴ σοσιαλιστικὴ οἰκονομία, γιὰ νὰ δώσει ἀποτελεσματικὴ ὑποστήριξη στοὺς προλετάριους τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν, ὁ Τρότσκι ἀντίθετα θεωρεῖ, ὅτι ἂν ἡ νικητρία ἐπανάσταση σὲ μιὰ μόνη χώρα δὲν προκαλέσει στὸ πὺ ἄμεσο χρονικὸ διάστημα τὴ νίκη τῆς ἐπανάστασης στίς ἄλλες χώρες, τότε τὸ προλεταριάτο τῆς νικητρίας χώρας δὲ θὰ μπορέσει οὔτε κὰν νὰ κρατήσει τὴν ἔξουσία (χωρὶς νὰ μιλάμε γιὰ τὸ γεγονός ὅτι δὲ θὰ μπορέσει νὰ οργανώσει τὴ σοσιαλιστικὴ οἰκονομία) γιὰτί, λέει ὁ Τρότσκι, εἶναι μάταιο νὰ πιστεύουμε, ὅτι μιὰ ἐπαναστατικὴ ἔξουσία στὴ Ρωσία μπορεῖ ν' ἀντῆξει μπροστὰ σὲ μιὰ συντηρητικὴ Εὐρώπη.

Αὐτὲς εἶναι δυὸ ἐντελῶς διαφορετικὲς ἀπόψεις, δυὸ ἐντελῶς διαφορετικὲς θέσεις. Γιὰ τὸ Λένιν τὸ προλεταριάτο, παίρνοντας τὴν ἔξουσία, ἀποτελεῖ τὴν πὺ δραστήρια καὶ τὴν πὺ πρωτόβουλη δύναμη, πὸν οργανώνει τὴ σοσιαλιστικὴ οἰκονομία καὶ τραβά παραπέρα γιὰ νὰ ὑποστηρίξει τοὺς προλετάριους τῶν ἄλλων χωρῶν. Ἀντίθετα, γιὰ τὸν Τρότσκι τὸ προλεταριάτο παίρνοντας τὴν ἔξουσία μετατρέπεται σὲ μισοπαθητικὴ δύναμη, πὸν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἄμεση βοήθεια μὲ τὴ μορφή τῆς ἄμεσης νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ στίς ἄλλες χώρες καὶ νιώθει τὸν ἑαυτοῦ τοῦ σὰ σὲ κατασκήνωσιν στὸ ὕπαιθρο, μπροστὰ στὸ ἱρόδο νὰ χάσει ἄμεσα τὴν ἔξουσία. Καὶ ἂν δὲν ἔσθαι ἡ ἄμεση νίκη τῆς ἐπανάστασης στίς ἄλλες χώρες; Τί θὰ γίνεϊ τότε; Τότε μάζευέ τα. (Μιὰ φωνὴ σ τ ἡ ν α ῖ θ ο υ σ α : «Καὶ λούφαξε»). Ναι, καὶ λούφαξε. Πολὺ σωστὰ. (Γ' ἐ λ ι α).

Θὰ μπορούσαν νὰ πὺν, ὅτι ἡ διαφωνία αὐτὴ ἀνάμεσα στὸ Λένιν καὶ τὸν Τρότσκι ἀνήκει στὸ παρελθόν, ὅτι ἀργότερα, στὴν πορεία τῆς δουλειᾶς, ἡ διαφωνία αὐτὴ ἴσως νὰ περιορίστηκε στὸ ἐλάχιστο καὶ νὰ ἐξαλείφθηκε ἐντελῶς. Ναι, μπορούσε νὰ περιοριστεῖ στὸ ἐλάχιστο καὶ μάλιστα νὰ ἐξαλειφθεῖ. Δυστυχῶς, ὅμως, δὲ συνέβηκε οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο. Ἀντίθετα, ἡ διαφωνία αὐτὴ διατηρήθηκε μὲ ὅλη τὴν τὴν ἰσχὺ ὡς τὸ θάνατο τοῦ συντρόφου Λένιν. Ἡ διαφωνία αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει καὶ σήμερα ὅπως τὸ βλέπετε οἱ ὄιοι. Ἀντίθετα, ἐγὼ ἀποστηρίζω, ὅτι ἡ διαφωνία αὐτὴ ἀνάνεμα στὸ Λένιν καὶ τὸν Τρότσκι καὶ ἡ πολεμικὴ πάνω σ' αὐτὴ τὴ βάση συνεχίστηκαν ὅλο τὸν καιρό, καὶ μάλιστα δημοσιεύτηκαν ἀντίστοιχα ἄρθρα τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Τρότσκι τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ἡ καλυμμένη πολεμικὴ συνεχίστηκε, εἶναι ἀλήθεια χωρὶς νὰ ἀναφέρονται ὀνόματα.

Νὰ μερικὰ γεγονότα σχετικὰ μ' αὐτό.

Τὸ 1921, τότε πὸν ἐφαρμόσαμε τὴ ΝΕΠ, ὁ Λένιν ξανάβάζει τὸ ζήτημα γιὰ τὴ δυνατότητα τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ, αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ πὺ συγκεκριμένη μορφή, γιὰ τὴ δυνατότητα τῆς ἀνοικοδόμησης τῶν σοσιαλιστικῶν θεμελιῶν τῆς οἰκονομίας μας στὸ δρόμο τῆς ΝΕΠ. Θυμᾶστε, στὰ 1921, ὅταν ἐφαρμόσαμε τὴ ΝΕΠ, μιὰ μερίδα τοῦ κόμματός μας, ἰδιαίτερα ἡ «ἐργατικὴ ἀντιπολίτευση», κατηγοροῦσε τὸ Λένιν, ὅτι καθιερώνοντας τὴ ΝΕΠ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ὁ Λένιν ἀπαντώντας, ὅπως φαίνεται σ' αὐτό, δῆλωσε τότε πολλὰς φορὲς στοὺς λόγους καὶ τὰ ἄρθρα του,

ὅτι εἰσάγοντας τὴ ΝΕΠ δὲν ἐννοοῦμε ὅτι ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὸ δρόμο μας, ἀλλὰ ὅτι τὸν συνεχίζουμε κάτω ἀπὸ νέες συνθήκες μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν ἀνοικοδόμηση τῶν «σοσιαλιστικῶν θεμελιῶν τῆς οἰκονομίας μας», «μαζὶ μὲ τὴν ἀγροτιά», «μὲ τὴν καθοδήγηση τῆς ἐργατικῆς τάξης». (Βλ. «Γιὰ τὸ φόρο σὲ εἶδος» καὶ τὰ ἄλλα ἄρθρα τοῦ Λένιν μὲ θέμα τὴ ΝΕΠ).

Σὰν ἀπάντηση σ' αὐτὸ ὁ Τρότσκι δημοσιεύει τὸ Γενάρη τοῦ 1922 τὸν «Πρόλογο» στὸ βιβλίο του «Τὸ 1905», ὅπου λέει, ὅτι ἡ ἀνοικοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας μαζὶ μὲ τὴν ἀγροτιά εἶναι κάτι τὸ ἀπράγματοποίητο, γιὰτί ἡ ζωὴ τῆς χώρας μας θὰ ἀκολουθήσει γραμμὴ ἐχθρικών συγκρούσεων ἀνάμεσα στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὴν ἀγροτιά, ὅσο δὲ θὰ ἔχει νικήσει τὸ προλεταριάτο στὴ Δύση.

Νὰ τί γράφει ὁ Τρότσκι σ' αὐτὸ τὸν «Πρόλογο»:

«Τὸ προλεταριάτο, παίρνοντας τὴν ἔξουσία, θὰ ἐρθεῖ σὲ ἐχθρικὲς συγκρούσεις (*) ὅχι μόνον μὲ ὅλες τὶς μερίδες τῆς ἀστικῆς τάξης, πὸν τὸ εἶχαν ὑποστηρίξει τὶς πρώτες μέρες τοῦ ἐπαναστατικοῦ του ἀγώνα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς πλατιὲς μάζες τῆς ἀγροτιάς, πὸν μὲ τὴ βοήθεια τους ἦρθε στὴν ἔξουσία», ὅτι «οἱ ἀντιθέσεις πὸν ὑπάρχουν στὴν κατάσταση τῆς ἐργατικῆς κυβέρνησης μιᾶς καθυστερημένης χώρας, πὸν ὁ πληθυσμὸς τῆς εἶναι ἀγροτικὸς στὴ συντριπτικὴ του πλειοψηφία, θὰ μπορέσουν νὰ θροῦν τὴ λύση τους μονάχα σὲ διεθνή κλίμακα, στὸ στίβο τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης τοῦ προλεταριάτου». (Τρότσκι, «Πρόλογος», στὸ βιβλίο «Τὸ 1905», πὸν γράφτηκε στὰ 1922).

Κι' ἐδῶ, ὅπως βλέπετε, ἀντιπαράθετονται δυὸ διαφορετικὲς θέσεις. Ἐνῶ ὁ Λένιν παραδέχεται τὴ δυνατότητα τῆς ἀνοικοδόμησης τῶν σοσιαλιστικῶν θεμελιῶν τῆς οἰκονομίας μας μαζὶ μὲ τὴν ἀγροτιά καὶ κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἀντίθετα, σύμφωνα μὲ τὸν Τρότσκι, βγαίνει, ὅτι ἡ καθοδήγηση τῆς ἀγροτιάς ἀπὸ μέρους τοῦ προλεταριάτου καὶ ἡ ἀπὸ κοινού ἀνοικοδόμηση τῶν θεμελιῶν τοῦ σοσιαλισμοῦ εἶναι πράγματα ἀπράγματοποίητα, γιὰτί ἡ πολιτικὴ ζωὴ τῆς χώρας θὰ ἀκολουθήσει γραμμὴ ἐχθρικών συγκρούσεων ἀνάμεσα στὴν ἐργατικὴ ἔξουσία καὶ τὴν πλειοψηφία τῆς ἀγροτιάς καὶ οἱ συγκρούσεις αὐτὲς μποροῦν νὰ λυθοῦν μόνον στὸ στίβο τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης.

Παρακάτω. Ἐχουμε τὸ λόγο τοῦ Λένιν στὴν ὁλομέλεια τοῦ Σοβιέτ τῆς Μόσχας ἕνα χρόνο ὕστερα ἀπ' αὐτό, στὰ 1922, ὅπου ἐπανερχεται γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα στὸ ζήτημα τῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας. Ὁ Λένιν λέει:

«Ἀπὸ σήμερα κιόλας ὁ σοσιαλισμὸς δὲν εἶναι ζήτημα μακρινοῦ μέλλοντος, ἡ ἕνα κάποιο ἀφηρημένο σχῆμα ἡ ἕνα κάποιο εἰκόνισμα. Σχετικὰ μὲ τὰ εἰκονίσματα διατηροῦμε τὴν παλιά, πολὺ κακὴ γνώμη μας. Τὸ σοσιαλισμὸ ὅμως τὸν πᾶσαμε στὴν καθημερινὴ ζωὴ μας καὶ δῶ πρέπει νὰ δοῦμε πῶς θὰ δάλομε σιγά. Νὰ ποῖ εἶναι τὸ καθῆκον τῶν ἡμερῶν μας, νὰ ποῖ εἶναι τὸ καθῆκον τῆς ἐποχῆς μας. Ἐπιτρέψτε μου νὰ τελειώσω, ἐκφορᾶοντας τὴν πεποίθησιν πῶς ὅσο δύσκολο κι' ἂν εἶναι αὐτὸ τὸ καθῆκον, ὅσο καινούργιο κι' ἂν εἶναι σὲ σύγκριση μὲ τὸ προηγούμενο καθῆκον μας, καὶ ὅσες δυσκολίες κι' ἂν μᾶς παρουσιάξει, θὰ ἐκπληρώσουμε ὅλοι μαζὶ, ἂν ὅχι αἰθρο, ὅμως μέσα σὲ λίγα χρόνια, μὲ κάθε θυσία, αὐτὸ τὸ καθῆκον, ἔτσι πὸν ἀπ' τὴ Ρωσία τῆς ΝΕΠ νὰ βγεῖ μιὰ Ρωσία σοσιαλιστικὴ». (Βλ. τόμ. 27ος, σελ. 366).

Ὁ Τρότσκι σὰν ἀπάντηση σ' αὐτὸ ἡ ἴσως γιὰ νὰ διευκρινίσει ἔκεινο πὸν εἶπε ὁ ὄιος στὴν προαναφερμένη περικοπή

(*) Ἡ ὑπογράμμιση δική μου. Ι. Στ.

(*) Ἡ ὑπογράμμιση δική μου. Ι. Στ.

του, δημοσιεύει τὸ 1922 τὸν «Ἐπίλογο» στὴ μεροσύρα του «Πρόγραμμα εἰρήνης», ὅπου λέει:

«Ἡ διαβεβαίωση, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται πολλές φορές στὸ «Πρόγραμμα εἰρήνης», ὅτι ἡ προλεταριακὴ ἐπανάσταση δὲ μπορεῖ νὰ τεματιστεῖ νικηφόρα μέσα στὰ ἐθνικὰ πλαίσια, θὰ φανεῖ ἴσως σὲ μερικοὺς ἀναγνώστες ὅτι ἔχει ἀναιρεθεῖ ἀπὸ τὴν πεντάχρονη σχεδὸν πείρα τῆς Σοβιετικῆς μας Δημοκρατίας. Ἐνα τέτοιο συμπέρασμα ὅμως θάταν ἀβάσιμο. Τὸ γεγονός ὅτι τὸ ἐργατικὸ κράτος μπόρεσε νὰ κρατηθεῖ ἐνάντια σ' ὅλο τὸν κόσμο σὲ μιὰ μόνη χώρα, καὶ μάλιστα χώρα καθυστερημένη, δείχνει τὴν κολοσιαία δύναμη τοῦ προλεταριάτου, ποὺ σ' ἄλλες, πρὸ προχωρημένες, πρὸ πολιτισμένες χώρες θὰ εἶναι σὲ θέση νὰ πραγματοποιήσῃ ἀληθινὰ θαύματα. Ἄν ὅμως κρατήσαμε σὰν κράτος, ἀπὸ πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ ἄποψη, δὲ φτάσαμε στὴ δημιουργία μιᾶς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας καὶ μάλιστα οὐτὲ πλησιάσαμε σ' αὐτήν... Ὅσο ἡ ἀστικὴ τάξη θὰ βρίσκεται στὴν ἐξουσία στὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη, θὰ εἴμαστε ἀναγκασμένοι, στὴν πάλιν ἐνάντια στὴν οἰκονομικὴ ἀπομόνωση, νὰ ἐπιδιώκουμε συμφωνίες μὲ τὸν καπιταλιστικὸν κόσμο. Μποροῦμε ταυτόχρονα νὰ ποῦμε μὲ πεποίθηση ὅτι αὐτὲς οἱ συμφωνίες στὴν καλύτερη περίπτωση μποροῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ ἐπυλύνουμε αὐτὲς ἢ ἐκείνες τὶς οἰκονομικὰς πληγές, νὰ κάνουμε αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ βῆμα πρὸς τὰ μπρός, ἀλλὰ ὅτι μιὰ π ρ α γ μ α τ ι κ ῆ ἄ ν ο δ ο ς τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας στὴ Ρωσία δὲ θὰ εἶναι δυνατὴ παρὰ μ ο ν ὶ ἄ χ α ὅ σ τ ε ρ α ἂ π' τ ῆ ν ἰ κ η (*) τοῦ προλεταριάτου σὲς σπουδαιότερες χώρες τῆς Εὐρώπης». (Βλ. τόμ. 3ος, ἔργα τοῦ Τρότσκι, μέρος I, σελ. 92—93).

Κι' ἐδῶ, ὅπως βλέπετε, ἀντιπαραθέτονται δυὸ ἀντίθετες θέσεις τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Τρότσκι. Ἐνῶ ὁ Λένιν θεωρεῖ ὅτι μπάσαμε κίβλας τὸ σοσιαλισμὸν στὴν καθημερινὴ ζωὴ κι' ὅτι, παρὰ τὶς δυσκολίες, ἔχουμε ὅλες τὶς δυνατότητες νὰ κάνουμε ἀπὸ τὴ Ρωσία τῆς ΝΕΠ μιὰ Ρωσία σοσιαλιστικὴ, ὁ Τρότσκι, ἀντίθετα, πιστεύει ὅτι ὄχι μόνον δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε τὴ σημερινὴ Ρωσία σοσιαλιστικὴ, ἀλλὰ δὲ μποροῦμε οὐτὲ νὰ πετύχουμε μιὰ πραγματικὴ ἄνοδο τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας, πρὶν ἀπὸ τὴ νίκη τοῦ προλεταριάτου σὲς ἄλλες χώρες.

Τέλος, ἔχουμε τὶς σημειώσεις τοῦ συντρόφου Λένιν μὲ μορφὴ ἄρθρων «Γιὰ τὸ συνεταιρισμὸν» καὶ «Ἡ ἐπανάστασις μας» (ἐνάντια στὸ Σουχάνοφ), ποὺ ὁ Λένιν τὰ ἔγραψε πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του, καὶ ποὺ μᾶς τὰ ἄφησε σὰν πολιτικὴ του διαθήκη. Οἱ σημειώσεις αὐτὲς εἶναι ἀξιοσημείωτες ἀπὸ τὴν ἄποψη, ὅτι σ' αὐτὲς ὁ Λένιν βάζει ξανά τὸ ζήτημα τῆς δυνατότητας τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας καὶ δίνει τέτοιες διατυπώσεις, ποὺ δὲν ἀφήνουν θέση γιὰ κανενὸς εἰδους ἀμφιβολίας. Νὰ τί γράφει σὲς σημειώσεις «Ἡ ἐπανάστασις μας»:

«Εἶναι ἀ φ ἄ ν τ α σ τ α στερεότυπο τὸ ἐπιχείρημά τους (τῶν ἠρώων τῆς 2ης Διεθνούς. I. Στ.), ποὺ τὸ ἔμαθαν ἀπέξω τὸν καιρὸ τῆς ἀνάπτυξης τῆς δυτικο-εὐρωπαϊκῆς σοσιαλδημοκρατίας καὶ ποὺ συνίσταται στὸ νὰ λένε ὅτι δὲν ἔχουμε ὠριμάσει γιὰ τὸ σοσιαλισμὸν, ὅτι δὲν ἔχουμε, ὅπως ἐκφράζονται διάφοροι ἀπ' τοὺς «σοφοὺς» αὐτοὺς κυρίους, τὶς ἀντικειμενικὰς οἰκονομικὰς προϋποθέσεις γιὰ τὸ σοσιαλισμὸν. Καὶ δὲν ἔρχεται σὲ κανενὸς τὸ μυαλὸ ν' ἀναρωτηθεῖ: καὶ δὲ θὰ μπορούσε ἄραγε ἕνας λαός, ποὺ δρέθηκε μὲροσὶν σὲ ἐπαναστατικὴ κατάσταση, σὰν κι' αὐτὴ ποὺ διαμορφώθηκε στὸν πρῶτο ἱμπεριαλιστικὸ πόλεμο, δὲ θὰ μπορούσε ἄραγε ὁ λαὸς αὐτὸς μὲροσὰ στὸ ἀδιέξοδο τῆς καταστάσεώς του νὰ ριχτεῖ σ' ἕνα τέτοιο ἀγῶνα, ποὺ θὰ τοῦ πρόσφερε ἔστω καὶ λίγες πιθανότητες νὰ κα-

ταχθεῖ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ συνθῆκες ὄχι, ἐντελῶς συνηθισμένες γιὰ τὴν παραπέρα ἀνάπτυξη τοῦ πολιτισμοῦ;»...

«Ἄν γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ σοσιαλισμοῦ ἀπαιτεῖται ἕνα ὁρισμένο ἐπίπεδο πολιτισμοῦ (ἂν καὶ δὲ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ ὁρισμένο ἐπίπεδο πολιτισμοῦ), γιὰτὶ νὰ μὴ μπορεῖ ν' ἀρχίσει κανεὶς πρῶτα ἀπὸ τὴν κατάχτηση μὲ ἐπαναστατικὸν τρόπο τῶν προϋποθέσεων γι' αὐτὸ τὸ ὁρισμένο ἐπίπεδο, καὶ μ ε τ ἄ π ἰ ἄ, μὲ βάση τὴν ἐργατο-αγροτικὴ ἐξουσία καὶ τὸ σοβιετικὸ καθεστῶς, νὰ κινηθεῖ γιὰ νὰ φτάσει τοὺς ἄλλους λαούς;»...

«Γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ σοσιαλισμοῦ —λένε— ἀπαιτεῖται πολιτισμός. Πολὺ καλά. Γιὰτὶ ὅμως δὲ θὰ μπορούσαμε στὴν ἀρχὴ νὰ δημιουργήσουμε τέτοιες προϋποθέσεις πολιτισμοῦ στὴ χώρα μας, ὅπως εἶναι τὸ διώξιμο τῶν τσιφλικῶν καὶ τὸ διώξιμο τῶν ρώων κεφαλαιοκρατῶν, καὶ μετὰ πᾶ ν' ἀρχίσουμε τὴν κίνηση πρὸς τὸ σοσιαλισμὸν; Σὲ ποιά διδλία τὸ διαβάσατε, ὅτι παρόμοιες παραλλαγὲς συνηθισμένου ἱστορικοῦ χαρακτήρα εἶναι ἀπαράδεχτες ἢ ἀδύνατες;». (Βλ. Λ ἔ ν ι ν, τόμ. 27ος, σελ. 399—401).

Καὶ νὰ τί λέει ὁ Λένιν στὰ ἄρθρα τοῦ «Γιὰ τὸ συνεταιρισμὸν»:

«Πραγματικά, ἡ ἐξουσία τοῦ κράτους πᾶνω σ' ὅλα τὰ μεγάλα μέσα παραγωγῆς, ἡ ἐξουσία τοῦ κράτους στὰ χεῖρα τοῦ προλεταριάτου, ἡ συμμαχία αὐτοῦ τοῦ προλεταριάτου μὲ τὰ πολλὰ ἑκατομμύρια τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς πολλοὺς μικροὺς ἀγρότες, ἡ ἐξασφάλιση τῆς καθοδήγησης τῆς ἀγροτικῆς ἀπὸ αὐτὸ τὸ προλεταριάτο κλπ., μήπως ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ χτίσουμε μὲ τὸ συνεταιρισμὸν καὶ μόνον μὲ τὸ συνεταιρισμὸν ποὺ πρῶτα τὸν μεταχειριζόμεσταν σὰ μικρομπαλκίο καὶ ποὺ ἀπὸ ὁρισμένη ἀποψη ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν μεταχειριζόμεσταν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ σήμερον σὲς συνθήκες τῆς ΝΕΠ, μ ἢ π ὡ ς ὅ λ α αὐ τ ἄ δ ἐ ν ε ἴ ν α ἰ ὅ, τ ῆ χ ρ ε ἰ ἰ ὶ ὶ ε τ α ἰ γ ἰ ἄ ν ἄ χ τ ἰ ὶ ὶ ο ὶ μ ε τ ἰ ν π λ ῆ ρ ῆ ς ο σ σ ἰ α λ ἰ σ τ ἰ κ ῆ κ ο ἰ ν ω ν ἰ ἰ α; Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀκόμα ἀνοικοδόμησις τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας, εἶναι ὅμως ὅ, τ ῆ χ ρ ε ἰ ἰ ὶ ὶ ε τ α ἰ κ α ἰ ε ἴ ν α ἰ ὶ ὶ ρ κ ε τ ὶ γ ἰ' αὐ τ ῆ τ ῆ ν ἄ ν ο ἰ κ ο δ ὶ μ ῆ σ ῆ ς (*). (Βλ. Λ ἔ ν ι ν, τόμ. 27ος, σελ. 392).

Ἔτσι, λοιπόν, ἔχουμε δυὸ γραμμὲς στὸ βασικὸ ζήτημα τῆς δυνατότητας τῆς νικηφόρας ἀνοικοδόμησις τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας, τῆς δυνατότητας τῆς νίκης τῶν σοσιαλιστικῶν στοιχείων τῆς οἰκονομίας μας ἐνάντια στὰ καπιταλιστικὰ στοιχεία, γιὰτὶ, σύντροφοι, δυνατότητα νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας δὲ σημαίνει τίποτα ἄλλο, παρὰ δυνατότητα νίκης τῶν σοσιαλιστικῶν στοιχείων τῆς οἰκονομίας μας πᾶνω στὰ καπιταλιστικὰ στοιχεία —ἔχουμε πρῶτο, τὴ γραμμὴ τοῦ Λένιν καὶ τοῦ λεβινισμοῦ, καὶ δεύτερο, τὴ γραμμὴ τοῦ Τρότσκι καὶ τοῦ τροτσκιζμοῦ. Ὁ λεβινισμὸς ἀπαντᾷ καταφατικὰ σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Ἀντίθετα, ὁ τροτσκιζμὸς ἀρνεῖται τὴ δυνατότητα τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας μὲ βάση τὶς ἐσωτερικὰς δυνάμεις τῆς ἐπανάστασός μας. Ἄν ἡ πρώτη γραμμὴ εἶναι ἡ γραμμὴ τοῦ κόμματός μας, ἡ δεύτερη ἀποτελεῖ προσέγγιση σὲς ἀπόψεις τῆς σοσιαλδημοκρατίας.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς στὸ σχέδιο θέσεων γιὰ τὸ συνασπισμὸ τῆς ἀντιπολίτευσης λέγεται, ὅτι ὁ τροτσκιζμὸς εἶναι σοσιαλδημοκρατικὴ παρέκκλιση μέσα στὸ κόμμα μας.

Ἄπ' αὐτὸ ἐπίσης βγαίνει τὸ ἀναμφισβήτητο γεγονός, ὅτι ἡ ἐπανάστασις μας εἶναι ἐπανάστασις ο σ σ ἰ α λ ἰ σ τ ἰ κ ῆ, ὅτι δὲν εἶναι ἀπλῶς σύνθημα, ὠδήση καὶ ἀφετηρία τῆς παγκό-

(*) Ἡ ὑπογράμμιση δική μου. I. Στ.

(*) Ἡ ὑπογράμμιση δική μου. I. Στ.

σμιας επανάστασης, αλλά και βάση, βάση αναγκαία και αρκετή για την ανοικοδόμηση της πλείους σοσιαλιστικής κοινωνίας στη χώρα μας.

Έτσι, λοιπόν, μπορούμε και πρέπει να νικήσουμε τα καπιταλιστικά στοιχεία της οικονομίας μας, μπορούμε και πρέπει να χτίσουμε τη σοσιαλιστική κοινωνία στη χώρα μας. Μπορούμε όμως άραγε να ονομάσουμε αυτή τη νίκη πλήρη, οριστική; Όχι, δε μπορούμε να την ονομάσουμε. Μπορούμε να νικήσουμε τους καπιταλιστές μας, είμαστε σε θέση να ανοικοδομούμε και να ανοικοδομήσουμε το σοσιαλισμό, αυτός όμως δε σημαίνει ακόμα ότι μ' αυτό τον τρόπο είμαστε σε θέση να εξασφαλίσουμε τη χώρα της δικτατορίας του προλεταριάτου από τους εξωτερικούς κινδύνους, από τους κινδύνους επέμβασης και από την παλινόρθωση, την αναστήλωση του παλιού καθεστώτος, που συνδέεται μ' αυτή την επέμβαση. Δε ζούμε σε νησί. Ζούμε σε καπιταλιστική περικύκλωση. Το γεγονός, ότι χτίζουμε το σοσιαλισμό και επαναστατικοποιούμε έτσι τους εργάτες των καπιταλιστικών χωρών, δε μπορεί παρά να προκαλεί το μίσος και την εκθρόνιση του καπιταλιστικού κόσμου. Να νομίζει κανείς ότι ο καπιταλιστικός κόσμος μπορεί να βλέπει αδιάφορα τις επιτυχίες μας στο οικονομικό μέτωπο, επιτυχίες που επαναστατικοποιούν την εργατική τάξη όλου του κόσμου, σημαίνει ότι έχει αυταπάτες. Γι' αυτό, όσο παραμένουμε σε καπιταλιστική περικύκλωση, όσο δε νικήσει το προλεταριάτο τουλάχιστο σε μια σειρά χώρες, δε μπορούμε να θεωρούμε τη νίκη μας οριστική, και συνεπώς, οποιοσδήποτε επιτυχίες κι' αν σημειώσουμε στην ανοικοδόμησή μας, δε μπορούμε να θεωρούμε τη χώρα της δικτατορίας του προλεταριάτου εξασφαλισμένη από τους εξωτερικούς κινδύνους. Γι' αυτό, για να νικήσουμε οριστικά, πρέπει να πετύχουμε, ώστε το σημερινό καπιταλιστικό περιβάλλον ν' αντικατασταθεί με σοσιαλιστικό περιβάλλον, πρέπει να πετύχουμε, ώστε το προλεταριάτο να νικήσει, τουλάχιστο, σε μερικές ακόμα χώρες. Μόνο τότε μπορούμε να θεωρούμε τη νίκη μας οριστική.

Νά γιατί τη νίκη του σοσιαλισμού στη χώρα μας δεν τη βλέπουμε σαν αυτοσκοπό, σαν κάτι το αμέσως, αλλά σα στόχο, σα μέσο, σα δρόμο για τη νίκη της προλεταριακής επανάστασης στις άλλες χώρες.

Νά τί έγραφε ο σύντροφος Λένιν σχετικά μ' αυτό το ζήτημα:

«Ζούμε —λέει ο Λένιν— όχι μόνο σ' ένα κράτος, αλλά και μ ε σ α σ' έ ν α σ ύ σ τ η μ α κ ρ α τ ω ν, και ή ύπαρξη της Σοβιετικής Δημοκρατίας διπλά στα ήμπεριαλιστικά κράτη δε μπορεί να νοηθεί για μεγάλο χρονικό διάστημα. Τελικά θα νικήσει είτε το ένα είτε το άλλο. Όσοι νάρθει όμως αυτό το τέλος, είναι αναπόφευκτες μια σειρά από τις πιο τρομερές συγκρούσεις ανάμεσα στη Σοβιετική Δημοκρατία και τα αστικά κράτη. Αυτό σημαίνει, ότι ή κυρίαρχη τάξη, το προλεταριάτο, αν θέλει να κυριαρχήσει κι' αν θα κυριαρχήσει πρέπει να το αποδείξει και με τη στρατιωτική του οργάνωση». (Βλ. τόμ. 24ος, σελ. 122).

Απ' αυτό βγαίνει, ότι ο κίνδυνος της στρατιωτικής επέμβασης υπάρχει και θα υπάρχει ακόμα για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Άλλο ζήτημα αν μπορούν σήμερα οι καπιταλιστές να επιχειρήσουν μια σοβαρή επέμβαση ενάντια στη Δημοκρατία των Σοβιέτ. Αυτό είναι προβληματικό. Έδώ πολλά εξαρτώνται από τη στάση των εργατών των καπιταλιστικών χωρών, από τη συμπάθειά τους προς τη χώρα της δικτατορίας του προλεταριάτου, από το βαθμό της αφοσίωσής τους στην υπόθεση του σοσιαλισμού. Το ότι οι εργάτες των καπιταλιστικών χωρών δε μπορούν σήμερα να υποστηρίξουν την επανάστασή μας με μια επανάσταση ενάντια στους κεφαλαιοκράτες τους, είναι για την ώρα γεγονός. Είναι όμως επίσης γεγονός ότι και οι κεφαλαιοκράτες δεν είναι σε θέση να ξεσηκώσουν τους εργάτες «τους» σε πόλεμο ενάντια στη δημοκρατία μας. Και δε μπορείς στους σημερινούς καιρούς να πο-

λεμήσεις δίχως εργάτες ενάντια στη χώρα της δικτατορίας του προλεταριάτου, χωρίς να εκθέτεις τον καπιταλισμό σε θανάσιμο κίνδυνο. Αυτό το μαρτυρούν οι αναρίθμητες εργατικές αντιπροσωπείες, που έρχονται στη χώρα μας για να επαληθεύσουν τα αποτελέσματα της δουλειάς μας για την ανοικοδόμηση του σοσιαλισμού. Αυτό το μαρτυρεί ή εξαιρετική συμπάθεια που τρέφει προς τη Δημοκρατία των Σοβιέτ ή εργατική τάξη όλου του κόσμου. Σ' αυτήν ακριβώς τη συμπάθεια στηρίζεται σήμερα ή διεθνής θέση της δημοκρατίας μας. Χωρίς τη συμπάθεια αυτή θα είχαμε σήμερα μια σειρά νέες απόπειρες επέμβασης και διακοπή της ανοικοδομητικής μας δουλειάς, δε θα είχαμε περίοδο «ανάπαυλας».

Αν όμως ο καπιταλιστικός κόσμος δεν είναι σε θέση να επιχειρήσει στρατιωτική επέμβαση ενάντια στη χώρα μας, αυτό δε σημαίνει ακόμα, ότι δε θα είναι ποτέ σε θέση να το κάνει. Όπως κι' αν έχει το ζήτημα, οι κεφαλαιοκράτες δεν κοιμούνται, αλλά παίρνουν όλα τα μέτρα για να εξασθενίσουν τις διεθνείς θέσεις της δημοκρατίας μας και να δημιουργήσουν προϋποθέσεις για επέμβαση. Γι' αυτό δε μπορούμε να θεωρούμε πως αποκλείονται τόσο οι απόπειρες επέμβασης, όσο και ή συνδεμένη μ' αυτές δυνατότητα παλινόρθωσης του παλιού καθεστώτος στη χώρα μας.

Ο Λένιν έχει δίκιο, όταν λέει:

«Όσο ή Σοβιετική μας δημοκρατία θα παραμένει μοναχική άκρη όλου του καπιταλιστικού κόσμου, θά-ταν πέρα για πέρα γελοία φαντασιοπληξία και ούτοπία να σκεφτόμαστε... ότι θα εξαφανιστούν αυτοί ή εκείνοι οι κίνδυνοι. Φυσικά όσο καιρό θα παραμένουν τέτοιες θεμελιακές αντιθέσεις, θα παραμένουν και οι κίνδυνοι, και δε μπορείς να τους ξεφύγεις με κανένα τρόπο». (Βλ. τόμ. 26ος, σελ. 29).

Νά γιατί ο Λένιν λέει, ότι:

«Μπορούμε να νικήσουμε οριστικά μόνο σε παγκόσμια κλίμακα και μόνο με τις κοινές προσπάθειες των εργατών όλων των χωρών». (Βλ. τόμ. 23ος, σελ. 9).

Έτσι λοιπόν τί σημαίνει νίκη του σοσιαλισμού στη χώρα μας;

Αυτό σημαίνει να κατακτήσουμε τη δικτατορία του προλεταριάτου και να χτίσουμε το σοσιαλισμό, κατανικώντας, μ' αυτό τον τρόπο, τα καπιταλιστικά στοιχεία της οικονομίας μας με βάση τις έσωτερικές δυνάμεις της επανάστασής μας.

Τί σημαίνει οριστική νίκη του σοσιαλισμού στη χώρα μας;

Σημαίνει δημιουργία πλείους εγγύησης από επέμβαση και απόπειρες παλινόρθωσης, με βάση τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης, τουλάχιστο, σε μερικές χώρες.

Αν δυνατότητα νίκης του σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα σημαίνει δυνατότητα λύσης των έσωτερικών αντιθέσεων, που μπορούν να υπερνικηθούν πέρα για πέρα για μια μόνη χώρα (έννοουμε φυσικά τη χώρα μας), δυνατότητα οριστικής νίκης του σοσιαλισμού σημαίνει δυνατότητα λύσης των έξωτερικών αντιθέσεων, ανάμεσα στη χώρα του σοσιαλισμού και τις χώρες του καπιταλισμού, αντιθέσεων που μπορούν να υπερνικηθούν μόνο με τις δυνάμεις της προλεταριακής επανάστασης σε μερικές χώρες.

Όποιος συγχεί τις δυο αυτές κατηγορίες αντιθέσεων είναι ή αθεράπευτος μερεδεψιάρης, ή αδιόρθωτος άππορτουνηστής.

Αυτή είναι ή βασική γραμμή του κόμματός μας.

3. Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ 14ης ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ ΤΟΥ Κ.Κ.Ρ. (Μα.)

Για πρώτη φορά ή γραμμή αυτή του κόμματός μας δοήκε την επίσημη έκφρασή της στη γνωστή απόφαση της 14ης Συνδιάσκεψης για τη διεθνή κατάσταση, ή σταθεροποίηση του καπιταλισμού και την ανοικοδόμηση του σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα. Νομίζω, πως ή απόφαση αυτή είναι ξνα

ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κομματικά ντοκουμέντα στὴν ἱστορία τοῦ κόμματός μας, ὅχι μόνο γιατί ἀποτελεῖ τὴν πρὶς μεγαλειώδη διαδήλωση ὑπὲρ τῆς λενινιστικῆς γραμμῆς στὸ ζήτημα τῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας, ἀλλὰ καὶ γιατί ἀποτελεῖ ταυτόχρονα ἄμεση καταδίκη τοῦ τροτσκισμοῦ. Νομίζω, πὼς δὲ θάταν περιττὸ νὰ σημειώσουμε τὰ σπουδαιότερα σημεῖα αὐτῆς τῆς ἀπόφασης, πὺν ψηφίστηκε, ὅσο κι' ἂν εἶναι παράξενο, μὲ βάση τὴν εἰσήγηση τοῦ Ζηνόβιεφ. (Αἰσθητικὸ στίγμα αἰθροῦσα).

Νὰ τί λέγεται στὴν ἀπόφαση αὐτὴ γιὰ τὴ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ μόνη χώρα:

«Γενικά ἡ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ (ὅχι μὲ τὴν ἔννοια τῆς ὁριστικῆς νίκης) εἶναι ἀπὸ λυτὰ δυνάτη (*) σὲ μιὰ μόνη χώρα».

Σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ὁριστικῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ ἡ ἀπόφαση λέει:

«... Ἡ ὑπαρξὴ δυὸ διαμετρικῶς ἀντίθετων κοινωνικῶν συστημάτων προκαλεῖ μιὰ μόνιμη ἀπειλὴ καπιταλιστικοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἄλλων διάφορων μορφῶν οικονομικῆς πίεσης, ἐξοπλίσ ἐπέμβασης, παλινδρόμησης. Μοναδικὴ ἐγγύηση γιὰ τὴν ὁριστικὴν νίκην τοῦ σοσιαλισμοῦ, δηλ. ἐγγύηση ἀπὸ τὴν παλινδρόμηση εἶναι, συνεπῶς, ἡ νικηφόρα σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση σὲ μιὰ σειρά χωρῶν».

Καὶ νὰ τί λέει ἡ ἀπόφαση σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀνοικοδόμησης τῆς πλήρους σοσιαλιστικῆς κοινωνίας καὶ γιὰ τὸν τροτσκισμό:

«Ἀπ' αὐτὸ δὲ θγαίνει καθόλου, ὅτι εἶναι ἀδύνατη ἡ ἀνοικοδόμηση τῆς πλήρους σοσιαλιστικῆς κοινωνίας σὲ μιὰ τέτια καθυστερημένη χώρα ὅπως εἶναι ἡ Ρωσία, χωρὶς τὴν «κρατικὴ βοήθεια» (Τρότσκι) τῶν πρὶς ἀναπτυσσόμενων ἀπὸ τεχνικο-οικονομικὴ ἀποψη χωρῶν. Συστατικὸ μέρος τῆς τροτσκιστικῆς θεωρίας τῆς διαρκούς ἐπανάστασης ἀποτελεῖ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι «μιὰ πραγματικὴ ἄνδοξ τῆς σοσιαλιστικῆς οικονομίας στὴ Ρωσία δὲ θὰ εἶναι δυνατὴ παρὰ μόνον ἂν ὁ στέρεα ἀπὸ τὴν νίκην τοῦ προλεταριάτου στὶς σπουδαιότερες χώρες τῆς Εὐρώπης» (Τρότσκι, 1922), ἰσχυρισμὸς πὺν καταδικάζει τὸ προλεταριάτο τῆς ΕΣΣΔ, στὴ σημερινὴ περίοδο, σὲ μοιρολατρικὴ παθητικότητα. Ὁ σύντροφος Λένιν ἔγραφε ἐνάντια σὲ παρόμοιες θεωρίες τὰ ἑξῆς: «Εἶναι ἀφάνταστα στερεότυπο τὸ ἐπιχείρημά τους, πὺν τὸ ἔμαθαν ἀπὲξω τὸν καιρὸ τῆς ἀνάπτυξης τῆς δυτικο-ευρωπαϊκῆς σοσιαλδημοκρατίας καὶ πὺν συνίσταται σὲ νὰ λένε ὅτι δὲν ἔχουμε ὠριμάσει γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ, ὅτι δὲν ἔχουμε, ὅπως ἐκφράζονται διάφοροι ἀπὸ τοὺς «σοφοὺς» αὐτοὺς κυρίους, τίς ἀντικειμενικὲς οικονομικὲς προϋποθέσεις γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ» (Σημειώσεις γιὰ τὸ Σουχάνοφ). (Ἀπόφαση τῆς 14ης Συνδιάσκεψης τοῦ Κ.Κ.Ρ. (Μπ.): «Τὰ καθήκοντα τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνούς καὶ τοῦ Κ.Κ.Ρ. (Μπ.) σὲ σχέση μὲ τὴν Εὐρεία Ὀλομέλεια τῆς ΕΕ τῆς ΚΔ»).

Νομίζω, πὼς τὰ βασικά αὐτὰ σημεῖα τῆς ἀπόφασης τῆς 14ης Συνδιάσκεψης δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ διασάφηση. Δὲν εἶναι δυνατό νὰ ἐκφραστεῖ κανεὶς πρὶς καθαρά καὶ ἀκριβολογημένα. Πρέπει νὰ προσεχτεῖ ἰδιαίτερα τὸ σημεῖο ἐκεῖνο τῆς ἀπόφασης, ὅπου ἀνάμεσα σὲ τὸν τροτσκισμό καὶ τὸν σοχανοφισμό μπαίνει τὸ σημεῖο ἰσότητος. Μὰ τί σημαίνει σοχανοφισμός; Ξέρουμε ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἄρθρα τοῦ Λένιν ἐνάντια σὲ Σουχάνοφ, ὅτι ὁ σοχανοφισμὸς εἶναι παραλλαγή τοῦ σοσιαλδημοκρατισμοῦ, τοῦ μενσεβικισμοῦ. Αὐτὸ εἶναι ἀπαράιτητο νὰ ὑπογραμμιστεῖ ξεχωριστὰ γιὰ νὰ κατανοηθεῖ γιατί ὁ Ζηνόβιεφ, πὺν στὴ 14η Συνδιάσκεψη ὑπεράσπιζε αὐτὴ τὴν ἀπόφαση, ἀπομακρύνθηκε κατόπι ἀπ' αὐτὴν καὶ προσχώρησε

στὴν ἀποψη τοῦ Τρότσκι, μὲ τὸν ὅποιο βρίσκεται τώρα σὲ συνασπισμό.

Σὲ σχέση μὲ τὴ διεθνὴ κατάσταση ἡ ἀπόφαση τονίζει, παρακάτω, δυὸ παρεκκλίσεις ἀπὸ τὴ βασικὴ γραμμὴ τοῦ κόμματος, πὺν μποροῦν νὰ δημιουργήσουν κινδύνους γιὰ τὸ κόμμα.

Νὰ τί λέει γιὰ τοὺς κινδύνους αὐτοὺς ἡ ἀπόφαση:

«Σὲ σχέση μὲ τὴν κατάσταση πὺν διαμορφώθηκε σὲ διεθνὴ στίβο, τὸ κόμμα μας στὴ σημερινὴ περίοδο μποροῦν νὰ τὸ ἀπειλήσουν δυὸ κίνδυνοι: 1) ἡ παρέκκλιση πρὸς τὴν παθητικότητα — πὺν πηγάζει ἀπ' τὴν ὑπερβολικὰ πλατειὰ ἐρμηνεία τῆς σταθεροποίησης τοῦ καπιταλισμοῦ, πὺν σημειώθηκε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιβραδυνόμενους ρυθμοὺς τῆς διεθνούς ἐπανάστασης — καὶ ἡ ἔλλειψη ἀρκετῆς παρότρυνσης γιὰ ἐνεργητικὴ καὶ συστηματικὴ δουλιὰ γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας στὴν ΕΣΣΔ, παρ' ὅλο πὺν οἱ ρυθμοὶ τῆς διεθνούς ἐπανάστασης ἔχουν ἐπιβραδυνθεῖ καὶ 2) ἡ παρέκκλιση πρὸς τὸ πνεῦμα ἐθνικῆς στενότητος, ἡ λησμοσύνη τῶν ὑποχρεώσεων τῶν διεθνῶν προλεταρίων ἐπαναστατῶν, ἡ ἀσυναίσθητη περιφρόνηση πρὸς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ τύχες τῆς ΕΣΣΔ ὁρίζονται σὲ πολλὴ στενὴ ἐξάρτηση ἀπὸ τὴν ἀναπτυσσόμενη, ἔστω καὶ ἀργά, διεθνὴ προλεταριακὴ ἐπανάσταση καὶ ἡ μὴ κατανόηση τοῦ γεγονότος ὅτι ὅχι μόνο τὸ διεθνὲς κίνημα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ὑπαρξή, τὴ στερέωση καὶ τὴν ἐνίσχυση τῆς δύναμης τοῦ πρώτου σὲ τὸν κόσμον προλεταριακοῦ κράτους, ἀλλὰ καὶ ἡ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου στὴν ΕΣΣΔ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθεια τοῦ διεθνούς προλεταριάτου». (Ἀπόφαση τῆς 14ης Συνδιάσκεψης τοῦ ΚΚΡ (Μπ.): «Τὰ καθήκοντα τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνούς καὶ τοῦ ΚΚΡ (Μπ.) σὲ σχέση μὲ τὴν Εὐρεία Ὀλομέλεια τῆς ΕΕ τῆς ΚΔ»).

Ἀπὸ τὴν περικοπὴ αὐτὴ φαίνεται ὅτι ἡ 14η Συνδιάσκεψη μιλώντας γιὰ τὴν πρώτη παρέκκλιση, ἔννοοῦσε τὴν ἔλλειψη πίστης στὴ νίκη τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησης στὴ χώρα μας, πὺν εἶναι διαδομένη ἰκάνεσσα σὲ τὸν τροτσκισμό. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, μιλώντας γιὰ τὴ δεύτερη παρέκκλιση, ἔννοοῦσε τὴν παρέκκλιση τῆς λησμοσύνης τῶν διεθνῶν προσηπτικῶν τῆς ἐπανάστασής μας, παρέκκλιση πὺν ἔχει κάποια διάδοση ἀνάμεσα σὲ ὁρισμένα στελέχη πὺν δουλεύουν σὲ τὸν τομέα τῆς διεθνούς πολιτικῆς καὶ πὺν γλιστοῦν κάποτε στὴ θέση τοῦ καθορισμοῦ «σφαιρῶν ἐπιρροῆς» σὲ ἐξαρτημένες χώρες.

Τὸ κόμμα σὲ σύνολό του καὶ ἡ ΚΕ του, ἀφοῦ στιγματίζουν καὶ τίς δυὸ παρεκκλίσεις, κήρυσαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν πόλεμον ἐνάντια σὲ τοὺς κινδύνους, πὺν προέρχονται ἀπὸ τίς παρεκκλίσεις αὐτές.

Αὐτὰ εἶναι τὰ γεγονότα.

Πὼς συνέβηκε ὁ Ζηνόβιεφ, πὺν ὑπεράσπισε τὴν ἀπόφαση τῆς 14ης Συνδιάσκεψης μὲ εἰδικὴ εἰσήγηση, νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀργότερα ἀπὸ τὴ γραμμὴ αὐτῆς τῆς ἀπόφασης, πὺν εἶναι ταυτόχρονα καὶ γραμμὴ τοῦ λενινισμοῦ; Πὼς συνέβηκε ὁ Ζηνόβιεφ, ἐνῶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν λενινισμό, νὰ ἀπευθύνει ταυτόχρονα ἐνάντια σὲ τὸ κόμμα τὴ γελοία κατηγορία γιὰ πνεῦμα ἐθνικῆς στενότητος, καλύπτοντας τὴν ἀπομάκρυνσή του ἀπ' τὸν λενινισμό μ' αὐτὴ τὴν κατηγορία; Αὐτὴ τὴν ταχυδακτυλουργία θὰ προσπαθῶ, σύντροφοι, νὰ σᾶς τὴν ἐξηγήσω, τώρα ἀμέσως.

4. ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΤΗΣΗΣ» ΣΤΟΝ ΤΡΟΤΣΚΙΣΜΟ

Ἡ διάσταση τῶν σημερινῶν ἡγετῶν τῆς «νέας ἀντιπολίτευσης», τοῦ Κάμενεφ καὶ τοῦ Ζηνόβιεφ, μὲ τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ κόμματός μας πάνω σὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας πῆρε γιὰ πρώτη φορὰ ἀνοιχτὴ μορφὴ σὲ παραμονὴς τῆς 14ης Συνδιάσκεψης. Ἐννοῶ μιὰ ἀπὸ τίς συνεδριάσεις τοῦ Πολιτικοῦ Γρα-

(*) Ἡ ὑπογραμμιστὴ δική μου. Ι. Στ.

φείου της ΚΕ στις παραμονές της Συνδιάσκεψης, όπου ο Κάμενεφ κι' ο Ζηνόβιεφ έπαιξήσαν να υπερασπίσουν πάνω σ' αυτό το ζήτημα μιὰ ιδιότυπη άποψη, που δεν έχει τίποτε το κοινό με τη γραμμή του κόμματος και που συμπίπτει βασιικά με τη θέση του Σουζάνοφ.

Νά τί έγραφε σχετικά μ' αυτό το ζήτημα ή 'Επιτροπή της Μόσχας του ΚΚΡ (Μπ.), απαντώντας στη γνωστή δήλωση της πρώην καθοδηγητικής κορυφής του Λένινγκραντ, το Δεκέμβρη του 1925, δηλ. ύστερα από 7 μήνες:

«Δεν είναι πολλές καιρός που ο Κάμενεφ και ο Ζηνόβιεφ ύποστηρίξαν στο Πολιτικό Γραφείο την άποψη, ότι εξαιτίας της τεχνικής και οικονομικής καθυστέρησης μας δε θα μπορούσαμε τάχα να τὰ βγάλουμε πέρα με τις έσωτερικές δυσκολίες, εκτός αν μās σώσει ή διεθνής επανάσταση. 'Εμείς όμως, μαζί με την πλειοψηφία της ΚΕ, πιστεύουμε, ότι μπορούμε ν' άνοικοδομούμε το σοσιαλισμό, ότι τόν άνοικοδομούμε και θα τόν άνοικοδομήσουμε παρά κι' ενάντια στην τεχνική μας καθυστέρηση. 'Εχουμε τή γνώμη, ότι ή άνοικοδόμηση αυτή θα προχωρεί, βέβαια, πολύ πιο άργά απ' ό,τι στις συνθήκες μιάς παγκόσμιας νίκης, παρ' όλα αυτά όμως βαδίζουμε και θα βαδίσουμε προς τὰ μπρός. 'Εχουμε επίσης ακριβώς τή γνώμη ότι ή άποψη του Κάμενεφ και του Ζηνόβιεφ εκφράζει την έλλειψη πίστης στις έσωτερικές δυνάμεις της εργατικής μας τάξης και των άγροτικών μαζών που τήν ακολουθούν. 'Εχουμε τή γνώμη ότι ή άποψη αυτή άποτελεί άπομάκρυνση από τή λενινιστική θέση». (Βλ. τήν «Απάντηση»).

Πρέπει να τονίσω, σύντροφοι, ότι ο Κάμενεφ και ο Ζηνόβιεφ ούτε καν άποπειράθηκαν να άναιρέσουν τή δήλωση αυτή της 'Επιτροπής της Μόσχας, που δημοσιεύτηκε στην «Πράβντα» τόν καιρό των πρώτων συνεδριάσεων του 14ου Συνεδρίου και έτσι άναγνώρισαν σιωπηλά, ότι οι κατηγορίες, που τούς άπεύθυνε ή 'Επιτροπή της Μόσχας άνταποκρίνονται στην πραγματικότητα.

Στην ίδια τή 14η Συνδιάσκεψη ο Κάμενεφ και ο Ζηνόβιεφ άναγνώρισαν τυπικά τήν ορθότητα της κομματικής γραμμής στο ζήτημα της άνοικοδόμησης του σοσιαλισμού στη χώρα μας. 'Αναγκάστηκαν, όπως φαίνεται, να τὸ κάνουν, επειδή ή άποψη του Κάμενεφ και του Ζηνόβιεφ δε βρήκε άνταπόκριση στα μέλη της ΚΕ. Κάτι παραπάνω. 'Όπως έχω αναφέρει, ο Ζηνόβιεφ υπεράσπισε μάλιστα με ειδική εισηγήρηση στη 14η Συνδιάσκεψη τή γνωστή άπόφαση της 14ης Συνδιάσκεψης, που άποτελεί, όπως είχατε τήν ευκαιρία να πειστείτε γι' αυτό, έκφραση της γραμμής του κόμματός μας. Τὰ κατοπινά όμως γεγονότα έδειξαν, ότι ο Ζηνόβιεφ και ο Κάμενεφ ύπεράσπισαν τήν κομματική γραμμή στη 14η Συνδιάσκεψη μόνο τυπικά, φαινομενικά, ενώ στην πράξη παρέμεναν στις δικές τους θέσεις. 'Η έκδοση του βιβλίου του Ζηνόβιεφ «'Ο λενινισμός», το Σεπτέμβρη του 1925, άποτελεί απ' αυτή τήν άποψη «γεγονός», που χαράζει μιὰ διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο Ζηνόβιεφ που υπεράσπισε στη 14η Συνδιάσκεψη τή γραμμή του κόμματος και το Ζηνόβιεφ που άπομακρύνθηκε από τή γραμμή του κόμματος, από το λενινισμό, προς τις ιδεολογικές θέσεις του τροτσκιισμού.

Νά τί γράφει ο Ζηνόβιεφ στο βιβλίο του:

«'Όταν λέμε όριστική νίκη του σοσιαλισμού πρέπει να έννοούμε τουλάχιστον: 1) τήν εξαίλεψη των τάξεων και συνεπώς 2) τήν κατάργηση της διχτατορίας μιάς μόνης τάξης, και στην προκειμένη περίπτωση της διχτατορίας του προλεταριάτου... «Για να ξεκαθαρίσουμε με περισσότερη άκρίβεια ή άκριβεια —λέει παρακάτω ο Ζηνόβιεφ— πώς έχει το ζήτημα στην ΕΣΣΔ το 1925, πρέπει να κάνουμε διάκριση ανάμεσα σε δυο πράγματα: 1) τήν έξασφαλισμένη δ υ ν α - τ ό τ η τ α ν' άνοικοδομούμε το σοσιαλισμό —μιὰ τέτια δυνατότητα ν' άνοικοδομούμε το σοσιαλισμό μ π ο ρ ε ι, βέβαια, να νοηθεί πέρα για πέρα και στα πλαί-

σια μιάς μόνης χώρας, και 2) τήν τελική άνοικοδόμηση και στερέωση του σοσιαλισμού, δηλαδή τήν πραγματοποίηση του σοσιαλιστικού καθεστώτος, της σοσιαλιστικής κοινωνίας». (Βλ. Ζηνόβιεφ: «'Ο λενινισμός», σελ. 291 και 293).

Βλέπετε, ότι όλα εδώ είναι μερδεμένα και άναποδογυρισμένα. Κατά το Ζηνόβιεφ βγαίνει, ότι να νικήσεις, με τήν έννοια της νίκης του σοσιαλισμού σε μιὰ μόνη χώρα, σημαίνει να έχεις τή δυνατότητα να άνοικοδομήσεις το σοσιαλισμό, να μην έχεις όμως τή δυνατότητα να τόν άνοικοδομήσεις. Νά, λοιπόν, τί όνομάζει ο Ζηνόβιεφ νίκη του σοσιαλισμού σε μιὰ μόνη χώρα. (Γ έ λ ι α). 'Όσο για τήν άνοικοδόμηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας, τή μερδεύει με το ζήτημα της όριστικής νίκης, δείχνοντας έτσι πώς δεν καταλαβαίνει καθόλου το ζήτημα της νίκης του σοσιαλισμού στη χώρα μας στο σύνολό του. Ν' άνοικοδομήεις τή σοσιαλιστική οικονομία, ξέροντας ότι δε θα τήν άνοικοδομήσεις — να τί κατάντησε να ύποστηρίξει ο Ζηνόβιεφ.

'Ούτε συζήτηση, πώς μιὰ τέτια θέση δεν έχει τίποτε το κοινό με τή βασική γραμμή του λενινισμού στο ζήτημα της άνοικοδόμησης του σοσιαλισμού. 'Ούτε συζήτηση, πώς μιὰ τέτια θέση, άδυνατίζοντας τή θέληση του προλεταριάτου για τήν άνοικοδόμηση του σοσιαλισμού στη χώρα μας και φρενάροντας έτσι τήν εξαπόλυση της επανάστασης στις άλλες χώρες, άναποδογυρίζει απ' τὰ θεμέλια τις ίδιες τις βάσεις του διεθνισμού. Αυτή είναι θέση, που πλησιάζει άμεσα στις ιδεολογικές θέσεις του τροτσκιισμού και τούς δίνει το χέρι.

Το ίδιο πρέπει να πούμε και για τούς λόγους του Ζηνόβιεφ στο 14ο Συνέδριο το Δεκέμβρη του 1925. Νά τί έλεγε στο 14ο Συνέδριο, κριτικάροντας τόν Γιακόβλεφ:

«Κοιτάξτε, λογουχάρη, τί κατάντησε να λέει ο σ. Γιακόβλεφ, στην τελευταία κομματική Συνδιάσκεψη του κυβερνείου του Κούρσκ. «Μπορούμε άραγε —ρωτά— σε μιὰ μόνη χώρα, κυλωμένοι απ' όλες τις μεριές από έχθρους καπιταλιστές, μπορούμε άραγε μέσα σε τέτιες συνθήκες να άνοικοδομήσουμε το σοσιαλισμό σε μιὰ μόνη χώρα;». Και άπαντά: «Στηριγμένοι σε όσα είλώθηκαν έχουμε το δικαίωμα να πούμε ότι όχι μόνο άνοικοδομούμε το σοσιαλισμό, αλλά ότι, παρ' όλο που είμαστε για τήν ώρα μόνοι μας, παρ' όλο που είμαστε για τήν ώρα ή μοναδική σοβιετική χώρα στόν κόσμο, το μοναδικό σοβιετικό κράτος, θα άποτελειώσουμε τήν άνοικοδόμηση αυτού του σοσιαλισμού». («Πράβντα του Κούρσκ», αρ. φύλλον 279, 8 του Δεκέμβρη 1925). Εί ν α ι ά ρ α γ ε α υ τ ό τ ο λ ε ν ι ν ι σ τ ι κ ή τ ο π ο θ έ τ η τ η τ ο ζ ή τ ή μ α τ ο ς ; ρωτάει ο Ζηνόβιεφ, και δ ε μ υ ρ ί ζ ε ι π ν ε υ μ α ε θ ν ι κ ή ς σ τ ε ν ό τ η τ ο ς ; » (*). (Ζηνόβιεφ, τελικός λόγος στο 14ο Συνέδριο του κόμματος).

'Απ' αυτό βγαίνει ότι ο Γιακόβλεφ που υπεράσπισε στην ουσία τή γραμμή του κόμματος και του λενινισμού, αξίζει να κατηγορείται για πνεύμα έθνικής στενότητας. 'Απ' αυτό βγαίνει ότι το να υπερασπίζεις τή γραμμή του κόμματος που κατοχυρώνεται με τή γνωστή άπόφαση της 14ης Συνδιάσκεψης, σημαίνει ότι πέφτεις σε πνεύμα έθνικής στενότητας. Αυτό ακριβώς το λένε στόν τόπο μας: κατακλύση! Αυτό ακριβώς βρίσκεται ή ταχυδακτυλουργία του Ζηνόβιεφ, ταχυδακτυλουργία που συνίσταται στο ότι προσπαθεί να καλύψει τήν άπομάκρυνσή του από το λενινισμό με γελοίες κατηγορίες κατά των λενινιστών, ότι διέπονται από πνεύμα έθνικής στενότητας.

Γι' αυτό οι θέσεις για το συνασπισμό της άντιπολίτευσης λένε τήν πραγματική αλήθεια, όταν βεβαιώνουν, ότι ή «νέα άντιπολίτευση» πέρασε με το μέρος του τροτσκιισμού στο βασί-

(*) 'Η ύπογράμμιση δική μου. Ι. Στ.

κὸ ζήτημα τῆς δυνατότητας τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας, ἢ —πρᾶγμα ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο— στὸ ζήτημα τοῦ χαρακτῆρα καὶ τῶν προοπτικῶν τῆς ἐπανάστασός μας.

Κάπως ξεχωριστὴ θέση κατέχει τὸ *π ι κ α σ'* αὐτὸ τὸ ζήτημα ὁ Κάμενεφ, πρᾶγμα ποὺ πρέπει ἐδῶ νὰ σημειωθεῖ. Εἶναι γεγονός, ὅτι ὁ Κάμενεφ, ἀντίθετα ἀπὸ τὸ Ζηρόδνεφ, δῆλωσε ἀνοιχτὰ τόσο στὴ 14ῃ κομματικῇ Συνδιάσκεψιν ὅσο καὶ στὸ 14ο Συνέδριον τοῦ κόμματος ὅτι εἶναι ἀλληλέγγυος μὲ τὴ γραμμὴ τοῦ κόμματος στὸ ζήτημα τῆς ἀνοικοδόμησής τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας. Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ 14ο Συνέδριον τοῦ κόμματος δὲν πῆρε στὸ σοβαρὰ τὴ δῆλωσιν τοῦ Κάμενεφ, δὲν πῆρε τὴ δῆλωσίν του τοῖς μετρητοῖς καὶ στὴν ἀπόφασίν του πάνω στὴν ἐκθεσὶ τῆς ΚΕ τὸν κατέταξε στὴν ὁμάδα ἐκείνων ποὺ ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ λεβινισμό. Γιατί; Ἐπειδὴ ὁ Κάμενεφ δὲ θέλησε καὶ δὲ θεώρησε ἀναγκαῖο νὰ κατοχυρώσει μὲ ἔργα τὴ δῆλωσίν του ἀλληλέγγυος μὲ τὴ γραμμὴ τοῦ κόμματος. Καὶ τί σημαίνει νὰ κατοχυρώσεις μὲ ἔργα τὴ δῆλωσίν σου; Σημαίνει νὰ ξεκόψεις ἀπὸ ἐκείνους ποὺ διεάγουν ἀγῶνα ἐνάντια στὴ γραμμὴ τοῦ κόμματος. Τὸ κόμμα δὲν ξέρει καὶ λίγα παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ στὰ λόγια δῆλωναν ὅτι εἶναι ἀλληλέγγυοι μὲ τὸ κόμμα, ἐξακολουθοῦσαν ὅμως παράλληλα πολιτικὴ φιλίας μὲ στοιχεῖα ποὺ ἔκαναν ἀγῶνα ἐνάντια στὸ κόμμα. Ὁ Λένιν ἔλεγε συνήθως σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ὅτι τέτοι οὗτοι «ὀπαδοὶ» τῆς κομματικῆς γραμμῆς εἶναι χειρότεροι ἀπὸ ἐχθρούς. Εἶναι γνωστὸ, λογουχάρη, ὅτι ὁ Τρότσκι τὴν ἐποχὴ τοῦ ἱμπεριαλιστικοῦ πολέμου μὲ ἐπανειλημμένους δηλώσεις ἐξέφραζε τὴν ἀλληλέγγυόν του καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του στὶς ἀρχὲς τοῦ διεθνισμοῦ. Ὡστόσο ὁ Λένιν τὸν ἀποκαλοῦσε τότε «συνεργὸ τῶν σοσιαλδωδινιστῶν». Γιατί; Γιατί, διακηρύσσοντας τὸ διεθνισμό του δὲν ἤθελε ταυτοχρόνως νὰ ξεκόψει ἀπὸ τὸν Κασούτσκι καὶ τὸ Μάρτοφ, ἀπὸ τὸν Ποτρέσοφ καὶ τὸν Τσχεϊτζε. Καὶ φυσικὰ ὁ Λένιν εἶχε δίκιο. Θέλει ἢ δῆλωσίν σου νὰ παρθεῖ στὰ σοβαρὰ —στηριζέ την μὲ ἔργα καὶ κόψε τὴν πολιτικὴ φιλίας μὲ ἀνθρώπους, ποὺ κάνουν ἀγῶνα ἐνάντια στὴ γραμμὴ τοῦ κόμματος.

Νὰ γιατί νομίζω, ὅτι οἱ δηλώσεις τοῦ Κάμενεφ γιὰ ἀλληλέγγυόν του μὲ τὴ γραμμὴ τοῦ κόμματος στὸ ζήτημα τῆς ἀνοικοδόμησής τοῦ σοσιαλισμοῦ δὲ μποροῦν νὰ παρθοῦν στὰ σοβαρὰ, ἐφόσον δὲ θέλει νὰ στηριζέ τὰ λόγια του μὲ ἔργα καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει σὲ συνασπισμὸ μὲ τοὺς τροτσκιστές.

5. ΤΠΕΚΦΤΓΗ ΤΟΥ ΤΡΟΤΣΚΙ. ΣΜΙΑΓΚΑ. ΡΑΝΤΕΚ

Μπορεῖ νὰ ποῦν: ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ καὶ ἄγρια. Μήπως ὅμως ὑπάρχουν πραγματικὰ στοιχεῖα καὶ ντοκουμέντα ποὺ δείχνουν ὅτι οἱ ἡγέτες τοῦ συνασπισμοῦ τῆς ἀντιπολίτευσης εἶναι διατεθειμένοι νὰ στραφοῦν ἀπὸ τὴ σοσιαλδημοκρατικὴ παρέκκλιση πρὸς τὸ λεβινισμό; Νά, λογουχάρη, τὸ βιβλιαράκι τοῦ Τρότσκι «Πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ ἢ πρὸς τὸν καπιταλισμὸ»; Μήπως τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐνδειξή, ὅτι ὁ Τρότσκι εἶναι διατεθειμένος νὰ ἀποκηρύξει τὰ λάθη του ἀρχῶν; Μερικοὶ μάλιστα νομίζουν, ὅτι ὁ Τρότσκι ἀποκήρυξε πραγματικὰ ἢ προσπαθεῖ νὰ ἀποκηρύξει σ' αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι τὰ λάθη του ἀρχῶν. Ἐγώ, γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀμαρτίαν μου, ἔχω κάποια δυσπιστία στὴν προκειμένη περίπτωση (γέλια) καὶ εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ πῶ ὅτι τέτοιες ὑποθέσεις δὲν ἀνταποκρίνονται δυστυχῶς καθόλου στὴν πραγματικότητα.

Νά λογουχάρη, τὸ πῶς χτυπητὸ σημεῖο ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Τρότσκι «Πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ ἢ πρὸς τὸν καπιταλισμὸ»;

«Ἡ Κρατικὴ Ἐπιτροπὴ Σχεδιοποίησης (Γκοσπλάν) δημοσίευσε ἕνα συνοπτικὸν πῖνακα μὲ τὰ στοιχεῖα «ἐλέγχου» τῆς λαϊκῆς οἰκονομίας τῆς ΕΣΣΔ γιὰ τὸ 1925) 26. «Ὅλα αὐτὰ ἀντηχοῦν πολὺν ἔξορά καὶ πῶς νὰ τὸ πῶ, γραφειοκρατικὰ. Σ' αὐτὲς ὅμως τίς ἔξοδες στήλες τῆς στατιστικῆς καὶ στὶς ἐξίσους σχεδὸν ἔξοδες καὶ ἐπιφυλακτικῆς δισασφηνίσεις ἀντιχεῖ ἡ ὑπέρλαμψη ἱστορικῆς μουσικῆ τοῦ ἀνερχόμενου σοσιαλισμοῦ. (Λ. Τρότσκι, «Πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ ἢ τὸν καπιταλισμὸ»;». Ἐκδ. «Πλάνοβογιε Χοζιάιστβο», 1925, σελ. 1).

Τί σημαίνει: «ὑπέρλαμψη ἱστορικῆς μουσικῆ τοῦ ἀνερχόμενου σοσιαλισμοῦ»; Ποιὸ εἶναι τὸ νόημα αὐτῆς τῆς «ὑπέρλαμψης» φράσης, ἂν ἡ φράση αὐτὴ ἔχει κάποιο νόημα; Δίνει ἢ φράση αὐτὴ ἀπάντησιν ἢ ἔστω καὶ ἔχνος ἀπάντησής στὸ ἐρώτημα γιὰ τὴ δυνατότητα τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας; Γιὰ ἱστορικὴ μουσικὴ τοῦ ἀνερχόμενου σοσιαλισμοῦ θὰ μπορούσε νὰ μιλήσει κανεὶς καὶ τὸ 1917, ὅταν ἀνατρέψαμε τὴν ἀστικὴ τάξιν, καὶ τὸ 1920, ὅταν πετάξαμε ἔξω ἀπὸ τὴ χώρα μας τοὺς ἐπεμβατιστές, γιατί ἦταν πραγματικὰ μιὰ ὑπέρλαμψη ἱστορικῆς μουσικῆ τοῦ ἀνερχόμενου σοσιαλισμοῦ τότε ποὺ ἀνατρέψαμε τὴν ἀστικὴ τάξιν τὸ 1917, διώξαμε τοὺς ἐπεμβατιστές καὶ προσφέραμε σ' ὅλο τὸν κόσμον ὑπέρροχες ἀποδείξεις δύναμης καὶ μεγαλείου τοῦ ἀνερχόμενου σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας. Ὡμως ἔχει ἄραγε αὐτὸ ἢ μπορεῖ νὰ ἔχει μιὰ ὁποιαδήποτε σχέσιν μὲ τὸ ζήτημα τῆς δυνατότητας τῆς νικηφόρας ἀνοικοδόμησής τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας; Μποροῦμε —λέει ὁ Τρότσκι— νὰ βαδίσουμε πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ. Μποροῦμε ὅμως ἄραγε νὰ φ τ α σ ο υ μ ε στὸ σοσιαλισμὸ, νὰ ποῦν εἶναι τὸ ζήτημα. Νὰ βαδίζεις πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ, ἔχοντας ὅτι δὲ θὰ φτάσεις, — δὲν εἶναι ἄραγε ἀνοησία; Ὁχι, σύντροφοι, ἡ «ὑπέρλαμψη» φράσις τοῦ Τρότσκι γιὰ μουσικὴ καὶ τὰ λοιπὰ δὲν εἶναι ἀπάντησιν στὸ ζήτημα ἀλλὰ διχολαβισμὸς καὶ «μουσικὴ» ὑπεκφυγὴ ἀπὸ τὸ ζήτημα. (Φ ω ν ἐ σ ἀ π ὸ τ ῆ ν α ἱ θ ο υ σ α : «Σωστά!»).

Νομίζω, ὅτι τὴν ὑπέρλαμψη καὶ μουσικὴ αὐτὴ ὑπεκφυγὴ τοῦ Τρότσκι θὰ μπορούσε νὰ τὴ βάλει κανεὶς στὴν ἴδια μοίρα μὲ τὴν ὑπεκφυγὴν τοῦ στὸ ζήτημα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ λεβινισμοῦ, ποὺ ἔδωσε κάποτε ὁ Τρότσκι στὴν μπροσούρα τοῦ «Ἡ νέα πορεία». Πάρτε τὸν κόπα νὰ μὲ ἀκούσετε:

«Ὁ λεβινισμὸς σὰ σύστημα ἐπαναστατικῆς δράσης προϋποθέτει μιὰ καλλιεργημένη ἀπὸ τὴ σκέψιν καὶ τὴν πείρα ἐπαναστατικῆς διαίσθησιν, ποὺ στὸν κοινωνικὸ τομέα εἶναι ἀκριβῶς σὰν τὸ μυϊκὸ αἶσθημα στὴ σωματικὴ δουλιὰ. (Λ. Τρότσκι, «Ἡ νέα πορεία». Ἐκδ. «Κράσανγια Νόβ», 1924, σελ. 47).

Ὁ λεβινισμὸς, σὰν «τὸ μυϊκὸ αἶσθημα στὴ σωματικὴ δουλιὰ». Εἶναι, ἀληθινὰ, καὶ καινοτόμο, καὶ πρωτότυπο, καὶ βαθυστόχαστο. Καταλάβετε τίποτε; (Γ έ λ ι α). Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ γραφικὰ, μουσικὰ, κι' ἂν θέλετε, ἀκόμα καὶ ὑπέρλαμψη. Λεῖπει μόνο μιὰ «λεπτομέρεια»: ὁ ἀπλὸς καὶ ἀνθρώπινος ὁρισμὸς τοῦ λεβινισμοῦ.

Τέτοιες ἀκριβῶς περιπτώσεις ἐξαιρετικοῦ πάθους τοῦ Τρότσκι γιὰ μουσικὴς φράσεις εἶχε ὑπόψιν του ὁ Λένιν, ὅταν ἔγραφε γιὰ τὸν Τρότσκι τὰ παρακάτω, λογουχάρη, πικρὰ ἀλλὰ δίκαια λόγια:

«Ὁ, τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσός. Στὶς φράσεις τοῦ Τρότσκι ὑπάρχει πολλὴ λάμψη καὶ θόρυβος, δὲν ὑπάρχει ὅμως περιεχόμενον. (Βλ. τόμ. 17ος, σελ. 383).

Ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα μὲ τὸ βιβλιαράκι τοῦ Τρότσκι «Πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ ἢ τὸν καπιταλισμὸ;» ποὺ ἐκδόθηκε τὸ 1925.

Ὅσο γιὰ τὴ μετέπειτα περίοδον, λογουχάρη γιὰ τὸ 1926, ἔχουμε ἕνα ντοκουμέντον τοῦ Σεπτέμβριου τοῦ 1926, ὑπογραμμένο ἀπὸ τὸν Τρότσκι ποὺ δὲν ἀφήνει καμιά ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Τρότσκι ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει στὴν ἀπόψιν του, ποὺ τὴν ἔχει ἀπορρίψει τὸ κόμμα. Ἐννοῶ τὸ γράμμα τοῦ Τρότσκι πρὸς τοὺς ἀντιπολιτευόμενους.

Νὰ τί λέει στὸ ντοκουμέντον αὐτό:

«Ἡ ἀντιπολίτευσις τοῦ Λένινγκραντ βάρεσε ἔγκαιρα συναγεμὸν ἀπὸ ἀφορμὴν τὴ συγκάλυψιν τῆς διαφοροποίησης τοῦ χωριοῦ, ἀπὸ ἀφορμὴν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ κουλάκου καὶ τὴν ἀύξισιν τῆς ἐπιρροῆς του ὅχι μόνον στὰ αὐθόρμητα προτοῖς τῆς οἰκονομίας, ἀλλὰ καὶ στὴν πολιτικὴν τῆς Σοβιετικῆς ἐξουσίας; ἀπ' ἀφορμὴν τὸ γεγονὸς ὅτι στὶς γραμμὰς τοῦ ἴδιου τοῦ κόμματός μας δημιουργήθηκε, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Μπουχαρίν,

μιὰ θεωρητική σχολή, πού ἀντανაკλά καθαρά τὴν πίεση τοῦ μικροαστικοῦ στοιχείου τῆς οἰκονομίας μας· ἡ ἀντιπολιτευση τοῦ Λένιν γὰρ ἀντιτάχθηκε ἐνεργητικὰ ἐναντίον αὐτῆς τῆς θεωρίας τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ μόνη χώρα, σὰ θεωρητικὴ δικάϊωση τοῦ πνεύματος ἐθνικῆς στενότητος... (*). (Ἀπὸ τὸ παράρτημα τῶν στενογραφημένων πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων τοῦ ΠΓ τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚ (Μπ.) τῆς ΕΣΣΑ στὶς 8 καὶ 11 τοῦ Ὀκτωβρίου 1926 πάνω στὸ ζήτημα τῆς ἐσωκομματικῆς κατάστασης).

Τὸ ντοκουμέντο αὐτὸ πού τὸ ὑπογράφει ὁ Τρότσκι, τὰ λέει ὅλα: καὶ ὅτι οἱ ἡγέτες τῆς «νέας ἀντιπολίτευσης» ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ λενινισμό καὶ προσχώρησαν στὸν τροτσισμό, καὶ ὅτι ὁ Τρότσκι ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει ὁλοκληρωτικὰ στὶς παλιές του θέσεις τῆς σοσιαλδημοκρατικῆς παρέκκλισης στὸ κόμμα μας.

Τί γίνεται ὅμως μὲ τοὺς ἄλλους ἡγέτες τοῦ συνασπισμοῦ τῆς ἀντιπολίτευσης, λογουχάρη, μὲ τὸν Σμίλγκα ἢ τὸν Ράντεκ; Νομίζω πὼς καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ πρόσωπα εἶναι ἐπίσης ἡγέτες τοῦ συνασπισμοῦ τῆς ἀντιπολίτευσης. Ὁ Σμίλγκα καὶ ὁ Ράντεκ, — γιὰτὶ νὰ μὴν εἶναι κι' αὐτοὶ ἡγέτες; Πῶς ἐκτιμῶν αὐτὰ τὰ πρόσωπα τῆς θέσης τοῦ κόμματος, τῆς θέσης τοῦ λενινισμοῦ στὸ ζήτημα τῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας;

Νὰ τί ἔλεγε, λογουχάρη, ὁ Σμίλγκα τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1926 τὴν Κομμουνιστικὴ Ἀκαδημία:

«Ἐγὼ ὑποστηρίζω —λέει— ὅτι αὐτὸς (ὁ Μπουκράιν. Ι. Στ.) εἶναι ὁλοκληρωτικὰ αἰχμάλωτος τῆς ιδεολογίας τῆς ἀνόρθωσης, θεωρεῖ ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ καθυστέρηση τῆς χώρας μας δὲ μπορεῖ ν' ἀποτελέσει ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ σοσιαλιστικοῦ καθεστώτος στὴ Ρωσία... Ἐγὼ ἔχω τὴ γνώμη, ὅτι ἀσχολούμενοι μὲ τὴ σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμηση χτίζουμε, ἀναμφίβολα, τὸ σοσιαλισμό. Μπαίνει ὅμως τὸ ἐρώτημα, δίνει ἄραγε ἡ περίοδος τῆς ἀνόρθωσης τὴ δυνατότητα γιὰ ἐπαλήθευση, γιὰ ἀναθεώρηση τοῦ κεντρικοῦ σημείου τοῦ μαρξισμοῦ καὶ τοῦ λενινισμοῦ πού συνίσταται στὸ ὅτι σὲ μιὰ τεχνικὰ καθυστέρημένη χώρα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀνοικοδομηθεῖ ὁ σοσιαλισμός;» (*). (Σμίλγκα, λόγος στὴν Κομμουνιστικὴ Ἀκαδημία στὶς 26 τοῦ Σεπτέμβριο 1926 πάνω στὸ ζήτημα τῶν στοιχείων ἐλέγχου).

Ὅπως βλέπετε, εἶναι ἐπίσης μιὰ «θέση» πού συμπίπτει ὁλοκληρωτικὰ μὲ τὴ θέση τοῦ κ. Σουχάνοφ στὸ βασικὸ ζήτημα τοῦ χαρακτῆρα καὶ τῶν προοπτικῶν τῆς ἐπανάστασής μας. Μήπως δὲν εἶναι ὁσοῦτο, ὅτι ἡ θέση τοῦ Σμίλγκα ἀνταποκρίνεται πέρα γιὰ πέρα στὴ θέση τοῦ Τρότσκι πού τὴ χαρακτηρισίσα, καὶ τὴ χαρακτηρισίσα δίκαια, θέση σοσιαλδημοκρατικῆς παρέκκλισης; (Φωνές: «Σωστά!»).

Μπορούμε ἄραγε νὰ θεωρήσουμε τὸ συνασπισμὸ τῆς ἀντιπολίτευσης ὑπεύθυνον γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ Σμίλγκα; Μπορούμε καὶ πρέπει. Δοκίμασε ἄραγε καμιά φορὰ ὁ συνασπισμὸς τῆς ἀντιπολίτευσης νὰ διαχωρίσει τὶς εὐθύνες του ἀπὸ τὸ Σμίλγκα; Ὅχι, δὲ δοκίμασε. Ἀντίθετα, ἐνθάρρυνε μὲ κάθε μέσο τὸ Σμίλγκα στοὺς λόγους του στὴν Κομμουνιστικὴ Ἀκαδημία.

Μὰ νὰ κι' ἕνας ἄλλος ἡγέτης, ὁ Ράντεκ, πού μίλησε μαζί

(*) Ἡ ὑπογράμμιση δική μου. Ι. Στ.

(*) Ἡ ὑπογράμμιση δική μου. Ι. Στ.

μὲ τὸ Σμίλγκα στὴν Κομμουνιστικὴ Ἀκαδημία καὶ μᾶς «ἐκανε» ὅλους «σκόνη». (Γ' ἐλ. α.). Ἐχομε ἕνα ντοκουμέντο, πού λέει ὅτι ὁ Ράντεκ χαλάνιζε καὶ κοροϊδεύει τὴ θεωρία τῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας, ὀνομάζοντάς τὴν θεωρία ἀνοικοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ «σὲ μιὰ μονάχα ἐπαρχία», ἢ ἀκόμα καὶ «σ' ἕνα μόνο δρόμο», καὶ σὲ παρατήρηση τῶν συντρόφων ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ὅτι ἡ θεωρία αὕτη εἶναι «λενινιστικὴ ἰδέα», ὁ Ράντεκ ἀπάντησε:

«Ἀσχημα διαβάσατε τὸ Λένιν· ἂν ζοῦσε ὁ Βλαντίμιρ Ἰλίτς θὰ ἔλεγε ὅτι αὕτη εἶναι μιὰ ἰδέα τοῦ Στσειντρίν. Στους «Πομπαντοῦρ» τοῦ Στσειντρίν ὑπάρχει ἕνας μοναδικὸς πομπαντοῦρ, πού ἐφαρμόζει τὸ φιλελευθερισμὸ σὲ μιὰ μόνο ἐπαρχία». (Λόγος τοῦ Ράντεκ στὴν Κομμουνιστικὴ Ἀκαδημία).

Πῶς ἄλλωθς νὰ ὀνομάσουμε τὴν ποταπὴ αὕτη καὶ «φιλελεύθερη» εἰρωνία τοῦ Ράντεκ σὲ βάρος τῆς ἰδέας τῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ μόνη χώρα παρὰ ὁλοκληρωτικὴ ἀπόσπαση ἀπὸ τὸ λενινισμό; Εὐθύνεται ἄραγε ὁ συνασπισμὸς τῆς ἀντιπολίτευσης γι' αὕτη τὴν ποταπότητα τοῦ Ράντεκ; Ἀσφαλῶς, εὐθύνεται. Γιατί λοιπόν, δὲν τὴν ἀποκηρύττει; Ἐπειδὴ ὁ συνασπισμὸς τῆς ἀντιπολίτευσης δὲν σέφεται νὰ ἐγκαταλείψει τὴ θέση τῆς ἀπομάκρυνσής του ἀπὸ τὸ λενινισμό.

6. Η ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΟΠΤΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ ΜΑΣ

Μποροῦν νὰ μᾶς βάλουν τὸ ἐρώτημα: τί χρειάζονται ὅλες αὐτὲς οἱ συζητήσεις γιὰ τὸ χαρακτῆρα καὶ τὶς προοπτικὲς τῆς ἐπανάστασής μας, τί χρειάζονται οἱ συζητήσεις γιὰ τὸ τί θὰ γίνει στὸ μέλλον ἢ τί μπορεῖ νὰ γίνει στὸ μέλλον, δὲ θὰ ἦταν καλύτερα νὰ πετάξουμε στὴ μάντα ὅλες αὐτὲς τίς συζητήσεις καὶ νὰ καταπιαστοῦμε μὲ τὴν πρακτικὴ δουλιὰ;

Ἐχω τὴ γνώμη, σύντροφοι, ὅτι μιὰ τέτια τοποθέτηση τοῦ ζητήματος εἶναι ριζικὰ λαθεμένη.

Δὲ μπορούμε νὰ κινηθοῦμε μπροστά, χωρὶς νὰ ξέρομε πρὸς τὰ πού πρέπει νὰ κινηθοῦμε, χωρὶς νὰ ξέρομε τὸ σκοπὸ τῆς κίνησής μας. Δὲ μπορούμε νὰ χτίζουμε χωρὶς προοπτικές, χωρὶς τὴν πεποίθηση ὅτι ἀρχίζοντας νὰ χτίζουμε τὴ σοσιαλιστικὴ οἰκονομία, μπορούμε νὰ τὴ χτίσουμε ὡς τὸ τέλος. Χωρὶς ἐκάθαρους προοπτικές, χωρὶς ἐκάθαρους σκοπούς, τὸ κόμμα δὲ μπορεῖ νὰ καθοδηγήσει τὴν ἀνοικοδόμηση. Δὲ μπορούμε νὰ ζοῦμε μὲ τὴ συνταγὴ τοῦ Μπέρναστριν: «Τὸ κίνημα εἶναι τὸ πᾶν, ὁ σκοπὸς τίποτα». Ἐμεῖς ἀντίθετα, ὡς ἐπανάστατες, πρέπει νὰ ὑποτάσσουμε τὴν κίνησὶ μας πρὸς τὰ μπρός, τὴν πρακτικὴ μας δουλιὰ στὸ βασικὸ ταξικὸ σκοπὸ τῆς προλεταριακῆς ἀνοικοδόμησης. Ἀλλιῶς θὰ πέσουμε ἀναπότρεπτα καὶ ἀναντίρρητα στὸ βάλο τοῦ ὀππορουνισμοῦ.

Παρακάτω. Χωρὶς ἐκάθαρους προοπτικὲς γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησὶ μας, χωρὶς τὴν πεποίθηση ὅτι θὰ χτιστεῖ ὁ σοσιαλισμὸς οἱ ἐργατικὲς μάζες δὲ μποροῦν νὰ πάρουν μέρος σὺν ἐιδῇ τῇ αὐτῇ τὴν ἀνοικοδόμηση, δὲ μποροῦν νὰ καθοδηγήσουν σὺν ἐιδῇ τῇ αὐτῇ τὴν ἀγορατιά. Χωρὶς τὴν πεποίθηση ὅτι θὰ χτιστεῖ ὡς τὸ τέλος ὁ σοσιαλισμὸς δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξει θέληση γιὰ ἀνοικοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ποιὸς ἔχει διάθεση νὰ χτίζει, ξέροντας ὅτι δὲ θὰ τελειώσει τὸ χτίσιμο; Γι' αὐτὸ, ἡ ἔλλειψη σοσιαλιστικῶν προοπτικῶν τῆς ἀνοικοδόμησης μας ὁδηγεῖ ἀναπότρεπτα καὶ ἀναντίρρητα στὴν ἐξασθένηση τῆς θέλησής τοῦ προλεταριάτου γι' αὕτη τὴν ἀνοικοδόμηση.

Παρακάτω. Ἡ ἐξασθένηση τῆς θέλησής τοῦ προλεταριάτου γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ προκαλέσει τὴν ἐνίσχυση τῶν καπιταλιστικῶν στοιχείων τῆς οἰκονομίας μας. Γιατί, τί ἄλλο σημαίνει νὰ χτίζει κανεὶς τὸ σοσιαλισμὸν ἂν ὄχι νὰ κατανικᾷ τὰ καπιταλιστικὰ στοιχεῖα τῆς οἰκονομίας μας; Οἱ διαθέσεις ἀπαισιοδοξίας καὶ τὸ πνεῦμα ἡττοπάθειας μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξη δὲ μποροῦν παρὰ νὰ ἀναφτερώσουν τὶς ἐλπίδες τῶν καπιταλιστικῶν στοιχείων γιὰ παλιννόρθωση τοῦ παλιοῦ καθεστώτος. Ὅποιοι ὑποτιμᾷ τὴν ἀποφασιστικὴ σημασία τῶν σοσιαλιστικῶν προοπτικῶν τῆς

άνοικοδόμησής μας, βοηθάει τὰ καπιταλιστικά στοιχεία τῆς οικονομίας μας, καλλιεργεῖ τὴ συνθηκολόγηση.

Τέλος, ἡ ἐξασθένιση τῆς θέλησης τοῦ προλεταριάτου γιὰ τὴ νίκη ἐνάντια στὰ καπιταλιστικά στοιχεία τῆς οικονομίας μας, φρενάροντας τὴ σοσιαλιστικὴ μας ἀνοικοδόμηση, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ συγκρατήσει τὴν ἀνάπτυξη τῆς διεθνούς ἐπανάστασης σ' ὅλες τὶς χώρες. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, ὅτι τὸ παγκόσμιο προλεταριάτο ἔχει στραμμένα τὰ μάτια του στὴν ἀνοικοδόμηση τῆς οικονομίας μας καὶ στὶς ἐπιτυχίες μας σ' αὐτὸ τὸ μέτωπο μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀγώνα νικητές, ὅτι θὰ κατορθώσουμε νὰ χτίσουμε τὸ σοσιαλισμό. Οἱ ἀμέτρητες ἐργατικὲς ἀντιπροσωπεῖες, ποὺ ἔρχονται στὴ χώρα μας ἀπὸ τὴ Δύση καὶ ψάχνουν προσεχτικὰ κάθε γωνιά τῆς ἀνοικοδόμησής μας, δείχνουν, ὅτι ὁ ἀγώνας μας στὸ μέτωπο τῆς ἀνοικοδόμησης ἔχει τεράστια διεθνὴ σημασία μὲ τὴν ἐννοία τῆς ἐπαναστατικῆς του ἐπίδρασης στοὺς προλεταρίους ὅλων τῶν χωρῶν. Ὅποιοι προσπαθεῖ νὰ στενέψει τὶς σοσιαλιστικὲς προοπτικὲς τῆς ἀνοικοδόμησής μας, αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ σθήσει τὶς ἐλπίδες τοῦ διεθνούς προλεταριάτου γιὰ τὴ νίκη μας καὶ ὅποιοι σθῇ αὐτὲς τὶς ἐλπίδες παραβιάζει τὶς στοιχειώδεις ἀπαιτήσεις τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ. Ὁ Λένιν εἶχε χίλιες φορές δίκιο ὅταν ἔλεγε:

«Τώρα τὴ βασικὴ μας ἐπίδραση στὴ δ ι ε θ ν ῆ ἐπανάσταση τὴν ἀσκοῦμε μὲ τὴν οικονομικὴ μας πολιτικὴ. Ὅλοι κοιτάζουν τὴ Σοβιετικὴ δημοκρατία τῆς Ρωσίας, ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι σ' ὅλες τὶς χώρες τοῦ κόσμου χωρὶς καμιά ἐξαίρεση καὶ χωρὶς καμιά ὑπερβολή... Ὁ ἀγώνας σὲ παγκόσμια κλίμακα μεταφέρθηκε σ' αὐτὸ τὸ πεδίο. Ἄν λύσουμε αὐτὸ τὸ πρόβλημα κερδίσαμε σὲ διεθνὴ κλίμακα σ ὶ γ ο υ ρ α κ α ῖ ὁ ρ ι σ τ ι κ ᾶ. Γι' αὐτὸ τὰ ζητήματα τῆς ἀνοικοδόμησης τῆς οικονομίας ἀποχτοῦν ἐντελῶς ἐξαιρετικὴ σημασία γιὰ μᾶς. Σ' αὐτὸ τὸ μέτωπο πρέπει νὰ νικήσουμε μὲ μιὰ ἀργή, βαθμιαία — γρήγορη δὲν κάνει — μὰ σταθερὴ ἄνοδο καὶ κίνηση πρὸς τὰ μπρος» (*). (Βλ. τόμ. 26ος, σελ. 410—411).

Νὰ γιατί νομίζω, ὅτι οἱ συζητήσεις μας γιὰ τὴ δυνατότητα τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴ χώρα μας ἔχουν σπουδαία σημασία, γιατί στὶς συζητήσεις αὐτὲς σφυρηλατεῖται καὶ καθορίζεται ἡ λύση τοῦ ζητήματος γιὰ τὶς προοπτικὲς τῆς δουλειᾶς μας, γιὰ τοὺς ταξικοὺς σκοποὺς αὐτῆς τῆς δουλειᾶς, γιὰ τὸν βασικὸ προσανατολισμὸ αὐτῆς τῆς δουλειᾶς γιὰ τὴν πρὸ ἄμεση περίοδο.

Νὰ γιατί νομίζω, ὅτι τὸ ζήτημα τῶν σοσιαλιστικῶν προοπτικῶν τῆς ἀνοικοδόμησής μας ἔχει γιὰ μᾶς πρωταρχικὴ σημασία.

7. ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΤΣΗΣ

Οἱ πολιτικὲς προοπτικὲς τοῦ συνασπισμοῦ τῆς ἀντιπολίτευσης πηγάζουν ἀπὸ τὸ βασικὸ του λάθος γιὰ τὸ χαρακτῆρα καὶ τὶς προοπτικὲς τῆς ἐπανάστασής μας.

Ἐπειδὴ ἡ διεθνὴς ἐπανάσταση καθυστερεῖ καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀντιπολίτευση δὲν ἔχει πῶς οἱ ἐσωτερικὲς δυνάμεις τῆς ἐπανάστασής μας, μπροστὰ τῆς ξανοίγονται δυὸ προοπτικὲς:

Ἐῖτε ἐκφυλισμὸς τοῦ κόμματος καὶ τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, οὐσιαστικὴ ἀποχώρηση τῶν «καλύτερων στοιχείων» (δηλ. τῆς ἀντιπολίτευσης) τοῦ κομμουνισμοῦ ἀπὸ τὴν ἐξουσία καὶ διαμόρφωση ἀπὸ τὰ στοιχεία αὐτὰ ἐνδὸς νέου «καθαρὰ προλεταριακοῦ» κόμματος, ποὺ νὰ εἶναι ἀντιπολίτευση ἀπέναντι στὸ ἐπίσημο, ὅχι «καθαρὰ» προλεταριακὸ κόμμα (προοπτικὴ τοῦ Ὀσόφσκι).

Ἐῖτε ἐκπροσώπησης τῆς νὰ παρουσιάσει τὴ δική της ἀνυπομονησία γιὰ πραγματικότητα, ἄρνηση τῆς μερικῆς σταθερο-

ποίησης τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ «ἐπιδράσεων», «ἐρωϊκὰ» πηδήματα καὶ ἐξορμήσεις τόσο στὸν τομέα τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς (ὑπερεκδιωχμάνιση), ὅσο καὶ στὸν τομέα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς (ὑπεραριστερὲς) φράσεις καὶ χειρονομίες).

Νομίζω, ὅτι ἀπ' ὅλους τοὺς ἀντιπολιτευόμενους ὁ Ὀσόφσκι εἶναι ὁ πρὸς τὸν λημέριον καὶ ὁ πρὸς τὸν ἀνδρείον. Ἄν ὁ συνασπισμὸς τῆς ἀντιπολίτευσης εἶχε ἀρκετὴ παλικάρι καὶ συνέπεια, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθῇ τὸ δρόμο τοῦ Ὀσόφσκι. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ συνασπισμὸς τῆς ἀντιπολίτευσης δὲν ἔχει οὔτε ἀρκετὴ συνέπεια, οὔτε ἀρκετὴ παλικάρι, κατακυλᾷ στὸ δρόμο τῆς δεύτερης προοπτικῆς, στὸ δρόμο τῶν «ἐπιδράσεων» πηδημάτων καὶ «ἐρωϊκῶν» ἐξορμήσεων στὸν τομέα τῆς ἀντικειμενικῆς πορείας τῶν πραγμάτων.

Ἀπὸ δὴ πηγάζει ἡ ἄρνηση τῆς μερικῆς σταθεροποίησης τοῦ καπιταλισμοῦ, τὸ σύνθημα τῆς ἀπομάκρυνσης ἢ καὶ τῆς ἀποχώρησης ἀκόμα ἀπὸ τὰ συνδικάτα τῆς Δύσης, ἡ ἀπαίτηση νὰ τορπιλίσουμε τὴν Ἀγγλορωσικὴ Ἐπιτροπὴ, ἡ ἀπαίτηση νὰ ἐκδιωχθῇ ἀπὸ τὴν χώρα οὔτε λίγο οὔτε πολὺ μὲσα σὲ μισὸ χρόνον κλπ.

Ἐπὶ δὴ πηγάζει ὁ τυχοδιωχτισμὸς στὴν πολιτικὴ τοῦ συνασπισμοῦ τῆς ἀντιπολίτευσης.

Σὲ σχέση μ' αὐτὸ, ἀποκτᾷ ξεχωριστὴ σημασία ἡ θεωρία τοῦ συνασπισμοῦ τῆς ἀντιπολίτευσης (ποὺ εἶναι ἡ ἴδια ἡ θεωρία τοῦ τροτσκιζμοῦ) ὅτι μποροῦμε νὰ πηδίσουμε πάνω ἀπὸ τὴν ἀγοστή στὴ χώρα μας, σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐκδιωχμάνιση τῆς χώρας μας, ὅτι μποροῦμε νὰ περάσουμε πάνω ἀπὸ τὴν ἀντιδραστικότητα τῶν συνδικάτων ἐκεῖ, στὴ Δύση, σὲ σχέση κυρίως μὲ τὴν ἀπεργία στὴν Ἀγγλία.

Ὁ συνασπισμὸς τῆς ἀντιπολίτευσης ἔχει τὴ γνώμη, πὼς ἂν τὸ κόμμα ἐπεξεργαζόταν μιὰ σωστὴ γραμμὴ, αὐτὸ θάταν πέρα γιὰ πέρα ἀρκετὸ γιὰ νὰ γίνῃ στὴ στιγμὴ κόμμα μαζικό, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ὀδηγήσῃ στὴ στιγμὴ τὶς μάζες σὲ ἀποφασιστικὲς μάχες. Ὁ συνασπισμὸς τῆς ἀντιπολίτευσης δὲν καταλαβαίνει ὅτι μιὰ τέτια στάση ἀπέναντι στὸ ζήτημα τῆς καθοδήγησης τῶν μαζῶν δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸ μὲ τὴ θέση τοῦ λενινισμοῦ.

Ἦταν ἄραγε σωστὲς οἱ θέσεις τοῦ Ἀπρίλη τοῦ Λένιν γιὰ τὴ σοβιετικὴ ἐπανάσταση, ποὺ διατυπώθηκαν τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1917. Ναι, ἦταν σωστὲς. Γιατί λοιπὸν, ὁ Λένιν δὲν ἔριχνε τότε τὸ σύνθημα τῆς ἄμεσης ἀνατροπῆς τῆς κυβερνήσεως Κερένσκι; Γιατί ἀλάμβανε ἐνάντια στὶς «ὑπεραριστερὲς» ὁμάδες μέσα στὸ κόμμα μας, ποὺ εἶχαν ρίξει τότε τὸ σύνθημα τῆς ἄμεσης ἀνατροπῆς τῆς Προσωρινῆς κυβερνήσεως; Ἐπειδὴ ὁ Λένιν ἔξερε, ὅτι γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς ἐπανάστασης δὲν ἦταν ἀρκετὸ νὰ ἔχει κανεὶς σωστὴ κομματικὴ γραμμὴ. Ἐπειδὴ ὁ Λένιν ἔξερε, ὅτι γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς ἐπανάστασης εἶναι ἀπαραίτητος ἀκόμα ἕνας ὕψος καὶ συγκροτημένα νὰ πειστοῦν μὲ τὴν ἰδία του σ π ε ῖ ρ α οἱ μάζες, οἱ πλατιεῖς ἐργατικὲς μάζες, γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς γραμμῆς τοῦ κόμματος. Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτὸ χρειαζόταν ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μερίαν χρόνος, ἀκούραστη δουλιὰ τοῦ κόμματος μέσα στὶς μάζες, ἀκούραστη δουλιὰ γιὰ νὰ πειστοῦν οἱ μάζες γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς γραμμῆς τοῦ κόμματος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Λένιν, διατυπώνοντας τὶς ἐπαναστατικὲς τὸν θέσεις τοῦ Ἀπρίλη, ἔριχνε ταυτόχρονα τὸ σύνθημα τῆς «ἐπομονητικῆς» προπαγάνδας μέσα στὶς μάζες γιὰ νὰ πειστοῦν γιὰ τὴν ὀρθότητα αὐτῶν τῶν θέσεων. Γι' αὐτὴ τὴν ἐπομονητικὴ δουλιὰ χρειάστηκαν τότε 8 μῆνες. Οἱ μῆνες ὅμως αὐτοὶ ἦταν ἐπαναστατικοὶ μῆνες, ποὺ ἰσοδυναμοῦν, τουλάχιστο, μὲ χρόνια συνηθισμένης «συνταγματικῆς» περιόδου. Κερδίσαμε τὴν Ἐπανάσταση τοῦ Ὀκτώβρη γιατί ἔξερε νὰ κάνουμε διάκριση ἀνάμεσα στὴ σωστὴ γραμμὴ τοῦ κόμματος καὶ τὴν ἀναγνώριση τῆς ὀρθότητάς αὐτῆς τῆς γραμμῆς ἀπὸ τὶς μάζες. Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνουν καὶ δὲ θέλουν νὰ τὸ καταλάβουν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἥρωες τῶν «ἐπιδράσεων» πηδημάτων.

Ἦταν ἄραγε σωστὴ ἡ θέση τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Ἀγγλίας στὴν περίοδο τῆς ἀπεργίας τῆς Ἀγγλίας; Ναι, βασικὰ ἦταν σωστὴ. Γιατί λοιπὸν δὲν κατόρθωσε νὰ τραβήξῃ δ ι α μ ι ᾱ ς μὲ τὸ μέρος του τὰ ἑκατομύρια

(*) Ἡ ὑπογράμμιση δική μου. Ι. Στ.

των μαζών των άγγλων εργατών; Έπειδή δέν πρόφτασε και δέ μπορούσε νά προφτάσει μέσα σέ σύντομο διάστημα νά πείσει τις μάζες γιά τήν ορθότητα της γραμμής του. Έπειδή ανάμεσα στην έπεξεργασία μιās σωστής γραμμής του κόμματος και τὸ τράβηγμα τῶν εκατομμυρίων μαζῶν μέ τὸ μέρος τοῦ κόμματος μεσολαβεῖ ἕνα διάστημα, λίγο-πολύ μακρόχρονο διάστημα, πού στή διάρκειά του τὸ κόμμα εἶναι ὑποχρεωμένο νά διεξάγει ἀκούραστη δουλιὰ γιά νά πείσει τις μάζες γιά τήν ορθότητα της πολιτικῆς του. Τὸ ἐνδιάμεσο αὐτὸ διάστημα δέ μπορείς νά τὸ ὑπερπηδήσεις. Εἶναι ἀνοησία νά πιστεύεις, ὅτι μπορείς νά τὸ ὑπερπηδήσεις. Μπορεῖς νά τὸ ζήσεις καί νά τὸ ξεπεράσεις μέ μιὰ ὑπομονητικὴ δουλιὰ πολιτικῆς διαφώτισης μέσα στίς μάζες.

Τις στοιχειώδεις αὐτὲς ἀλήθειες της λενινιστικῆς καθοδήγησης τῶν μαζῶν ὁ συνασπισμὸς της ἀντιπολίτευσης δέν τις καταλαβαίνει κι' αὐτοῦ πρέπει νά ἀναζητηθεῖ μιὰ ἀπὸ τις πηγὲς τῶν πολιτικῶν του λαθῶν.

Νά ἕνα ἀπὸ τὰ πολυάριθμα δείγματα της πολιτικῆς τῶν «ὑπεράνθρωπων» πηδημάτων καί τῶν ἀπεγνωσμένων χειρονομιῶν τοῦ Τρότσκι:

«Τὸ προλεταριάτο της Ρωσίας —ἐλεγε κάποτε ὁ Τρότσκι— φτάνοντας στήν ἐξουσία, ἔστω καί μόνο λόγω μιᾶς προσωρινῆς συγκυρίας της ἀστικῆς μας ἐπανάστασης — θὰ συναντήσει ὀργανωμένη ἐχθρότητα ἀπὸ μέρους της παγκόσμιας ἀντίδρασης καί τήν ἀπόφαση τοῦ παγκόσμιου προλεταριάτου γιά μιὰ ὀργανωμένη ὑποστήριξη ἀπὸ μέρους του. Ἀφῆμένη στίς ἴδιες της τίς δυνάμεις ἡ ἐργατικὴ τάξη της Ρωσίας θὰ συντριβεῖ ἀναπόφευκτα ἀπὸ τήν ἀντεπανάσταση, τὴ στιγμή πού ἡ ἀγροτιά θὰ της γυρίσει τις πλάτες. Στὴν ἐργατικὴ τάξη δὲ θ' ἀπομείνει τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νά συνδέσει τήν τύχη της πολιτικῆς της κυριαρχίας καί συνεπῶς τήν τύχη δλόκληρης της ρωσικῆς ἐπανάστασης μέ τις τύχες της σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης στήν Ἑὐρώπη. Τὴν κολοσιὰ κρατικὴ - πολιτικὴ δύναμη, πού θὰ της δώσει ἡ προσωρινὴ συγκυρία της ἀστικῆς ἐπανάστασης της Ρωσίας, θὰ τὴ ρίξει στήν πλάστιγγα της ταξικῆς πάλης ὅλου τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου. Ἡ ἐργατικὴ τάξη μὲ τὴν κρατικὴ ἐξουσία στὰ χέρια της, τὴν ἀντεπανάσταση στίς πλάτες της καί τὴν ἐθροπαϊκὴ ἀντίδραση μπροστά της, θὰ σαλπίζει στ' ἀδέρφια της ὅλου τοῦ κόσμου τὸ πάλιν πρόσκλητήριον σάλπισμα, πὸν τὴ φορὰ αὐτὴ θὰ εἶναι τὸ σάλπισμα τῆς τελευταίας ἐπιθέσεως «Προλετάριοι ὅλων τῶν χωρῶν ἐνωθεῖτε!» (*). (Τρότσκι, «Συπεράσματα καί προοπτικές», σελ. 80).

Πῶς οἶς φαίνεται; Τὸ προλεταριάτο, μᾶς λένε, πρέπει νά πάρει τὴν ἐξουσία στὴ Ρωσία, ἀφοῦ ὅμως πάρει τὴν ἐξουσία, πρέπει ὅπωςδήποτε νά ἔρθει στὰ χέρια μὲ τὴν ἀγροτιά, καί ἀφοῦ ἔρθει στὰ χέρια μὲ τὴν ἀγροτιά, θὰ ριχτεῖ σὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη πάλη μὲ τὴν παγκόσμια κεφαλαιοκρατία, ἔχοντας τὴν «ἀντεπανάσταση στίς πλάτες του» καί τὴν «ἐθροπαϊκὴ ἀντίδραση» μπροστά του!

«Ὅτι σ' αὐτὸ τὸ «σχῆμα» τοῦ Τρότσκι ὑπάρχει κάτι τὸ ἀρκετὰ «μουνισκό», κάτι τὸ ὑπεράνθρωπο καί τὸ ἀπεγνωσμένο ὑπέρλαμπρο, πορεῖ κανεὶς ὥς νά συμφωνήσει. «Ὅτι ὅμως δέν ὑπάρχει ἐδῶ οὔτε μαρξισμός, οὔτε ἐπαναστατικότητα, ὅτι ἐδῶ ἔχουμε νά κάνουμε μέ ἀπλὸ παιχνίδι μὲ τὴν ἐπανάσταση καί μὲ τυχοδιωχισμό στήν πολιτικὴ, γι' αὐτὸ δέ πορεῖ ἐπίσης νά ὑπάρξει ἀμφιβολία.

Κι' ὅμως, δὲ χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι τὸ «σχῆμα» αὐτὸ τοῦ Τρότσκι εἶναι ἡ ἄμεση ἔκφραση τῶν σημερινῶν πολιτικῶν

προοπτικῶν τοῦ συνασπισμοῦ της ἀντιπολίτευσης, τὸ ἀποτέλεσμα καί ὁ καρπὸς της τροτσκιτικῆς θεωρίας της «ὑπερπήδησης» πάνω ἀπὸ τις μορφές τοῦ κινήματος πού δέν ἔχουν ἀκόμα ζήσει τὴ ζωὴ τους.

III

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΑ ΛΑΘΗ ΤΟΥ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ

Τὰ πολιτικά καί ὀργανωτικά λάθη τοῦ συνασπισμοῦ της ἀντιπολίτευσης εἶναι ἄμεση συνέπεια τοῦ κύριου λάθους του στὸ βασικὸ ζήτημα τοῦ χαρακτῆρα καί τῶν προοπτικῶν της ἐπανάστασος.

Μιλώντας γιά τὰ πολιτικά καί ὀργανωτικά λάθη της ἀντιπολίτευσης, ἐννοῶ τέτια ζητήματα, ὅπως τὸ ζήτημα της ἡγεμονίας τοῦ προλεταριάτου στὸ ἔργο της ἀνοικοδόμησης της οἰκονομίας, τὸ ζήτημα της ἐκβιομηχάνισης, τὸ ζήτημα τοῦ κομματικοῦ μηχανισμοῦ καί τοῦ «καθεστώτος» μέσα στὸ κόμμα κλπ.

Τὸ κόμμα ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἄποψη ὅτι στήν πολιτικὴ του γενικά, στήν οἰκονομικὴ του πολιτικὴ εἰδικά, δέν ἐπιτρέπεται νά ἀποσπᾶται ἡ βιομηχανία ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ οἰκονομία, ὅτι ἡ ἀνάπτυξη τῶν δυὸ αὐτῶν βασικῶν κλάδων της οἰκονομίας πρέπει ν' ἀκολουθεῖ τὴ γραμμὴ τοῦ στενοῦ τους συνδυασμοῦ, τὴ γραμμὴ της συνένωσός τους στὴ σοσιαλιστικὴ οἰκονομία.

Ἀπὸ δὴ πηγάζει ἡ δική μας, ἡ σοσιαλιστικὴ μέθοδος ἐκβιομηχάνισης της χώρας μέσω της σ τ α θ ε ρ ῆ ς κ α λ υ τ ῆ ρ ε υ σ η ς της ὕλικῆς κατάστασης τῶν ἐργαζομένων μαζῶν, μᾶζι καί της βασικῆς μάζας της ἀγροτιάς, σὰν κύριας βάσεως γιά τὴν ἀνάπτυξη της ἐκβιομηχάνισης. Μιλῶ γιά τὴν σοσιαλιστικὴ μέθοδο ἐκβιομηχάνισης σὲ διάκριση ἀπ' τὴν καπιταλιστικὴ μέθοδο ἐκβιομηχάνισης, πὸν πραγματοποιεῖται μὲ τὴν ἐ ξ α θ λ ῖ σ η τῶν εκατομμυρίων μαζῶν τῶν ἐργαζομένων στρωμάτων.

Ποῖο εἶναι τὸ βασικὸ μειονέκτημα της καπιταλιστικῆς μεθόδου ἐκβιομηχάνισης; Εἶναι τὸ ὅτι ὀδηγεῖ στὴ ρήξη ἀνάμεσα στὰ συμφέροντα της ἐκβιομηχάνισης καί τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων μαζῶν, στήν δξυνση τῶν ἐσωτερικῶν ἀντιθέσεων μέσα στὴ χώρα, στήν ἐξαθλίωση τῶν εκατομμυρίων μαζῶν τῶν ἐργατῶν καί τῶν ἀγορῶν, στὴ διάθεση τῶν κερδῶν ὄχι γιά τὴν καλύτερευση της ὕλικῆς καί πολιτιστικῆς κατάστασης τῶν πλατύτατων μαζῶν μέσα στὴ χώρα, ἀλλὰ γιά ἐξαγωγή κεφαλαίων καί τὴν ἐθρυνση της βάσεως της καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης στὸ ἐσωτερικὸ καί στὸ ἐξωτερικὸ.

Ποῖο εἶναι τὸ βασικὸ πλεονέκτημα της σοσιαλιστικῆς μεθόδου ἐκβιομηχάνισης; Εἶναι τὸ ὅτι ὀδηγεῖ στήν ἐνότητα τῶν συμφερόντων της ἐκβιομηχάνισης καί τῶν βασικῶν μαζῶν τῶν ἐργαζομένων στρωμάτων τοῦ πληθυσμοῦ, ὅτι δέν ὀδηγεῖ στήν ἐξαθλίωση τῶν εκατομμυρίων μαζῶν, ἀλλὰ στήν καλύτερευση της ὕλικῆς κατάστασης αὐτῶν τῶν μαζῶν, δέν ὀδηγεῖ στήν δξυνση τῶν ἐσωτερικῶν ἀντιθέσεων, ἀλλὰ στήν ἐξομάλυνση καί στήν ὑπερνίκησή τους, ὅτι ἐθρύνει σταθερὰ τὴν ἐσωτερικὴ ἀγορὰ καί ἀνεβάζει τὴν ἀποροφητικὴ ἱκανότητα αὐτῆς της ἀγορᾶς, δημιουργώντας ἔτσι μιὰ σταθερὴ ἐσωτερικὴ βάση γιά τὴν ἀνάπτυξη της ἐκβιομηχάνισης.

Ἀπὸ δὴ πηγάζει τὸ ἄμεσο ἐνδιαφέρον πὸν δείχνουν οἱ βασικὲς μάζες της ἀγροτιάς γιά τοὺς σοσιαλιστικοὺς δρόμους ἐκβιομηχάνισης.

Ἀπὸ δὴ πηγάζει ἡ δυνατότητα καί ἡ ἀναγκαιότητα της πραγματοποίησης της ἡγεμονίας τοῦ προλεταριάτου ἀπέναντι στήν ἀγροτιά στὸ ἔργο της σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησης γενικά, της ἐκβιομηχάνισης της χώρας εἰδικά.

Ἀπὸ δὴ πηγάζει ἡ ἰδέα της στενῆς σύνδεσης της σοσιαλιστικῆς βιομηχανίας μὲ τὴν οἰκονομία τοῦ ἀγρότη — πὸν πραγματοποιεῖται προπαντὸς μέσω της μαζικῆς συνεταιριστικῆς ὀργάνωσης της ἀγροτιάς, ἡ ἰδέα τοῦ καθοδηγητικοῦ ρό-

(*) Ἡ ὑπογραμμισμὴ δική μου. I. Στ.

λου της βιομηχανίας απέναντι στην αγροτική οικονομία.

Ἀπὸ δὴ πηγάζει ἡ φορολογικὴ μας πολιτικὴ, ἡ πολιτικὴ ἐλάττωσης τῶν τιμῶν στὰ βιομηχανικά ἐμπορεύματα κλπ., ποὺ παίρνει ὑπόψη της τὰ συμφέροντα τῆς διατήρησης τῆς οικονομικῆς συνεργασίας τοῦ προλεταριάτου καὶ τῆς ἀγροτιάς, τὰ συμφέροντα τῆς στερέωσης τῆς συμμαχίας τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἀγροτῶν.

Ἀντίθετα, ὁ συνασπισμὸς τῆς ἀντιπολίτευσης ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἀντιπαράθεση τῆς βιομηχανίας στὴν ἀγροτικὴ οικονομία καὶ παίρνει τὸ δρόμο τῆς ἀπόσπασης τῆς βιομηχανίας ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴν οικονομία. Δὲν καταλαβαίνει καὶ δὲν παραδέχεται, ὅτι δὲ μπορούμε νὰ προσωθήσουμε τὴ βιομηχανία, παρακάμπτοντας τὰ συμφέροντα τῆς ἀγροτικῆς οικονομίας, παραβιάζοντας αὐτὰ τὰ συμφέροντα. Δὲν καταλαβαίνει, ὅτι ἂν ἡ βιομηχανία εἶναι ἡ καθοδηγητικὴ ἀρχὴ τῆς λαϊκῆς οικονομίας, ἡ ἀγροτικὴ οικονομία ἀποτελεῖ μὲ τὴ σειρά της τὴ βάση, ποὺ πάνω της μπορεῖ νὰ ἀναπτυχθεῖ ἡ βιομηχανία μας.

Ἀπὸ δὴ πηγάζει ἡ ἀποψη ποὺ θεωρεῖ τὴν οικονομία τοῦ ἀγροτῆ σὰν «ἀποικία», ποὺ πρέπει νὰ τὴν «ἐκμεταλλεύεται» τὸ προλεταριακὸ κράτος (Προεμπραξένσκι).

Ἀπὸ δὴ πηγάζει ὁ φόβος καλῆς σοδιάς (Τρότσκι), ποὺ ἀποτελεῖ, τάχα, δύναμη, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀποδιοργανώσει τὴν οικονομία μας.

Ἀπὸ δὴ πηγάζει ἡ ἰδιόμορφη πολιτικὴ τοῦ συνασπισμοῦ τῆς ἀντιπολίτευσης, ποὺ καταρραζυλάει στὸ δρόμο τῆς ὕψωσης τῶν ἐσωτερικῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα στὴ βιομηχανία καὶ τὴν ἀγροτικὴν οικονομία, στὸ δρόμο τῶν καπιταλιστικῶν μεθόδων ἐκβιομηχάνισης τῆς χώρας.

Κάντε λογουχάρη τὸν κόπο ν' ἀκούσετε τὸν Προεμπραξένσκι, ἔναν ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τοῦ συνασπισμοῦ τῆς ἀντιπολίτευσης. Νὰ τί λέει σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἄρθρα του:

«Ὅσο πιὸ καθυστερημένην οικονομικά, μικροαστικὴ, ἀγροτικὴ εἶναι ἡ μιὰ ἢ ἡ ἄλλη χώρα, ποὺ περνᾷ στὴ σοσιαλιστικὴ ὁργάνωση τῆς παραγωγῆς... τόσο περισσότερο ἡ σοσιαλιστικὴ συσώρευση εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ στηρίζεται στὴν ἐκμετάλλευσή τῶν προοσοσιαλιστικῶν μορφῶν οἰκονομίας... Ἀντίθετα, ὅσο πιὸ ἀναπτυγμένην οικονομικά καὶ βιομηχανικά εἶναι ἡ μιὰ ἢ ἡ ἄλλη χώρα, ὅπου νικᾷ ἡ κοινωνικὴ ἐπανάσταση... τόσο περισσότερο εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὸ προλεταριάτο τῆς δοσμένης χώρας νὰ ἐλαττώσῃ τὸ ἀνισοδύναμο κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν προϊόντων του μὲ τὰ προϊόντα τῶν ἀποικιωδῶν, δηλ. νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐκμετάλλευσή τῶν ἀποικιωδῶν, — τόσο περισσότερο τὸ κέντρο βάρος τῆς σοσιαλιστικῆς συσώρευσης θὰ μετατοπίζεται στὴν παραγωγικὴ βάση τῶν σοσιαλιστικῶν μορφῶν, δηλ. θὰ στηρίζεται στὸ ὑπερπροϊόν τῆς δικῆς τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς δικῆς της γεωργίας». (Ε. Προεμπραξένσκι, τὸ ἄρθρο «Ὁ βασικὸς νόμος τῆς σοσιαλιστικῆς συσώρευσης», «Βέστνικ Κομακαντέμι», 1924, ἀρ. 8).

Δὲ χρειάζεται καν ν' ἀποδείξουμε, ὅτι ὁ Προεμπραξένσκι παίρνει τὸ δρόμο τῶν ἀνειρήνευτων ἀντιθέσεων ἀνάμεσα στὰ συμφέροντα τῆς βιομηχανίας μας καὶ τὰ συμφέροντα τῆς ἀγροτικῆς οικονομίας τῆς χώρας μας, καὶ συνεπῶς τὸ δρόμο τῶν καπιταλιστικῶν μεθόδων ἐκβιομηχάνισης.

Νομίζω, πῶς ὁ Προεμπραξένσκι, ἐξομοιώνοντας τὴν ἀγροτικὴν οικονομία μὲ τὴς «ἀποικίες» καὶ προσπαθώντας νὰ ὁργανώσει τὴς σχέσεις ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ τὴν ἀγροτιά σὰ σχέσεις ἐκμετάλλευσης, ὑποσκάπτει ἑστὶ, προσπαθεῖ νὰ ὑποσκάψῃ χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ τὸ καταλαβαίνει, τὴς βάσεις κάθε δυνατότητας γιὰ σοσιαλιστικὴ ἐκβιομηχάνιση.

Ἐγὼ ὑποστηρίζω, ὅτι ἡ πολιτικὴ αὐτὴ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸ μὲ τὴν πολιτικὴν τοῦ κόμματος, ποὺ στηρίζει τὸ ἔργο τῆς ἐκβιομηχάνισης στὴν βάση τῆς οικονομικῆς συνεργασίας.

σὶ ας ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ τὴν ἀγροτιά.

Τὸ ἴδιο, ἢ σχεδὸν τὸ ἴδιο, πρέπει νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὸν Τρότσκι, ποὺ φοβᾷται τὴν «καλὴν σοδιά» καὶ νομίζει, ὅπως φαίνεται, ὅτι ἡ καλὴ σοδιά ἀποτελεῖ κίνδυνο ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς οικονομικῆς ἀνάπτυξης τῆς χώρας μας. Νὰ τί ἔλεγε λογουχάρη στὴν Ὀλομέλεια τοῦ Ἀπριλίου:

«Σ' αὐτὲς τὶς συνθήκες (ὁ Τρότσκι μιλάει γιὰ τὶς συνθήκες τῆς σύγχρονης δυσαναλογίας. I. Στ.) ἡ καλὴ σοδιά, δηλ. ἡ ποσότητα ἐμπορευμάτων πλεονασμάτων τῆς ἀγροτικῆς οικονομίας ποὺ βρίσκεται σὲ δυναμικὴ αὔξηση μ πορ εἶ ν ἄ γ ἰ ν ε ἰ πα ρ ἄ γ ο ν τ α ς, ποὺ δὲν ἐπιτελεῖται τὸ ὅτι οὐδὲς οὐθὺμ οὐδὲς τῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης πρὸς τὴν πλεονεξία τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἀλλὰ ἀντίθετα, ποὺ ἀποδιοργανώνει τὴν οἰκονομίαν, δέχεται τὴς ἀμοιβαῖες σχέσεις ἀνάμεσα στὴν πόλιν καὶ τὸ χωριό, καὶ μέσα στὴν ἴδια τὴν πόλιν — ἀνάμεσα στοὺς καταναλωτὲς καὶ τὸ κράτος. Γιὰ νὰ μιλήσουμε πρὸς χ τ ἰ κ ἄ, μιὰ καλὴ σοδιά — ὅταν ὑπάρχει ἔλλειψη βιομηχανικῶν ἐμπορευμάτων — μπορεῖ νὰ σημάνῃ αὔξηση τῆς ποσότητας τῶν σιτηρῶν ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ ὁ ρ α κ ἰ κ α ἰ μ ε γ α λ ὗ τ ε ρ ε ς ο ὅ ρ ε ς σ τ ἰ ς, π ὅ λ ε ἰ ς. Π ο λ ι τ ι κ ἄ αὐτὸ θὰ σημάνῃ ἀγῶνα τ ο ὕ ἄ γ ρ ὅ τ η ἔ ν ἄ ν τ ι α σ τ ὸ μ ο ν ο π ὶ λ ι ο τ ο ὕ ἔ ξ ω τ ε ρ ι κ ο ὕ ἔ μ π ο ρ ἰ ο υ, δηλ. ἔ ν ἄ ν τ ι α σ τ ἡ σ ο σ ι α λ ι σ τ ι κ ῆ β ι ο μ η χ α ν ῖ α (*). (Στενογραφημένα πρακτικά τῶν συνεδριάσεων τῆς Ὀλομέλειας τοῦ Ἀπριλίου τῆς ΚΕ, τροπολογίες τοῦ Τρότσκι στὸ σχέδιο ἀπόφασης τοῦ Ρίκοφ, σελ. 164).

Φτάνει ἀπλῶς νὰ ἀντιπαράθεσουμε αὐτὴ τὴν περισσότερο ἀπὸ παράξενη δήλωση τοῦ Τρότσκι στὴν δήλωση τοῦ συντρόφου Ἀένιν στὴν περίοδο τῆς πρὶν μεγάλῃς ἔλλειψης ἐμπορευμάτων ὅτι μιὰ καλὴ σοδιά εἶναι «σωτηρία τοῦ κράτους», γιὰ νὰ καταλάβουμε πόσο λαθεμένη εἶναι ἡ δήλωση τοῦ Τρότσκι.

Ὁ Τρότσκι δὲν ἀναγνωρίζει, ὅπως φαίνεται, τὴ θέση, ὅτι ἡ ἐκβιομηχάνιση στὴν χώρα μας μπορεῖ ν' ἀναπτυχθεῖ μόνον μέσω τῆς βαθμιαίας καλυτέρευσης τῆς ὑλικῆς κατάστασης τῶν ἐργαζομένων μαζῶν τοῦ χωριοῦ.

Ὁ Τρότσκι ξεκινᾷ, ὅπως φαίνεται, ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ ἐκβιομηχάνιση στὴν χώρα μας πρέπει νὰ πραγματοποιηθεῖ μέσω κάποιας, θὰ λέγαμε, «κακῆς σοδιάς».

Ἀπ' αὐτοῦ πηγάζουν οἱ πρακτικὲς προτάσεις τοῦ συνασπισμοῦ τῆς ἀντιπολίτευσης σχετικά μὲ τὴν ὕψωση τῶν τιμῶν ἐργοστασίου, τὴν αὔξηση τῆς φορολογικῆς πίεσης πάνω στὴν ἀγροτιά κλπ., προτάσεις ποὺ ὀδηγοῦν ὄχι στὴ σταθεροποίηση τῆς οικονομικῆς συνεργασίας ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ τὴν ἀγροτιά, ἀλλὰ στὴ διάλυση αὐτῆς τῆς συνεργασίας, ποὺ ὀδηγοῦν ὄχι στὴν προετοιμασία τῶν ὅρων γιὰ τὴν ἡγεμονία τοῦ προλεταριάτου στὸν τομέα τῆς ἀνοικοδόμησης τῆς οικονομίας, ἀλλὰ σὲ ὑπόσκαψη αὐτῶν τῶν ὅρων, ποὺ ὀδηγοῦν ὄχι στὴ στενὴ σύνδεση τῆς βιομηχανίας μὲ τὴν ἀγροτικὴν οικονομία, ἀλλὰ στὴ διάσταση ἀνάμεσά τους.

Λίγα λόγια γιὰ τὴ διαφοροποίηση τῆς ἀγροτιάς. Σ' ὅλους εἶναι γνωστὸς ὁ θόρυβος ποὺ ἔσκηκωσε ἡ ἀντιπολίτευση καὶ ὁ πανικός της ἀπ' ἀφορμὴ τὴν ἀνάπτυξη τῆς διαφοροποίησής. Σ' ὅλους εἶναι γνωστὸ ὅτι κανεὶς ἄλλος δὲ σκόρπισε τόσο μεγάλο πανικὸ σχετικά μὲ τὴν αὔξηση τοῦ ἰδιωτικοῦ μικροῦ κεφαλαίου στὸ χωριό, ὅσο ἡ ἀντιπολίτευση. Τί συμβαίνει ὅμως στὴν πραγματικότητα; Νὰ τί συμβαίνει:

Πρῶτο, ἡ διαφοροποίηση τῆς ἀγροτιάς, ὅπως δείχνουν τὰ

(*) Ἡ ὑπογράμμιση δική μου. I. Στ.

γεγονότα, συντελείται στη χώρα μας με έντελως ιδιαίτερες μορφές και συγκεκριμένα — δε συντελείται με το «ξέπλυμα» του μεσαίου αγρότη, αλλά αντίθετα, με το δυνάμωμά του, με ένα σημαντικό περιορισμό των δυο πόλων, ενώ παράλληλα τέτιοι παράγοντες όπως η έθνικοποίηση της γης, η μαζική συνεταιριστική οργάνωση της αγροτιάς, η φορολογική μας πολιτική κλπ. δε μπορούν παρά να δημιουργούν αναμφισβήτητα όρισμένα πλαίσια και περιορισμούς ο' αυτή τη διαφοροποίηση.

Δεύτερο —κι' αυτό είναι το κυριότερο— η αύξηση του ιδιωτικού μικρού κεφαλαίου στο χωριό καλύπτεται και υπερκαλύπτεται από ένα τέτιο αποφασιστικό γεγονός, όπως είναι η ανάπτυξη της βιομηχανίας μας, που ένισχύει τις θέσεις του προλεταριάτου και των σοσιαλιστικών μορφών οικονομίας και αποτελεί το βασικό αντίδοτο ενάντια σε όλες τις μορφές του ιδιωτικού κεφαλαίου.

“Όλα αυτά τα περιστατικά διέφυγαν, όπως φαίνεται, το όπτικό πεδίο της «νέας αντιπολίτευσης» που εξακολουθεί, από κεκτημένη ταχύτητα, να ξεφωνίζει και να σκορπάει πανικό ο' ό,τι αφορά το ιδιωτικό κεφάλαιο στο χωριό.

Δε θα είναι ίσως περιττό να υπενθυμίσουμε στην αντιπολίτευση τα λόγια του Λένιν πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Νά τί λέει ο σύντροφος Λένιν σχετικά μ' αυτό:

«Κάθε καλύτερευση της κατάστασης της μεγάλης παραγωγής, ή δυνατότητα να δάουμε μπρος μερικές μεγάλες φάμπρικες — στερεώνει τόσο πολύ τη θέση του προλεταριάτου, ώστε δεν υπάρχει λόγος να φοβόμαστε το μικροαστικό στοιχείο, ακόμα κι' όταν αναπτύσσεται. Δεν πρέπει να φοβόμαστε ότι θα αναπτυχθούν οι μικροαστοί και το μικρό κεφάλαιο. Πρέπει να φοβόμαστε ότι παρατείνεται πάρα πολύ ή κατάσταση της εξαιρετικής πείνας, της ανέχειας, της έλλειψης προϊόντων, από την όποία πηγάζει κίβλας ή ολοκληρωτική εξασθένιση του προλεταριάτου, ή αδυναμία του ν' αντισταθεί στο στοιχείο των μικροαστικών ταλαντεύσεων και της μικροαστικής απόγνωσης. Αυτό είναι πιδ φοβερό. Με τον όρο ότι θα έχουμε αύξηση της ποσότητας των προϊόντων, καμιά ανάπτυξη των μικροαστών δε θα είναι μεγάλο μειονέκτημα, εφόσον ή αύξηση αυτή έπιτρέπει την ανάπτυξη της μεγάλης βιομηχανίας»... (Βλ. τόμ. 26ος, σελ. 256).

Θα καταλάβουν άραγε καμιά φορά οι αντιπολιτευόμενοι, ότι ο πανικός για τη διαφοροποίηση και για το ιδιωτικό κεφάλαιο στο χωριό είναι ή άλλη όψη της δυσπιστίας σχετικά με τη δυνατότητα της νικηφόρας σοσιαλιστικής ανοικοδόμησης στη χώρα μας;

Λίγα λόγια για την πάλη της αντιπολίτευσης ενάντια στον κομματικό μηχανισμό και το «καθεστώς» στο κόμμα.

Που καταλήγει στην πράξη ή πάλη της αντιπολίτευσης ενάντια στον κομματικό μηχανισμό, που αποτελεί τον καθοδηγητικό πυρήνα του κόμματός μας; Δέν είναι καν ανάγκη ν' αποδείξουμε, ότι ή πάλη της αντιπολίτευσης σ' αυτό τον τομέα σε τελευταία ανάλυση καταλήγει στην απόπειρά της να αποδιοργανώσει την κομματική καθοδήγηση και να άφοπλίσει το κόμμα στην πάλη του για την καλύτερευση του κρατικού μηχανισμού, για το ξερίζωμα της γραφειοκρατίας απ' αυτό το μηχανισμό, για την καθοδήγηση του κρατικού μηχανισμού.

Που οδηγεί ή πάλη της αντιπολίτευσης ενάντια στο «καθεστώς» που επικρατεί στο κόμμα; Στην ύπόσκαψη της ουδερενίας πειθαρχίας μέσα στο κόμμα, που χωρίς αυτή δε μπορεί να νοηθεί δικτατορία του προλεταριάτου, και σε τελευταία ανάλυση στον κλονισμό των βάσεων της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Γι' αυτό έχει δίκιο το κόμμα, όταν υποστηρίζει ότι τα πολιτικά και οργανωτικά λάθη της αντιπολίτευσης είναι αντανάκλαση της πίεσης των μη προλεταριακών στοιχείων πάνω

στο κόμμα μας, πάνω στη δικτατορία του προλεταριάτου.

Αυτά είναι, σύντροφοι, τα πολιτικά και οργανωτικά λάθη του συνασπισμού της αντιπολίτευσης.

IV

ΜΕΡΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Τελευταία στην 'Ολομέλεια της ΚΕ και της ΚΕΕ ο Τρότσκι δήλωσε, ότι ή ψήφιση από τη Συνδιάσκεψη των θέσεων για το συνασπισμό της αντιπολίτευσης θα οδηγήσει αναπόφευχτα στη διαγραφή των ήγετων της αντιπολίτευσης από το κόμμα. Είναι υποχρεωμένος να δηλώσω, σύντροφοι, ότι ή δήλωση αυτή του Τρότσκι δε στηρίζεται πουθενά, ότι είναι υποκριτική. Είναι υποχρεωμένος να δηλώσω, ότι ή ψήφιση των θέσεων για το συνασπισμό της αντιπολίτευσης μπορεί ν' αποβλέπει μόνο στην αποφασιστική πάλη ενάντια στα λάθη άρχων της αντιπολίτευσης με αντικειμενικό σκοπό την ολοκληρωτική υπερνίκηση τους.

Σε όλους είναι γνωστό, ότι το 10ο Συνέδριο του κόμματός μας πήρε απόφαση για την αναρχοσυνδικαλιστική παρέκκλιση. Μα τί σημαίνει αναρχοσυνδικαλιστική παρέκκλιση; Δε μπορούμε να πούμε, ότι ή αναρχοσυνδικαλιστική παρέκκλιση ήταν «καλύτερη» από τη σοσιαλδημοκρατική παρέκκλιση. 'Όστόσο από το γεγονός ότι ψηφίστηκε ή απόφαση για την αναρχοσυνδικαλιστική παρέκκλιση, κανείς ως τα σήμερα δεν έβγαλε το συμπέρασμα, ότι τα μέλη της «εργατικής αντιπολίτευσης» πρόκειται να διαγραφούν όπωσδήποτε από το κόμμα.

‘Ο Τρότσκι δε μπορεί παρά να ξέρει ότι το 13ο Συνέδριο του κόμματός μας χαρακτήρισε τον τροτσκισμό μ ι κ ρ ο - α σ τ ι κ ή π α ρ έ κ κ λ ι σ η «εξικάθαρα εκφρασμένη». 'Όστόσο κανείς ως τα σήμερα δε σκέφτηκε, ότι ή ψήφιση αυτής της απόφασης θα οδηγήσει κατ' ανάγκη στη διαγραφή των ήγετων της τροτσκιστικής αντιπολίτευσης από το κόμμα.

Νά το σχετικό σημείο της απόφασης του 13ου Συνεδρίου:

«Στο πρόσωπο της σημερινής «αντιπολίτευσης» έχουμε μπροστά μας όχι μόνο άποπειρα αναθεώρησης του μολσεβικισμού, όχι μόνο άμεση άπομάκρυνση από το λενινισμό, αλλά και μ ι α μ ι κ ρ ο α σ τ ι κ ή π α ρ έ κ κ λ ι σ η ξ ε κ ά θ α ρ α έ κ φ ρ α σ μ ε ν η (*). Δε χωρεί καμιά άμφιβολία, ότι ή «αντιπολίτευση» αυτή άντανανκλά αντικειμενικά την πίεση της μικρής κεφαλαιοκρατίας στις θέσεις του προλεταριακού κόμματος και στην πολιτική του». (Από την απόφαση του 13ου Συνεδρίου).

*Ας μάς εξηγήσει ο Τρότσκι, κατά τί είναι καλύτερη ή μικροαστική παρέκκλιση από τη σοσιαλδημοκρατική; Είναι δύσκολο άραγε να καταλάβει κανείς, ότι ή σοσιαλδημοκρατική παρέκκλιση αποτελεί παραλλαγή της μικροαστικής παρέκκλισης; Είναι δύσκολο άραγε να καταλάβει κανείς, ότι μιλώντας για σοσιαλδημοκρατική παρέκκλιση, προσδιορίζουμε άπλως ό,τι ειρώθηκε στην απόφαση του 13ου Συνεδρίου; Δε χαρακτηρίζουμε καθόλου τους ήγέτες του συνασπισμού της αντιπολίτευσης σά σοσιαλδημοκράτες. Λέμε άπλως ότι στο συνασπισμό της αντιπολίτευσης σημειώθηκε σοσιαλδημοκρατική παρέκκλιση και προειδοποιούμε, ότι δεν είναι ακόμα άργα για την αντιπολίτευση να εγκαταλείψει αυτή την παρέκκλιση, και αυτό άκριβώς καλούμε το συνασπισμό της αντιπολίτευσης να κάνει.

Νά ακόμα τί λέει για τον τροτσκισμό ή γνωστή απόφαση της ΚΕ και της ΚΕΕ του Γενάρη του 1925.

(*) 'Τ υπογράμμισή δική μου. Ι. Στ.

«Ολομέλεια δὲ σύγχρονος τροτσκισμοῦ εἶναι παραποίηση τοῦ κομμουνισμοῦ στὸ πνεῦμα τῆς προσέγγισής του στὸ «εὐρωπαϊκὰ» πρότυπα τοῦ ψευτομαρξισμού, δηλ. σὲ τελευταία ἀνάλυση στὸ πνεῦμα τῆς «εὐρωπαϊκῆς» σοσιαλδημοκρατίας». (Ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τῆς Ὀλομέλειας τῆς ΚΕ καὶ τῆς ΚΒΕ τῆς 17 τοῦ Γενάρη 1925).

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πῶ, ὅτι καὶ οἱ δυὸ αὐτὲς ἀποφάσεις γράφτηκαν βασικὰ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ζηνόβιεφ. Ὡστόσο ὅχι μόνον τὸ κόμμα στὸ σύνολό του, ἀλλὰ οὐτε καὶ ὁ Ζηνόβιεφ εἰδικὰ, δὲν ἔβγαλαν ἀπὸ τὰ παραπάνω τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἡγέτες τῆς τροτσκιτικῆς ἀντιπολίτευσης πρέπει νὰ διαγραφοῦν ἀπὸ τὸ κόμμα.

Ὁ θὰ ἦταν ἴσως περιττὸ νὰ σημειώσουμε τὴ γνώμη τοῦ Κάμενεφ γιὰ τὸν τροτσκισμό, στὴν ὁποία τὸν ἐξισώνει μὲ τὸ μενσεβικισμό. Ἀκούστε:

«Ὁ τροτσκισμός ἦταν πάντα ἡ πιὸ εἰσχυρὴ μορφή μενσεβικισμού, ἡ πιὸ καλυμμένη καὶ ἡ πιὸ προσαρμοσμένη στὴν ἐξαπάτηση ἀκριβῶς τῆς ἐπαναστατικῆς διατεθειμένης μερίδας τῶν ἐργατῶν». (Συλλογὴ ἄρθρων «Γιὰ τὸ λενινισμό». Α. Κάμενεφ, «Τὸ κόμμα καὶ ὁ τροτσκισμός», σελ. 51).

«Ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα εἶναι γνωστὰ στὸν Τρότσκι ἐξίσου καλὰ ὅπως καὶ σ' ὅποιονδήποτε ἀπὸ μᾶς. Ὡστόσο κανεὶς δὲν ἔβαλε ἀκόμα ζήτημα διαγραφῆς τοῦ Τρότσκι καὶ τῶν ὁμοϊδεατῶν του μὲ βάση τὶς ἀποφάσεις λογουχάρε τοῦ 13ου Συνεδρίου.

Νὰ γιατί νομίζω, ὅτι ἡ δῆλωση τοῦ Τρότσκι στὴν Ὀλομέλεια τῆς ΚΕ καὶ τῆς ΚΒΕ δὲν εἶναι εἰλικρινής, ἀλλὰ ὑποκριτική.

Ἡ Ὀλομέλεια τοῦ Ὀχτώβρη τῆς ΚΕ καὶ τῆς ΚΒΕ, ἐγκρίνοντας οὐδὲ βασικὰς γραμμὰς τὶς θέσεις γιὰ τὸ συνασπισμὸ τῆς ἀντιπολίτευσης, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐφαρμόσει κυρώσεις, ἀλλὰ εἶχε ὑπόψη τῆς τὴν ἀνάγκη ἰδεολογικῆς πάλης ἐνάντια στὰ λάθη ἀρχῶν τῆς ἀντιπολίτευσης, ποὺ ἡ ἀντιπολίτευση ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ μὴ θέλει νὰ τὰ καταδικάσει καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα σκοπεῖ νὰ παλέψει καὶ στὸ μέλλον μέσα στὰ πλαίσια τοῦ καταστατικοῦ, ὅπως ἀναφέρει στὴ «δῆλωσή» τῆς τῆς 16 τοῦ Ὀχτώβρη. Ἐνεργώντας ἔτσι ἡ Ὀλομέλεια τῆς ΚΕ καὶ τῆς ΚΒΕ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν ἀποψη ὅτι ἡ πάλη ἐνάντια στὰ λάθη ἀρχῶν τῆς ἀντιπολίτευσης ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ μέσο γιὰ τὴν ὑπερνίκησίν τους καὶ ἡ ὑπερνίκηση αὐτῶν τῶν λαθῶν

εἶναι ὁ μοναδικὸς δρόμος γιὰ τὴν πραγματικὴ ἐνότητα τοῦ κόμματός μας. Συντρίβοντας τὸ συνασπισμὸ τῆς ἀντιπολίτευσης καὶ ἀναγκάζοντάς τον νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ τὸ φραξιονισμό, τὸ κόμμα πέτυχε τὸ ἀναγκαῖο ἐλάχιστο ὄριο, ποὺ χωρὶς αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐνότητα τῶν γραμμῶν του. Αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι λίγο. Δὲν εἶναι ὅμως ἀρκετό. Γιὰ νὰ πετύχουμε τὴν πλήρη ἐνότητα, εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνουμε ἕνα βήμα ἀκόμα πρὸς τὸ μπρῶς, νὰ ἐπιδιώξουμε νὰ ἀποκηρύξῃ ὁ συνασπισμὸς τῆς ἀντιπολίτευσης τὰ λάθη του ἀρχῶν καὶ νὰ περιφρουρήσουμε ἔτσι τὸ κόμμα καὶ τὸ λενινισμό ἀπὸ ἐπιθέσεις καὶ ἀπόπειρες ἀναθεώρησής του.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο συμπέρασμα.

Ἀποδοκιμάζοντας τὴ θέση ἀρχῶν τοῦ συνασπισμοῦ τῆς ἀντιπολίτευσης καὶ ἀποκηρύσσοντας τὶς ἀπόπειρές της νὰ προκαλέσει νέα συζήτηση, οἱ κομματικὲς μάζες εἶπαν: τώρα δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ φλυαρίες, εἶναι καιρὸς νὰ καταπιαστοῦμε στὰ γεμάτα μὲ τὸ ἔργο τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησης. Ἀπὸ δῶ θγαίνει τὸ συμπέρασμα: λιγότερες φλυαρίες, περισσότερη δημιουργικὴ θετικὴ δουλιὰ, ἐμπρὸς γιὰ τὴ σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμησι!

Αὐτὸ εἶναι τὸ δεύτερο συμπέρασμα.

Καὶ τὸ τρίτο συμπέρασμα εἶναι, ὅτι στὴν πορεία τῆς ἐσωκομματικῆς πάλης καὶ στὴν πορεία τῆς ἀπόκρουσης τῶν ἐπιθέσεων τῆς ἀντιπολίτευσης τὸ κόμμα συσπειρώθηκε, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, σὰν ἕνας ἄνθρωπος σ τ ἡ β ά σ η τῶν σοσιαλιστικῶν προοπτικῶν τῆς ἀνοικοδόμησής μας.

Αὐτὸ εἶναι τὸ τρίτο συμπέρασμα.

Τὸ κόμμα, συσπειρωμένο σ τ ἡ β ά σ η τῶν σοσιαλιστικῶν προοπτικῶν τῆς ἀνοικοδόμησής μας, εἶναι ἀκριβῶς ὁ μοχλός, ποὺ τόσο πολὺ χρειάζεται σήμερα γιὰ νὰ προωθηθεῖ ἡ σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμησι στὴ χώρα μας.

Τὸ μοχλὸ αὐτὸ τὸν σφυρηλατήσαμε στὴν πάλη ἐνάντια στὸ συνασπισμὸ τῆς ἀντιπολίτευσης.

Ἡ πάλη συσπείρωσε τὸ κόμμα μας γύρω ἀπὸ τὴν ΚΕ του μὲ βάση τὶς σοσιαλιστικὲς προοπτικὲς τῆς ἀνοικοδόμησής μας. Ἡ Συνδιάσκεψις πρέπει νὰ δώσει μορφή σ' αὐτὴ τὴ συσπείρωση ψηφίζοντας ὅπως ἐλπίζω ὁμόφωνα τὶς θέσεις ποὺ τῆς προτείνει ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ.

Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἡ Συνδιάσκεψις θὰ ἐκπληρώσει μὲ τιμὴ αὐτὸ τῆς τὸ ἔργο. (Θ υ ε λ ὡ δ ι κ α, π α ρ α τ ε τ α μ έ ν α χ ε ι ρ ὠ κ ρ ο τ ή μ α τ α : Ὁ λ ο ι ο ἱ ἀ ν τ ι π ρ ὶ σ ω π ο ι σ η κ ὠ ν ο ν τ α ι ὁ ρ θ ι ο ι. Ἐ π ε υ φ η μ ί ε σ).

Πολιτική απόφαση του 6ου Έθνικού Συνεδρίου του Κομμουνιστικού Κόμματος Βραζιλίας *

● Δέν μπορεί νά μπορεί νά υπάρξει ούτε συμφιλίωση ούτε ένδιάμεση
θέση στη μάχη ανάμεσα στόν μαρξισμό-λενινισμό και στόν ρεβιζιονισμό

Στό 6ο Έθνικό Συνεδρίό του πού έγινε τόν περασμένο Ί-
ούνιο, τό Κομμουνιστικό Κόμμα τής Βραζιλίας υιοθέτησε μιάν
πολιτική απόφαση μέ τόν τίτλο: «Βραζιλιάνοι ας ένωθούμε
γιά τήν άπελευθέρωση τής χώρας μας από τήν κρίση, από
τή δικτατορία και από τήν άπειλή του νεοαποικισμού».

**Ή μεγάλη, χωρίς προηγούμενο, έκταση τής μάχης
τών λαών των διαφόρων χωρών γιά τήν έλευθερία
τους, τήν ανεξαρτησία τους και άνάντια στόν νεο-αποι-
κισμό, καταφέρνουν αδιάκοπα τρομερά κτυπήματα στόν
άμερικάνικο ιμπεριαλισμό.**

Άφού αναλύει τήν εξέλιξη τής διεθνούς κατάστασης, ή ά-
πόφαση ύπογραμμίζει στό πρώτο μέρος της ότι ή μάχη έν-
τείνεται ανάμεσα στους λαούς των διαφόρων χωρών και του
άμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Ή απόφαση δηλώνει: «Σήμερα, μιάν μάχη έχει άρχίσει,
πού θα ξαπλώθει σ' όλο τόν κόσμο. Αυτή αντιπαραθέτει τόν
άμερικάνικο ιμπεριαλισμό πού έπιζητά νά έγκαθιδρύσει τήν
παγκόσμια ήγεμονία του, στους λαούς των διαφόρων χωρών
πού θέλουν τήν έθνική ανεξαρτησία, τή δημοκρατία και τόν
σοσιαλισμό». Ή απόφαση ύπογραμμίζει ότι ο άμερικάνικος
ιμπεριαλισμός είναι ο πιο αίμοδόρος έχθρος τής ανθρωπό-
τητος. Μετά τήν ήττα των Ναζί και των γι�πωνέζων μιλιτα-
ριστών στά 1945, ο ιμπεριαλισμός αυτός κατασκεύασε τό
παράφρονο σχέδιο του πού απέδλωπε στήν κυριαρχία τερά-
στιων περιοχών του κόσμου, και πολλαπλασίασε τίς προσ-
πάθειές του γιά νά τό πραγματοποιήσει. Όμως, τό σχέδιο
αυτό προσέκρουσε σέ μιάν άποφασιστική αντίσταση. Ή νίκη
τής κινέζικης επανάστασης στά 1949 έδωσε ένα σκληρό χτύ-
πημα σ' αυτά τά έγκληματικά σχέδια. Γεγονός μέ τήν πιο
μεγάλη ιστορική και παγκόσμια αξία από τόν καιρό τής Ό-
κτωβριανής Έπανάστασης, ή θριαμβευτική κινέζικη επανά-
σταση είχε δυναμική ανταπόκριση ανάμεσα στά καταπιεζό-
μενα έθνη. Οί λαοί του άποικιοκρατούμενου κόσμου και των
εξαρτώμενων χωρών ρίχτηκαν μέ πάθος μέσα στη μάχη γιά
τήν δική τους άπελευθέρωση. Τό κίνημα έθνικής ανεξαρτησίας

υψώθηκε σ' ένα ύψηλό επίπεδο, ειδικώτερα στήν Άσία και
στήν Άφρική. Στή Λατινική Άμερική ή μάχη άνάντια στόν
ιμπεριαλισμό έκανε έξ ίσου νά παρακαμφθεί άφοβα ένα και-
νούργιο άκρωτήριο.

Ή απόφαση ύποδείχνει ότι οί ιθύνοντες κύκλοι τής Ουά-
σιγκτων πήραν νέα μέτρα γιά νά εξαπλώσουν τόν πόλεμό
τους και βάζουν σ' έφαρμογή άλλες μορφές έπίθεσης γιά νά
πραγματοποιήσουν τήν παράφρονη πολιτική τους. Καταδι-
κάζει τήν άμερικάνικη κυβέρνηση γιά τήν έφαρμογή τής πο-
λιτικής τής «έλιμάκωσης» στόν έπιθετικό πόλεμο άνάντια στό
Βιετνάμ και καταδικάζει τήν κυβέρνηση Τζόνσον πού έτοι-
μάζει πυρετώδεια έναν πόλεμο άνάντια στήν Κίνα. Ύπογραμ-
μίζει ότι ο κύριος σκοπός του άμερικάνικου έπιθετισμού εί-
ναι ν' άπομονώσει και νά καταλάβει τήν Κίνα.

Έπισημαίνει ότι οί μάχες των λαών των διαφόρων χωρών
ένάντια στους άμερικάνους καταπιεστές έντείνονται και ότι
ή χωρίς προηγούμενο πίστη στη μάχη τους γιά τήν έλευθε-
ρία και τήν ανεξαρτησία και άνάντια στό νεοαποικισμό δίνει
τρομερά χτυπήματα στόν άμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Δηλώνει ξεκάθαρα ότι ο λαϊκός πόλεμος πού γίνεται από
τό νοτιοαμερικάνικο πληθυσμό άνάντια στους άμερικάνους έ-
πιθετιστές και στους λακέδες τους είναι ή πιο ύψηλή έκφρα-
ση τής μάχης των καταπιεζόμενων έθνών. Χαιρετίζει τόν ή-
ρωικό διετναμέζικο λαό πού βρίσκεται στήν πρώτη γραμμή
τής παγκόσμιας μάχης άνάντια στίς βαρβαρότητες των μο-
νοπωλιακών καπιταλιστών των Ένωμένων Πολιτειών. Έχει
ειπωθεί: Έφόσον τό Πεντάγωνο έχει βάλει σέ κίνηση τή γι-
γαντιαία πολεμική μηχανή του και έφόσον οί άμερικάνοι στρα-
τιώτες χρησιμοποιούν τά πιο δάσβαρα μέσα καταστροφής
και θανάτου, οί ένδοξοι μαχητές του Νότιου Βιετνάμ έπιβάλ-
λουν στήν πιο μεγάλη δύναμη του καπιταλιστικού κόσμου
τήν ήττα πάνω στήν ήττα.

Ή απόφαση ύποδείχνει πώς μέσα στη μάχη τους άνάντια
στόν άμερικάνικο ιμπεριαλισμό, οί λαοί όλόκληρου του κό-
σμου έχουν τή σταθερή και άποφασιστική ύποστήριξη τής
Κίνας, τής Άλβανίας, τής Λαοκρατικής Δημοκρατίας του Βι-
ετνάμ και άλλων σοσιαλιστικών χωρών. Ή Κίνα είναι ή πιο
δυνατή βάση στήριξης του παγκόσμιου-επαναστατικού κινή-
ματος. Δέν προεΐται από τίς προκλήσεις του Λευκού Οίκου
και δέν διστάζει νά άντιταχθεί στίς άπειλές του και στίς έ-
πιθετικές ενέργειές του, παρά στέκεται άφοβα στό πλευρό ό-
λων αυτών πού τολμούν νά κάνουν μέτωπο άνάντια στους ά-
μερικάνους μονοπωλιστές καπιταλιστές. Ή βοήθεια του κινέ-

(*) Ή μετάφραση έγινε από τό «Pekin Information»,
No. 52/1966.

ζικου λαού στους ήρωικούς διετναμέζους μαχητές στάθηκε ένας σημαντικός παράγοντας στην αντίσταση κατά των εισβολέων.

Από το γεγονός της επαναστατικής και διεθνιστικής στάσης της Λαϊκής Κίνας, οι γιάνκηδες ιμπεριαλιστές την υπολογίζουν σαν τον κυριώτερο έχθρο και είναι εναντίον της που συγκεντρώνουν τις δυνάμεις τους. Άλλα με τα 700 εκατομμύρια κατοίκων της και το σοσιαλιστικό της σύστημα, με τον ένδοξο λαϊκό απελευθερωτικό στρατό της, η Κίνα, κάτω από την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού της Κόμματος και του Μάο Τσέ-τούνγκ, διαποτισμένη από μακρές δοκιμασίες, είναι έτοιμη να νικήσει κατά κράτος τους γιάνκηδες ληστές. Η επιτυχία των ατομικών κινήσεων δοκιμών δυναμώνει την άμυνα της χώρας και ευνοεί τις συνθήκες για ειρήνη. Απέναντι στις Ήνωμένες Πολιτείες που κινητοποιούν ενάντια της μεγάλα στρατιωτικά μέσα, η Κίνα παρέχει μια ανεκτίμητη βοήθεια στους λαούς που άφροσώνονται στη μάχη για την απελευθέρωσή τους.

Η απόφαση διακηρύσσει ότι η πολιτική που ακολουθείται από την θύνουσα ρεβιζιονιστική ομάδα της Σοβιετικής Ένωσης σαμποτάρει τις επαναστατικές εξεγέρσεις των λαών του κόσμου. Ρίχνει όλο το βάρος πάνω στο γεγονός ότι οι λαοί που αντιπρόκεινται στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό δεν μπορούν να υπολογίζουν στην υποστήριξη και στην πραγματική βοήθεια της Σοβιετικής Ένωσης.

Η ρεβιζιονιστική ομάδα που διευθύνει τη Σοβιετική Ένωση αποδέχτηκε ένα αντίθετο προσανατολισμό από τα συμφέροντα των λαών όλων των χωρών που εξασκεί μια κακή επίδραση στο σύνολο της διεθνούς κατάστασης.

Υπογραμμίζεται ακόμα (στην απόφαση) ότι η σοβιετική κυβέρνηση ακολουθεί μια πολιτική συνεργασίας με τις Ήνωμένες Πολιτείες και τείνει στο να διαιρέσει τον κόσμο σε σφαίρες επιρροής ανάμεσα στις δυο χώρες.

Και συνεχίζει: «Παίρνοντας αντίθετο δρόμο από τους πόθους των λαών των διαφόρων χωρών και προδίδοντας την υπόθεση του σοσιαλισμού, οι σοβιετικοί άρχηγοί δυσφημούν κάθε μέρα και περισσότερο τη χώρα τους. Άλλα οι λαοί των εθνότητων της Σοβ. Ένωσης, που στο παρελθόν έκαναν τόσα για την επανάσταση, δεν θα άνεχθούν για πολύ την προδοσία των ρεβιζιονιστών».

Αναλύοντας τη βασική αντίθεση του σύγχρονου κόσμου, η απόφαση διακηρύσσει ότι «στην Άσία, στην Αφρική και στη Λατινική Αμερική προκαλούνται τα μεγάλα τραντάγματα που εξασθενούν σοβαρά τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και που θα καταλήξουν στο να τον οδηγήσουν στην κατάρρευση. Η κυρίαρχη αντίθεση του σύγχρονου κόσμου είναι αυτή που υπάρχει ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό, με έπικεφαλής τις ΗΠΑ, και τους καταπιεζόμενους λαούς σ' αυτές τις τρεις ηπείρους».

Η απόφαση προσθέτει: «Τα έδάφη της Άσίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής είναι σήμερα το θέατρο των πιο έντονων μαχών του μεγάλου αγώνα ανάμεσα στους λαούς του κόσμου από τη μια μεριά και στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και των λακέδων του από την άλλη. Εκεί βρίσκεται το πιο πρόσφορο έδαφος για να νικήσουν τα παρτιζάνικα στοιχεία τους γιάνκηδες. Όσο τα καταπιεζόμενα έθνη του κόσμου θα προχωρούν επαναστατώντας, τόσο η κατάσταση θα γίνει πιο δύσκολη για τους ιμπεριαλιστές και τόσο πιο κοντά θα βρίσκεται η τελική ήττα τους. Το νόημα της κύριας αντίθεσης του σύγχρονου κόσμου όξυνει παντού τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα».

Η απόφαση καλεί τους λαούς όλων των χωρών να ενώσουν με σκοπό να νικήσουν τους γιάνκηδες ιμπεριαλιστές. Διακηρύσσει: «Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές δεν θα άποτραχτούν με τη δική τους θέληση από τη σκηνή της ιστορίας. Θα αντισταθούν ως το τέλος. Θα πρέπει να καταστραφούν πάνω στο πεδίο της μάχης. Η ένωση των λαών όλων των χωρών και η δημιουργία του παγκόσμιου μετώπου ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό είναι απαραίτητα για να τους νικήσουμε». Πάνω σ' αυτό η απόφαση αναφέρει την ακόλουθη

πρόσκληση του προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ: «Λαοί όλου του κόσμου, ενώθείτε και συντρίψτε τους βορειοαμερικάνους επιθετιστές και όλους τους λακέδες τους! Λαοί όλου του κόσμου ύψώστε το ανάστημά σας, τολμήστε να αγωνισθείτε, αφήστε τις δυσκολίες και προχωρήστε κατά κωμάτα. Τότε όλο-όλος ο κόσμος θα ανήκει στους λαούς».

Η απόφαση θέτει τα καθήκοντα που μπαίνουν στο Κομμουνιστικό Κόμμα της Βραζιλίας με βάση τη σημερινή διεθνή κατάσταση. Τα κύρια σημεία είναι: Η ενεργητική υποστήριξη στον διετναμέζικο λαό που φέρνει το βάρος του αμερικάνικου επιθετισμού· η διαμαρτυρία εναντίον της αποστολής δημοκρατικών και φαρμάκων στα ανδρείκελα της Σαϊγκόν από την βραζιλιάνικη κυβέρνηση· υποστήριξη σ' αυτούς που στη Λατινική Αμερική οδηγούν τους ένοπλους αγώνες ενάντια στους αντιδραστικούς και τον ιμπεριαλισμό· καταγγελία της επιθετικής πολιτικής και του έπικτατικού πολέμου που καθοδηγείται στην Άσία από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, από τους υποκριτές συνωμότες, για να επιβάλουν την «ειρήνη», για την έγκληματική υποστήριξη που οδηγεί στην αντίδραση και στην τυραννική κυριαρχία που παντού εξασκεί· υποστήριξη στις προσπάθειες της Λαϊκής Κίνας που συνενώνει τους λαούς του κόσμου για τη ματαίωση του σχεδίου της παγκόσμιας ηγεμονίας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού· καταγγελία του πραγματικού περιεχόμενου της σοβιετοαμερικάνικης συνεργασίας, που άποσκοπεί στο να διαιρέσει τον κόσμο σε σφαίρες επιρροής· ενθάρρυνση στο σύνολο των λαών των χωρών της Λατινικής Αμερικής στη μάχη τους ενάντια στα αμερικάνικα μονοπώλια και στον δραστήριο αγώνα ενάντια στη δημιουργία μιας ένοπλης δύναμης της παναμερικάνικης ειρήνης.

Στην Βραζιλία, οι βασικές αντιθέσεις όξυνονται: α-συμβίβαστες δεν μπορούν να βρουν τη λύση τους παρά με την επανάσταση.

Το δεύτερο μέρος της απόφασης αναλύει την κατάσταση στη Βραζιλία κάτω από τη στρατιωτική δικτατορία κατ' αυτό τον τρόπο: «Η εθνική πολιτική κατάσταση παρουσιάζει μια εικόνα που σαν συμπίερασμα βγαίνει όλο το χάσμα των αντιθέσεων της βραζιλιάνικης κοινωνίας. Βλέπουμε να γίνεται μια άνακατάταξη των πολιτικών δυνάμεων τόσο για τις κυρίαρχες τάξεις όσο και για τις διάφορες λαϊκές δυνάμεις. Η έξοσσία πέρασε στα χέρια των πιο αντιδραστικών στοιχείων, που έφθειραν σοβαρά το πολιτικό και δικαστικό οικοδόμημα του έθνους. Η δυσαρέσκεια κερδίζει έδαφος μπροστά στον αντιλαϊκό και αντιδημοκρατικό προσανατολισμό της δικτατορίας και η ιδέα της επανάστασης ώριμάζει».

Η απόφαση άπαριθμεί μια σειρά από αντιδραστικά μέτρα που υιοθετήθηκαν στη διεθνή και εθνική πολιτική, από το δικτατορικό καθεστώς και υποδεικνύει πώς σε διάστημα μεγαλύτερο από δυο χρόνια, η κυβέρνηση του Καστέλλο Μπράνκο χαρακτηρίστηκε από την ανάσχυνη προδοσία της χώρας και από τις αντίθετες στην εξέλιξη του έθνους ενέργειες, που εξαθλιώνουν το λαό από την πείνα, όπως κι' από την καταπίεση των δημοκρατικών ελευθεριών. Υιοθέτησε μια έξωτερική πολιτική της ολοκληρωτικής ύποταγής στις Ήνωμένες Πολιτείες. Η έγκαθίδρυση του δικτατορικού καθεστώτος της Βραζιλίας επέτρεψε στους αμερικάνους ιμπεριαλιστές να έπιταχύνουν το προτσές του «νεοαποικισμού» της Βραζιλίας.

Η απόφαση έπισημαίνει τα καταστροφικά άποτελέσματα της πολιτικής της κυβέρνησης του Καστέλλο Μπράνκο. Έπέφερε σοβαρές ζημιές στα λαϊκά συμφέροντα και στα εθνικά συμφέροντα της Βραζιλίας και βύθισε την εθνική οικονομία σε μια κρίση που μετέβαλε το Κράτος περισσότερο έξαρτώμενο παρά ποτέ στις Ήνωμένες Πολιτείες.

Άλλα, τονίζει η απόφαση, ο λαός δεν θα σταθεί παθητικός μπροστά στο δικτατορικό καθεστώς που του στοιχίζει τόσα δεινά και που έκανε τόσο κακό στη χώρα. Η λαϊκή δυσαρέσκεια που έχει ήδη διακηρυχθεί από τις πρώτες μέ-

ρες του πραξικοπήματος, γενικεύτηκε και διαδηλώνεται άνοιχτά. Την κυβέρνηση την μισούν πατριώτες και δημοκράτες.

Άφου άπαριθμεί τις ενέργειες, ή απόφαση δηλώνει ξεκάθαρα ότι σέ όλοκληρη τη χώρα, τά διάφορα κοινωνικά στρώματα άνέλσθαν δυναμικές ενέργειες που συνέβαλαν στην καταγγελλία και στην άπομόνωση του δικτατορικού καθεστώτος. Οί σπουδαστές ξεσηκώθηκαν θαρραλέα. Όργανώσαν διαδηλώσεις και συγκρούστηκαν περισσότερο από μία φορά με στρατιώτες σταλμένους για να καταπνίξουν τή κίνημά τους. Οί διανοούμενοι καταδικάζουν τήν πνευματική τρομοκρατία διαμαρτύρονται ενάντια στο δίωγμό των καθηγητών και των σοφών και άπαιτούν μία ασμόσφαιρα έλευθερίας. Οί εργάτες περιφρονούν τά άφεντικά, άντιστέκονται στις ενέργειες που τείνουν να τους στερήσουν από τά δικαιώματά τους. Σε όρισμένα σημεία τής χώρας οί αγρότες μάχονται αυτούς που με τή σκοπό να τους διώξουν από τή γή τους κατασκευάζουν κάθε είδους συμβάσεις που τους επιτρέπουν να τήν αρπάξουν με τή βία. Οί νοικοκυρές κατέβηκαν κι' αυτές στο δρόμο για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στην αύξηση του τιμάριθμου τής ζωής. Όρισμένες δημοκρατικές ομάδες εξέφρασαν τήν άσυμφωνία του με τή «στάτους κδο» και έπετέθηκαν ενάντια στις βιαιότητες και στις παρώνμες ενέργειες του δικτατορικού καθεστώτος. Συμπαραστώθηκαν στο ίδυνάμωμα των διαμαρτυριών ενάντια στις ενέργειες τής κυβέρνησης, βοηθώντας έτσι στην άπελευθέρωση τής χώρας. Ποτέ τά άντιγίανικά ισυνθήματα δέν ήταν τόσο έντονα στη Βραζιλία.

Ό απόφαση προσθέτει ότι από τή πραξικόπημα του Άπριλίου και πέρα πάνε δύο χρόνια και οί δυνάμεις που τή προκάλεσαν βρίσκονται διαιρεμένες. Ό πλειοψηφία πήρε μιάν άντίθετη ιστάση άπέναντι στο δικτατορικό καθεστώς, τή όποία μάλιστα έχασε τήν ύποστήριξη μιάς σημαντικής μερίδας του στρατού. Από τήν άλλη, ή κλίκα του Καστέλλο Μπράνκο έχει τήν ύποστήριξη του άμερικάνικου ίμπεριαλισμού, των στρατηγών και των πολιτικών ύπεραντιδραστικών. Όπογραμμίζει ότι όλα αυτά ίβειχουν ότι ή Βραζιλία προχωρεί σέ σοβαρές πολιτικές ίδιαμάχες, κοινωνικές άναστατώσεις και άγώνες μεγάλης έντασης. Οί θεμελιακές άντιθέσεις που δξύνονται είναι άσυμβίβαστες και ίδεν ίμπορούν να ξεπεραστούν παρ ά με τήν επανάσταση.

Ό λαός τής Βραζιλίας έχει χρέος να ένωθεί και να διαμορφώσει ένα πλατύ ένιαίο μέτωπο για τήν διεξαγωγή τής έθνικο-δημοκρατικής και άντιιμπεριαλιστικής επανάστασης.

Τό τρίτο μέρος τής απόφασης εκθέτει τόν άγώνα του λαού τής Βραζιλίας για τή δημοκρατία και τήν έθνική άνεξαρτησία. «Ό εξέλιξη τής Βραζιλίας άπαιτεί να σταματήσει ή λεηλασία στην όποία επιδίδεται ό άμερικάνικος ίμπεριαλισμός και οί έγκληματίες γαιοκτήμονες. Άπαιτεί άκόμα τήν άντικατάσταση των βίαιων συστημάτων με συστήματα που να είναι άνάλογα με τά έθνικά συμφέροντα».

«Ό επανάσταση είναι τή μόνο μέσο για τήν επίλυση τής βαθιάς κρίσης από τήν όποία φθείρεται ή Βραζιλία. Μόνο αυτή ίμπορεί να δώσει στη χώρα μας μία καινούργια οικονομική ίσομή, να δάλει τέλος στο άγροτικό μονοπώλιο και στη λεηλασία του έξωτερικού, να δώσει στο λαό τήν έλευθερία, τή μόρφωση, τήν ήσυχία και να καταλύσει τήν άνισόμετρη άνάπτυξη των διάφορων περιοχών τής χώρας μας. Μόνο αυτή ίμπορεί να έμποδίζει, από τή να χρησιμοποιείται ή Βραζιλία σαν όργανο του άμερικάνικου ίμπεριαλισμού για τήν έφαρμογή του σχεδίου ήγεμονίας του στον κόσμο. Ό επανάσταση θα ίσμιουργήσει μιάν πραγματικά λαϊκή κυβέρνηση και ένα καθεστώς προοδευτικό και δημοκρατικό».

Ό απόφαση ίπιβεθαώνει πάλι ότι τή Πρόγραμμα που έγκρίθηκε στη συνδιάσκεψη του Φλεβάρη του 1962 από τή Κ.Κ. Βραζιλίας ύπέδειξε τήν όδρόμο τής έθνικοδημοκρατικής, άγροτικής και άντιιμπεριαλιστικής επανάστασης. Όπογραμμίζει

ότι οί κομμουνιστές τής Βραζιλίας πρέπει να έχουν σαν όδηγό αυτό τή πρόγραμμα, που προσδιορίζει τή στόχο που πρέπει να χτυπήσουν στο μέλλον τήν ώρα τής δράσης, σ' αυτό τή πρώτο στάδιο τής επανάστασης.

Ό απόφαση καλεί τή λαό τής Βραζιλίας να ένωθεί και να άγωνιστεί για τήν άπελευθέρωση τής Βραζιλίας από τήν άπειλή του «νεοαποικισμού», ίππό τή βαρεία κρίση που άντιμετωπίζει και για τήν άπελευθέρωση του από τή ύπεραντιδραστικό πολιτικό σύστημα που του έπεβλήθηκε από τή δικτατορικό καθεστώς.

Ό απόφαση σημειώνει ότι τή Κ.Κ. Βραζιλίας θα άναπτύξει όλη του τήν ένεργητικότητα για να πάρει σάρκα και όστά ένα ένιαίο πατριωτικό μέτωπο. Στη ίΒραζιλία, μέσα στις σημερινές περιστάσεις, τή πρόβλημα του ένιαίου μετώπου άποκτά πρωταρχική σημασία. Στην προσπάθεια που γίνεται για τή ίδιαμόρφωση του ένιαίου μετώπου, οί κομμουνιστές όφείλουν να άναπτύξουν μιάν έξαιρετικά έντονη δραστηριότητα, ίδιαίτερα άνάμεσα στην εργατική τάξη και στις πλατιές άγροτικές μάζες, έχοντας πάντοτε κατά νου τή άρρηκτο δέσιμο αυτών των δύο κοινωνικών τάξεων. Έτσι τή Κόμμα θα συντελέσει στο να έξασφαλίσει τήν καθοδήγηση τής επανάστασης από τή προλεταριάτο.

Ό απόφαση άπευθύνει έκκληση για ένα δυναμικό κίνημα των μαζών, που να ίστηρίζεται πάνω στην πατριωτική ένότητα του λαού, για να συγκεντρώσει τις μάζες με σκοπό να χτυπήσουν τήν κυβέρνηση του Καστέλλο Μπράνκο που άντιπροσωπεύει τά συμφέροντα των άμερικάνων ίμπεριαλιστών και όλων των σκοταδιστικών δυνάμεων στη χώρα. Κάτω από αυτή τήν όποψη ή απόφαση ύπογραμμίζει ότι πρέπει να δοθεί μιάν μεγάλη προσοχή στην κινητοποίηση των άγροτικών μαζών που είναι μιάν ίσχυρή δύναμη στον άγώνα για τήν πραγματοποίηση των έθνικών και δημοκρατικών σκοπών. Προσθέτει ότι είναι στις άγροτικές περιοχές, που ύπάρχουν οί καλύτερες ίσυνθήκες για τήν άνάπτυξη του άγώνα του λαού τής Βραζιλίας. Οί αγρότες που ύφίστανται τήν καταπίεση και τήν πιο άνυπόφορη έκμετάλλευση, αυτοί άποτελούν ένα άνεξάντλητο απόθεμα επαναστατικής ίδράσης. Με τή πρώτο που θα ίμπουνε στο κίνημα και με μιάν όρθη καθοδήγηση, θα άλλάξουν τή ρεύμα των έξελίξεων και θα μετασχηματίσουν τήν πολιτική, οικονομική και κοινωνική φυσιογνωμία τής χώρας.

Πάνω στο ζήτημα των μορφών πάλης, ή απόφαση διαδηλώνει πως «αν είναι άπαραίτητο να προχωρήσουμε σέ σοβαρές πολιτικές ενέργειες και να όργανώσουμε τήν ένωτική δράση όλων των πατριωτών, είναι έξ ίσου έπιτακτικό να έτοιμασθούμε για τόν ένοπλο άγώνα, ύπέρτατη μορφή του άγώνα των μαζών. Ό ιδέα ότι είναι άπαραίτητο να άδράξουμε τά όπλα για τήν άπελευθέρωση τής χώρας από τήν καθυστέρηση και τήν καταπίεση, όλο και περισσότερο κερδίζει έδαφος».

«Ό επαναστατικός άγώνας στη χώρα μας θα πάρει τή μορφή ενός λαϊκού πολέμου. Αυτή ή διαπίστωση ίπηγάζει τόσο από τή διεθνή πείρα όσο και από τήν πραγματικότητα τής χώρας μας. Όταν ό άμερικάνικος ίμπεριαλισμός έπεμβαίνει σέ κάθε τόπο με τή φωτιά και τή σίδηρο, όταν οί άντιδραστικές δυνάμεις άναπτύσσουν τά μέσα καταναγκασμού, τότε μόνο ένας άγώνας που άγκαλιάζει τή σύνολο του λαού θα ίμπορεί να φέρει μιάν όλοκληρωτική έπιτυχία».

«Ό λαός τής Βραζιλίας πρέπει να προετοιμαστεί για τή λαϊκό πόλεμο. Σ' όλες τις περιοχές τής χώρας, και ίδιαίτερα στην ύπαιθρο, πρέπει να γίνονται συζητήσεις πάνω στο πρόβλημα του ένοπλου άγώνα και να υιοθετηθούν πρακτικά μέτρα με βάση τήν προοπτική τής πραγματοποίησής του, και όλη αυτή ή δουλειά πρέπει να γίνει σύμφωνα με τήν αρχή του να διατηρείται μυστική ή δουλειά. Ένώνοντας αυτές τις δυνάμεις για τή διαμόρφωση ενός πλατιού μετώπου, έκδηλώνοντας μιάν ένεργητική πολιτική δραστηριότητα και συνδυάζοντας τις διάφορες μορφές του άγώνα, ό λαός τής Βραζιλίας θα ξανακερδίσει τή νίκη».

Οί σύγχρονοι ρεβιζιονιστές είναι οί άποστάτες τής

επανάστασης. Για να την κάνουν να προχωρήσει, οι μαρξιστές-λενινιστές οφείλουν να συνεχίσουν την πάλη τους ενάντια στο ρεβιζιονισμό και να τον νικήσουν.

Το τέταρτο μέρος της απόφασης καλεί τους μαρξιστές-λενινιστές να συνεχίσουν τον αγώνα τους ενάντια στους ρεβιζιονιστές και να τους νικήσουν με σκοπό την προώθηση της επανάστασης. Λέει: «Για τη νίκη των θανάσιμων εχθρών των βραζιλιάνων και για να οδηγήσουμε τους τελευταίους στη νίκη, είναι απαραίτητο να μη δώσουμε άλλη αναβολή στο σύγχρονο ρεβιζιονισμό και σε όλες τις εχθρικές απέναντι στο μαρξισμό-λενινισμό τάσεις. Η ιδεολογική πάλη καταλαμβάνει ένα σημαντικό μέρος της δραστηριότητας των κομμουνιστών. Η μάχη ενάντια σε ίδιες ξένες προς τα συμφέροντα του προλεταριάτου και η αδιάλλακτη υπεράσπιση της διδασκαλίας των Μάρξ, Ένγκελς και Λένιν είναι τα πιο σπουδαία καθήκοντα του παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Οι ρεβιζιονιστές πρέπει να ξεσκεπασθούν, να απομονωθούν και να νικηθούν. Χωρίς την επισήμανση αυτού του αντικείμενου, είναι αδύνατο να νικηθεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και να κάνουμε να προδεύσει η επανάσταση.

Η απόφαση δηλώνει ότι οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές είναι προδότες της επανάστασης και ότι οι αγώνες των διάφορων χωρών ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό είναι άξεχωριστοι με έναν αγώνα ανελέητο ενάντια στο σύγχρονο ρεβιζιονισμό. Αυτό το αντιμαρξιστικό-λενινιστικό αντιπρόσωπο έχει μια κυρίαρχη θέση μέσα στο ΚΚΣΕ και εμφανίστηκε σε καθορισμένη στιγμή μέσα στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα. Αποδίδει στην όπισθοχώρηση του αγώνα των καταπιεζόμενων εθνών για την εθνική τους ανεξαρτησία και του αγώνα του προλεταριάτου των καπιταλιστικών χωρών για το σοσιαλισμό, εγκαθιδρύοντας ξανά τον καπιταλισμό στις σοσιαλιστικές χώρες.

Αντιπροσωπεύει την άστική επίδραση στους κόλπους του εργατικού κινήματος και προχωρεί σε συμφωνίες με τον ιμπεριαλισμό.

Η απόφαση δείχνει ότι ο κύριος καθοδηγητής του σύγχρονου ρεβιζιονισμού είναι ο Νικήτας Χρουστώφ. Στις αποφάσεις του 20ου και 22ου συνεδρίου του ΚΚΣΕ, αυτός ο αποστάτης επεξεργάστηκε και συστηματικοποίησε ένα δόγμα διαμετρικά αντίθετο στη θεωρία του προλεταριάτου.

Η απόφαση λέει: «Η πτώση του Χρουστώφ δεν μετέβαλε τον προσανατολισμό των ρεβιζιονιστών. Οι διάδοχοί του υπερασπίζονται τις ίδιες εσφαλμένες ιδέες και με τον φαρμακισμό τους γίνονται ακόμα πιο επικίνδυνοι. Οι ηγέτες του Κ.Κ. Σ.Ε. και της σοβιετικής κυβέρνησης μπορεί να μιλούν πολύ για το ότι θα χτυπήσουν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, αλλά στην πράξη ισχυροποιούν τη συνεργασία με τις Ήνωμένες Πολιτείες.

Σε κάθε ευκαιρία επαναλαμβάνουν πως «η σοβιετική πολιτική που αποβλέπει στη δημιουργία μίας γενικής συνεργασίας με τις Ήνωμ. Πολιτείες, θα μείνει αμετάβλητη». Σε ότι αφορά το κομμουνιστικό κίνημα, διακηρύσσουν ασταμάτητα τον πόθο τους για ενότητα. Αλλά στην πραγματικότητα επιδίδονται στην πιο κυνική διασπαστική δραστηριότητα. Διακήρυξαν κατ' επανάληψη την πίστη τους στον αγώνα για την εθνική ανεξαρτησία. Παρ' όλα αυτά προσπαθούν με όλα τα μέσα να πνίξουν τα ένοπλα αντιιμπεριαλιστικά κινήματα που εμφανίζονται σε διάφορες μεριές του κόσμου. Στο Βιετνάμ, αντί να συμβάλουν άμεσα στο να βοηθήσουν τον διεθνισμό λαό να εκδιώξει τους κατακτητές, προσπαθούν να σώσουν τους γιάνκηδες ιμπεριαλιστές από την καταστροφή, με τις «διαπραγματεύσεις για ειρήνη», που ευνουούν οι Ήνωμένες Πολιτείες.

Βαδίζοντας ακόμα περισσότερο μέσα στο πέλμα της επιστροφής στον καπιταλισμό, οι ηγέτες του ΚΚΣΕ εκτείνουν το σύστημα του κέρδους στις επιχειρήσεις, υιοθετούν μεθόδους όχι σοσιαλιστικές στη διεύθυνση των εργοστασίων και

αυξάνουν την ατομική περιουσία των κολλόζικων.

«Οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές που προκάλεσαν το σχίσμα στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα, έδρεψαν κιάλας τη διαίρεση μέσα στο «σοσιαλιστικό στρατόπεδο». Κάτω από αυτές τις περιστάσεις, όποιος είναι υπέρ της «ενότητας του σοσιαλιστικού στρατοπέδου», δεν μπορεί να υποστηρίξει τη βάση των επαναστατικών αγώνων των λαών του κόσμου.

Μόνο το μέρος αυτού του στρατοπέδου που έχει την Κίνα επικεφαλής παίζει αυτόν το ρόλο.

Έτσι, οι ρεβιζιονιστές του ΚΚΣΕ και οι ακόλουθοί τους ολόκληρου του κόσμου είναι προδότες της επανάστασης και του σοσιαλισμού. Αντικειμενικά είναι οι σύμμαχοι των γιάνκηδων ιμπεριαλιστών και στέκονται εμπόδιο στον αγώνα των λαών του κόσμου.

Η απόφαση σημειώνει ότι στη Βραζιλία οι ρεβιζιονιστές είναι εξίσου προδότες της επανάστασης. Με την ήγηση του Πρέστες, το βραζιλιάνικο Κομμουνιστικό Κόμμα εγκατέλειψε το μαρξισμό-λενινισμό και υιοθέτησε τις όπισθοπονητικές θέσεις του ΚΚΣΕ κάνοντας έτσι ένα σημαντικότατο λάθος στον αντιιμπεριαλιστικό και δημοκρατικό αγώνα.

Η απόφαση βγάζει σα συμπέρασμα ότι ο μαρξισμός-λενινισμός θα κερδίσει σημαντικές νίκες στον αγώνα ενάντια στο σύγχρονο ρεβιζιονισμό. Ο σύγχρονος ρεβιζιονισμός παθαίνει άποτυχίες και βρίσκεται βουτηγμένος σε μια βαθιά κρίση. Η αντίσταση στην πολιτική του τον σταματά από το να μεγαλώσει. Το μαρξιστικό-λενινιστικό επαναστατικό κίνημα είναι σήμερα μια ισχυρή δύναμη που όλο και ανεβαίνει. Τίποτε δεν μπορεί να της σταθεί εμπόδιο.

«Η μεγάλη αλήθεια του προλεταριάτου μπαίνει στη μάχη ενάντια στις όπισθοπονητικές θέσεις, στην αλύπητη καταγγελία της προδοσίας των ρεβιζιονιστών ηγετών. Μέσα σ' αυτόν τον αγώνα ο μαρξισμός-λενινισμός πλουτίζεται από σημαντικά προβλήματα της εποχής μας, κάνοντας φανερό την επαναστατική και μετασχηματιστική ουσία του. Αξιοσημείωτη, με αυτή την έννοια είναι η προσφορά των κινέζων κομμουνιστών.

Η απόφαση υποστηρίζει πως η ενότητα ανάμεσα στους μαρξιστές και ρεβιζιονιστές είναι αδύνατη. «Ο αγώνας ενάντια στο ρεβιζιονισμό θα συνεχιστεί μέχρι την όριστη ήττα του. Βλέπουμε να αντιμετωπίζονται ανταγωνιστικές θέσεις διαμετρικά αντίθετες: να κάνουμε ή όχι την επανάσταση, να αντιμετωπίσουμε ή όχι τον ιμπεριαλισμό, να οδηγήσουμε ή όχι μέχρι τέλους τη σοσιαλιστική επανάσταση. Δεν υπάρχει μέσος δρος, ούτε δυνατότητες συμφιλίωσης. Πρόκειται, θεμελιωδώς, για τον αγώνα των τάξεων ενάντια στο προλεταριάτο και στην άστική τάξη. Η ενότητα των μαρξιστών-λενινιστών κομμάτων με τα ρεβιζιονιστικά κόμματα είναι αδύνατη».

«Σήμερα, προσθέτει η απόφαση, οι κομμουνιστικές γραμμές βρίσκονται κάτω από τη δοκιμασία μίας περιόδου διαίρεσης και αγώνα, όπου διαμορφώνεται μια καινούργια ενότητα σ' ένα πιο υψηλό επίπεδο. Η βάση μίας τέτοιας ενότητας βρίσκεται ήδη μέσα στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα. Είναι εξδραιωμένη από τα κομμουνιστικά και εργατικά κόμματα του καπιταλιστικού κόσμου που δεν παρασύρθηκαν στο ρεβιζιονιστικό δρόμο και από κόμματα διάφορων χωρών που αποσπάστηκαν από τους ρεβιζιονιστές. Το Κ.Κ. Βραζιλίας αποτελεί άκριβως τη βάση της ενότητας του κομμουνιστικού κινήματος στη Βραζιλία».

«Το ενωμένο μέτωπο ανάμεσα στα μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα και στα ρεβιζιονιστικά κόμματα είναι ανεδαφικό. Το ενωμένο παγκόσμιο μέτωπο των λαών όλων των χωρών είναι βασικά στραμμένο ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Αλλά οι ρεβιζιονιστές αν και μιλούν μεγαλόστομα για την πρόθεσή τους να αγωνιστούν ενάντια στους αμερικάνους κεφαλαιοκράτες μονοπωλιστές, βρίσκονται μακριά από το να αγωνίζονται εναντίον τους και περιορίζονται στη συνεργασία ή στο συμβιβασμό μαζί τους».

Προσθέτει: «Δεν υπάρχει ενδιαμέση θέση στη μάχη ανάμε-

σα στον μαρξισμό-λενινισμό και το σύγχρονο ρεβιζιονισμό. Τό να κρατιάμαστε σε ίση απόσταση από το ΚΚΣΕ, που βρίσκεται επικεφαλής του ρεβιζιονισμού, και του Κ.Κ. Κίνας που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των μαρξιστών-λενινιστών, είναι μια θέση εσφαλμένη. Δεν θα ξέραμε να κάνουμε διάκριση σε διαφορές ιαρχής ανάμεσα στις δυο γραμμές που συγκρούονται».

Η απόφαση συνεχίζει: «Τό να επιφυλάσσεσαι να παίρνεις καθαρά θέσεις μπροστά στις διαφωνίες στους κόλπους του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος, είναι σά να ένεργείς χωρίς σταθερότητα και να συμβιδάζεσαι. Η διάμεση θέση χαρακτηρίζει αυτούς που ενώ ψάχνουν τον επαναστατικό δρόμο, βρίσκονται ακόμα κάτω από την επίδραση των άστικών ιδεών και κατά συνέπεια διστάζουν. Στη Βραζιλία, είναι απαραίτητο να τους δοθήσουμε υπομονετικά και με μια άδελφική κριτική για να προοδεύουν προς την κατεύθυνση μίας προλεταριακής θέσης. Έξ άλλου, τους είναι αδύνατο να κρατούν μια ενδιάμεση θέση για καιρό. Η πρόχωρους προς τη μαρξιστική-λενινιστική θεώρηση ή γίνονται μια πέτρα που εμποδίζει το επαναστατικό κίνημα. Αυτό που συνέβηκε με τους Κουβανούς ηγέτες είναι εξαιρετικά διδακτικό. Στην πολεμική ανάμεσα στους μαρξιστές-λενινιστές και στους σύγχρονους ρεβιζιονιστές, ο Φιντέλ Κάστρο φρόντισε, για μια ορισμένη περίοδο, να μη ξεκαθαρίσει τη θέση του, φέρνοντας το επιχείρημα πως φερόταν έτσι με σκοπό να υπερασπιστεί καλύτερα την ενότητα του κομμουνιστικού κινήματος. Αυτή η απόπειρα για να παραμείνει σε ίση απόσταση απέτυχε. Ο Φιντέλ Κάστρο πέρασε στην επίθεση μ' ένα άνοιχτο και άδικαιολόγητο τρόπο ενάντια στο Κινεζικό Κομμουνιστικό Κόμμα και τους μαρξιστές-λενινιστές όλου του κόσμου. Άω και είχε διακηρύξει τις προθέσεις του να αγωνιστεί ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, στην πραγματικότητα τοποθετήθηκε στο πλάι του ΚΚΣΕ και των άλλων ρεβιζιονιστικών κομμάτων».

Η απόφαση επικαλείται σε συνέχεια την ήγεςία του προλεταριάτου στην επανάσταση. Άρνείται την υπερβολική ιδέα ορισμένων προσώπων ότι η εθνική άστική τάξη μπορεί να την καθοδηγήσει. Υποδείχνει ότι αυτή η δύναμη είναι προσωρινή να παίξει ένα ρόλο περιορισμένης σπουδαιότητας μέσα στον αγώνα ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και για την αγροτική μεταρρύθμιση, που αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του ενωμένου δημοκρατικού και αντιιμπεριαλιστικού θετώπου. Άλλά και μόνο από το γεγονός του διπλού χαρα-

κτήρα της ή άστική τάξη καταφεύγει στις ύπαφυγές και στη συμφιλίωση, τα γεγονότα αποδεικνύουν ότι ένα επαναστατικό κίνημα αν έχει σαν ήγεςία του την άστική τάξη, δεν πρόκειται ποτέ να οδηγηθεί στη νίκη. Μόνο μια τάξη σαν το προλεταριάτο μπορεί να οδηγήσει με επιτυχία την επανάσταση. Τό προλεταριάτο είναι ο αδιόλλακτος έχθρος του ιμπεριαλισμού και των λατιφουντιστών. Μονάχα αυτό μπορεί να ενώσει την αγροτιά και να σχηματίσει μια στερήρη συμμαχία μαζύ της, να συνεργαστεί με τη μικροαστική τάξη και τους προοδευτικούς διανοούμενους και να κερδίσει την εθνική άστική τάξη. Η ήγεςία στο πρώτο στάδιο της επανάστασης είναι το θεμελιακό πρόβλημα της εργατικής τάξης. Καθώς είναι ή πιο προωθημένη δύναμη της κοινωνίας και αντίθετη σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης δεν θα μπορούσε να σταθεί στις δημοκρατικές αρχές που ακολουθεί ή άστική τάξη. Αυτό που ελπίζει είναι ο σοσιαλισμός. Η εργατική τάξη έχει κατά νου, όταν θάχουν ολοκληρωθεί οι προσπάθειες για δημοκρατία και οι προσπάθειες για εθνική ανεξαρτησία, το πέρασμα στο σοσιαλισμό, πράγμα που δεν θα μπορέσει να τό επιτύχει παρά μόνο αν αποκτήσει την ήγεςία του κινήματος.

Τό κομμουνιστικό κόμμα Βραζιλίας κατέχει μια θέση πρωτοπορίας στον αγώνα του λαού της Βραζιλίας για την εθνική και κοινωνική επανάσταση

Τό τελευταίο μέρος της απόφασης υπενθυμίζει τό πως οι μαρξιστές-λενινιστές της Βραζιλίας διέκοψαν τις σχέσεις με τους ρεβιζιονιστές και αναδιοργανώθηκαν για να ιδρύσουν τό Κομμουνιστικό Κόμμα της Βραζιλίας.

Η απόφαση καταλήγει μ' αυτά τα λόγια: «Αυτοί που μετέχουν στο Έκτο Έθνικό Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Βραζιλίας βλέπουν με αίσιοδοξία τις προοπτικές που ανοίγονται στους Βραζιλιάνους. Οι αντιδραστικές δυνάμεις και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός σπαράσσονται από άλλες αντιθέσεις. Όσο και αν πολλαπλασιάσουν τις βιαιότητες, δε θα μπορέσουν να αποφύγουν την τελική ήττα. Η επανάσταση δεν είναι ένα μακρινό πρόβλημα. Άργά ή γρήγορα, ο λαός θα άδράξει τα όπλα για να πετάξει τον ξένο ζυγό και να οίκοδομήσει μια πραγματικά ελεύθερη πατρίδα. Τό Κ.Κ. Βραζιλίας θα κρατήσει με τιμή τη θέση στην πρωτοπορία του αγώνα για την εθνική και κοινωνική απελευθέρωση του λαού της Βραζιλίας».

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Η Κεντρική Έπιτροπή του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κινήματος (Μαρξιστικού-Λενινιστικού) συνήλθε στο Παρίσι στις 29 Ιανουαρίου 1967 και αφού ανέλυσε την πολιτική, κοινωνική και οικονομική κατάσταση στην οποία βρίσκεται η εργατική τάξη και η εργαζόμενη άγροτιά κάτω από την εξουσία των καπιταλιστικών μονοπωλίων, καταγγέλλει την εφαρμογή ενός σχεδίου άνεργιας και τη συγκρότηση ενός έφεδρικού στρατού 600.000 άνεργων, ή παρουσία του οποίου στην αγορά εργασίας αποσκοπεί στη «φύμωση» του προλεταριάτου και στην αύξανόμενη έκμεταλλευση των μισθωτών, ιδιαίτερα της νεολαίας και των γυναικών.

Διαπιστώνει πως η αύξηση της άνεργιας και η έμφύτευση ξένης εργατικής δύναμης, πράγματα που επιθυμούν οι σοσιαλιστές και οι γκωλιστές μέσα στα πλαίσια της Κοινής Αγοράς, καθόλου δεν έμποδίζει την εργατική μας τάξη να αγωνιστεί θαρραλέα για τις κοινωνικές και επαγγελματικές διεκδικήσεις της. Οι αγώνες των λιμενεργατών της Μασσαλίας ενάντια στους στυγνούς έκμεταλλευτές, οι δυναμικές διαδηλώσεις των ναυτικών - ψαράδων της Βρετανίας ενάντια στο διευθυντή της Τράπεζας Ρότσιλντ, Ζωρζ Πομπιντού, είναι αποδείξεις των δυνατοτήτων δράσης του γαλλικού προλεταριάτου.

Ξέροντας πως το μοναδικό όπλο είναι η δράση και η οργάνωση της δράσης στη βάση, καλούμε τους εργαζόμενους να αντιταχθούν στα συνθήματα και την τακτική των ρεβιζιονιστών ή γκετών, να έπιξεργαστούν οι ίδιοι δικά τους συνθήματα που να ανταποκρίνονται στις ζωτικές τους ανάγκες και να περάσουν με αποφασιστικότητα στη δράση ενάντια στους έκμεταλλευτές και στο κράτος της εργοδοσίας, εφαρμόζοντας αποφασιστικά την τακτική τάξη ενάντια στην τάξη.

Μπροστά στην αδυναμία του συνδικαλιστικού κινήματος, που έχει εύνοια από τους ρεφορμιστές «εραποδοτικούς», το γαλλικό κομμουνιστικό κίνημα προτείνει στους εργαζόμενους να συγκεντρωθούν και να εκλέξουν σε κάθε επιχείρηση την Έπιτροπή Ένωσης βάσης, επιφορτισμένη στο να προετοιμάσει και να κατευθύνει τον αγώνα για τις διεκδικήσεις, ενάντια στις φασιστικές ραδιουργίες και ενάντια στον πόλεμο. Η δύναμη της εργατικής τάξης βρίσκεται στο εργοστάσιο. Είναι στις επιχειρήσεις που επιβάλλεται να προβληθούν οι αποφασιστικές και άμεσες απαντήσεις του προλεταριάτου ενάντια σε όλους τους εχθρούς του.

Οι κομμουνιστές εργαζόμενοι οφείλουν να έμπνέονται από αυτή την αλήθεια: ότι η έντονη οικονομική κρίση της καπιταλιστικής Ευρώπης που μαζί της είναι άλυσοδεμένη και η οικονομία μας, όσο περισσότερο κλιμακώνεται και όσο περισσότερο θαθαίνει, τόσο περισσότερο θα όξυνει τις αντιθέσεις και τους αγώνες των καταπιεζομένων τάξεων. Οι κομμουνιστές εργαζόμενοι οφείλουν να έχουν αυτή την καθαρή συνείδηση πως έχουν να κάνουν με τη γενική κρίση του καπιταλισμού έτσι όπως την προσδιόρισε ο Λένιν. Πώς αυτή η κρίση δεν είναι δυνατό σε καμιά περίπτωση να λυθεί με μια σειρά από μεταρρυθμίσεις ειδικές για να χαλαρώσουν τον καπιταλισμό ή για να καθησυχάσουν την εργατική τάξη όπως στα 1936. Πρέπει να ξέρουν πως αυτή η κρίση δεν είναι δυνατό να λυθεί παρά μόνο με έναν ανέλετο αγώνα του προλεταριάτου που θα πρέπει αυτή τη φορά να φέρει ως το τέλος την ιστορική αποστολή του, δηλαδή να γίνει ο νεκροθάφτης του καπιταλισμού, δηλαδή να συντρίψει το όργανο του αστικού κράτους και να γίνει κυρίαρχη τάξη, να εγκαθιδρύσει τη δικτατορία του προλεταριάτου για τη δημιουργία του σοσιαλισμού με άπώτερο σκοπό να δημιουργήσει την αταξική κοινωνία, τον κομμουνισμό.

(*) Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε στη «Νέα Οδημιανίτε», αρ. 40) 1967.

—Η Κεντρική Έπιτροπή του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κινήματος καταγγέλλει τη ρεβιζιονιστική άπατη της συμφωνίας των «άριστων» που έγινε από το Πολιτικό Γραφείο του Κομμουνιστικού Κόμματος Γαλλίας στις 26 Ιανουαρίου 1967, σύμφωνα με την οποία είναι ιδιαιτέρως να γίνει μια βελτίωση στον τομέα των μισθών μέσα στο ύπαρξον καθώς επίσης από μια αύξηση των προϊόντων και της παραγωγικότητας. Αυτή η ρεφορμιστική θέση θεωρήθηκε από τους πραγματικούς κομμουνιστές σαν λάσπη στα μάτια των προλεταρίων, που ρίχτηκε από τη σοσιαλδημοκρατία στον καιρό του σχεδίου Μάρσαλ και από τη δύναμη των μονοπωλίων στον καιρό της συνεργασίας κεφάλαιου—εργασίας.

—Η Κεντρική Έπιτροπή του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κινήματος προτείνει στους μισθωτούς να ενώσουν και να πολεμήσουν πάνω σε ένα πρόγραμμα καθαρό και συγκεκριμένο, έμπνευσμένο από τον αγώνα της τάξης και από τις πραγματικές ανάγκες του προλεταριάτου και όχι πάνω σε ένα πρόγραμμα έμπνευσμένο από την έλλογική δημαγωγία των σοσιαλδημοκρατών.

—ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ για τη συνταξιοδότηση στα 55 χρόνια για όλους τους εργαζόμενους άνδρες και γυναίκες, που να είναι το 75% του καθαρού μισθού.

—ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ για την ομοιόμορφη αύξηση των μισθών με βασικό μηνιαίο μισθό 750 φράγκα (4. 5 0 0 δ ρ α χ μ έ ς (Σ.Σ.) πάνω στη βάση των 173 ώρων το μήνα ή 40 ώρων τη βδομάδα.

—ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ για την εφαρμογή στην πράξη της αρχής «για ίση βουλειά, ίσο μισθό», ιδιαίτερα για τους νέους, τις γυναίκες και τους μετανάστες ξένους εργάτες που δουλεύουν στη χώρα μας και που είναι οι πιο καταπιεζόμενες κατηγορίες των εργαζομένων.

—ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ για να πετύχουμε να άπλοποιηθούν ξανά οι κατηγορίες των ειδικευμένων κατά σωματείο, για να σαρώσουμε όλες τις δήμενες «ειδικότητες» και τις «κλιμακώσεις (άρκετες εκατοντάδες κατά έπαγγελμα), που είναι από τη μια φράγματα για την ένότητα στη βάση των μισθοδοτούμενων και από την άλλη αίσχροκέρεια κάτω από το πρόσχημα της αύξησης των μισθών που υπερασπίστηκαν οι ρεφορμιστές, έπεβλήθησαν από τους εργοδότες και που είναι ακόμα περισσότερο πρόσχημα για τον διχασμό των εργαζομένων.

—ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ για τις συνδικαλιστικές έλευθερίες (δικαίωμα λόγου, δικαίωμα ύποβολής αίτημάτων από έπιτροπές, δικαίωμα γενικών συνελεύσεων και συγκεντρώσεων, δικαίωμα τοιχοκόλλησης στα συνδικαλιστικά πανώ, δικαίωμα συλλογής εισφορών, δικαίωμα διάδοσης του εργατικού τύπου).

—ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ για ανθρώπινους όρους δουλειάς. Να επιβάλλουμε το σεβασμό των συνδικάτων μας μέσα στις επιχειρήσεις με τον ταξικό αγώνα, επιβάλλοντας μια πετυχημένη πάντα ανασμέτρηση των μισθοδοτούμενων απέναντι στους έκμεταλλευτές.

Οι κομμουνιστές μαρξιστές-λενινιστές προσκαλούν όλους τους εργαζόμενους να συσπειρωθούν μαζί και γύρω από την C.G.T., να δραστηριοποιηθούν μαχητικά στους κόλπους της και να δημιουργήσουν έπιτροπές βάσης για να επιτύχουν την πραγματοποίηση του παραπάνω προγράμματος διεκδικήσεων.

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

(Μαρξιστικό - Λενινιστικό)

Παρίσι 29 Γενάρη 1967

ΤΟ Κ.Κ. ΠΟΛΩΝΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ο Ρ. Σταθμός των Τιράνων στην εκπομπή του της 22 Φεβρουαρίου μετέδωσε την Περίληψη της απόφασης της Προσωρινής Κ.Ε. του Κ.Κ. της Πολωνίας «σχετικά με τη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση στη Κίνα».

«Οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές, αναφέρεται μεταξύ άλλων στην απόφαση, χρησιμοποιούν με τους πιο διάφορους τρόπους κάθε είδους ψευδολογιών και ύβρεων ενάντια στη μεγάλη κινέζικη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση. Πάνω απ' όλα οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές θέλουν να αποκρύψουν από τις εργαζόμενες μάζες των χωρών τους και όλου του κόσμου την πραγματικότητα γύρω από τα τελευταία γεγονότα στην Κίνα. Οι προσπάθειες αυτές είναι μάταιες, ή αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί γιατί λάμπει σαν ήλιος και φωτίζει η ίδια τον νου όλων των τίμων εργαζομένων ανθρώπων. Στην Κίνα διεξάγεται μεγάλος ταξικός αγώνας ζωής ή θανάτου για την υπεράσπιση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Οι επαναστατικές δυνάμεις, το Κ.Κ.Κ. θριαμβεύσαν, κράτησαν στα χέρια τους την κομματική και κρατική εξουσία και υποστηρίζονται από τις πλατειές εργαζόμενες μάζες για τη συνέχιση της καταπολέμησης των αστικών στοιχείων σ' όλη τη χώρα. Τώρα διενεργείται μόνο μια μεγάλη ιδεολογική πολιτική και οργανωτική επιχείρηση κάτω από την καθοδήγηση του Κ.Κ.Κ., με επικεφαλής το σύντροφο Μάο Τσέ-τούνγκ. Η επιχείρηση αυτή διενεργείται σήμερα για τη συνεπή εκκαθάριση των υπολλειμάτων των στοιχείων των ξένων τάξεων από όλα τον κομματικό και κρατικό μηχανισμό. Η όρμη της προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης στην Κίνα αποτελεί μια μεγάλη ήττα για τον ιμπεριαλισμό και το σύγχρονο ρεβιζιονισμό, γι' αυτό δεν πρέπει να παραξενευτούμε που τους κατακυριεύει ή ανατριχίλα και η θλίψη. Στην απόφαση αναφέρεται μετά ο επαναστατικός δρόμος που διάνυσε ο μεγάλος κινέζικος λαός, ή μεγάλη βαρύτητα της ανακήρυξης της Α.Δ. της Κίνας και οι επιτυχίες που σημείωσε ο κινέζικος λαός με την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού του Κόμματος στη σοσιαλιστική οικοδόμηση στη βιομηχανία, στη γεωργία και στους άλλους τομείς. «Η Κίνα, υπογραμμίζεται στην απόφαση της προσωρινής Κ.Ε. του Κ.Κ. της Πολωνίας θαδίζει μπροστά στην σοσιαλιστική οικοδόμηση με γιγάντια βήματα. Όλα αυτά δεν μπορούν να μη προκαλέσουν τον επαναστατικό ενθουσιασμό στη δουλειά σ' όλη την Κίνα καθώς και το θάυμασμα των μαζών όλου του κόσμου». Στην απόφαση τονίζεται έπειτα, ότι «οι άστεργετες ενέργειες του κινέζικου λαού εξηγούνται με τη σύνδεση της θεωρίας του σοσιαλισμού με την πρακτική της σοσιαλιστικής οικοδόμησης εκ μέρους των πλατειών μαζών του εργαζόμενου λαού. Οι πιο πλατειές μάζες κατοούν την επαναστατική θεωρία και την εφαρμόζουν στην καθημερινή δράση. Η επαναστατική αυτή θεωρία είναι ή επιστήμη του μαρξισμού-λενινισμού που την παρουσιάζει απλά ο Μάο Τσέ-τούνγκ. Τα θεωρητικά έργα του Μάο Τσέ-τούνγκ είναι αξιόλογα και μεγάλα γιατί συμπεριλαμβάνεται σ' αυτά ή πείρα της επαναστατικής Κίνας, γιατί είναι ο φάρος μιας μεγάλης επανάστασης που στέφθηκε με την κα-

τάληψη της εξουσίας και με μεγάλες νίκες στη σοσιαλιστική οικοδόμηση μιάς χώρας που ο πληθυσμός της αποτελεί το ένα τέταρτο της ανθρωπότητας, γιατί τα έργα αυτά αποτελούν επίσημη σημαία του επαναστατικού μαρξισμού-λενινισμού στην πάλη κατά του σύγχρονου ρεβιζιονισμού που έχει σαν κέντρο την ήγερση του ΚΚΣΕ. Κάθε επαναστάτης σε κάθε ήπειρο γνωρίζοντας τη θεωρητική γενίκευση της 45χρονης και πλέον πείρας της επαναστατικής δράσης της Κίνας εξυπηρετεί την υπόθεση του αγώνα για τη σοσιαλιστική νίκη στη χώρα του. Ο Μάο Τσέ-τούνγκ έχει τονίσει σθεναρά ότι το πάροισμο της εξουσίας δεν εξάλειψε ούτε διέκοψε την πορεία της ταξικής πάλης και γι' αυτό πρέπει να τηρούμε ακατάπαυστα μια μεγάλη επαναστατική επαγρύπνηση έναντι της αντίδρασης και της αστικής ιδεολογίας. Η δικτατορία του προλεταριάτου στην Κίνα που εφαρμόστηκε δια μέσου της ένοπλης επανάστασης έχει ενισχυθεί συνεχώς σε αγώνα. Στην απόφαση υπογραμμίζεται ότι ύστερα από την απώλεια της οικονομίας οι ελπίδες της αστικής τάξης για την κατάληψη και πάλι της εξουσίας έχουν συγκεντρωθεί στο ιδεολογικό μέτωπο. Τα αστικά και μικροαστικά στοιχεία που υπήρχαν στην προπαγάνδα, τον ύπνο, την λογοτεχνία, τις τέχνες, την επιστήμη και σ' άλλους τομείς διεδόσαν στο κόμμα και στον κρατικό μηχανισμό. Η κινέζικη αστική τάξη ελπίζοντας ότι θα νικούσε στον συνωμοτικό δρόμο ορίστηκε στον αγώνα για εξουσία και έχασε τον αγώνα αυτόν. Το Κ.Κ.Κ. με τον Μάο Τσέ-τούνγκ επικεφαλής νίκησε στον αγώνα αυτό προς όφελος της επανάστασης. «Η νίκη αυτή του Κ.Κ.Κ. είναι μια μεγάλη νίκη στην καταπολέμηση της αστικής τάξης και του πολιτικού κατασκοπευτικού της δικτύου της δεξιάς αντικομματικής ομάδας των σύγχρονων ρεβιζιονιστών». Στην απόφαση υπογραμμίζεται ότι οι στενοί δεσμοί με τις μάζες διατηρούνται καλύτερα και ισχυρότερα δια μέσου των καταλληλότερων κοινωνικών οργανώσεων για την εκτέλεση των καθορισμένων καθηκόντων για αστική αξιοποίηση της εσφαλμένης είτε έχθρικής δράσης στο κόμμα και το κράτος για την καταπολέμηση της επίδρασης της αστικής ιδεολογίας σ' όλη τη ζωή της χώρας. «Το Κ.Κ.Κ. απευθύνθηκε προς τις πιο πλατειές λαϊκές μάζες πρώτα απ' όλα προς τη νεολαία των μεσαίων και ανώτερων σχολών απ' όπου προέκυψε ή πρωτοβουλία της καταπολέμησης της επίδρασης της αστικής ιδεολογίας στην επιστήμη, τον πολιτισμό και τις τέχνες. Η Κόκκινη Φρουρά είναι σ' αυτή την περίπτωση μια μορφή των κοινωνικών οργανώσεων ή όποια στρέφει την αχμή της κριτικής ενάντια στους έχθρους της δικτατορίας του προλεταριάτου. Σημειώνεται ότι της διεξαγωγής της πολιτιστικής επανάστασης ή νεολαία είναι πιο δραστήρια. Αυτό υπογραμμίζει το γεγονός ότι οι εργάτες και οι αγρότες της Κίνας έχουν διαπαιδαγωγήσει καλά τους διαδόχους τους γιατί αυτή είναι ή νεολαία τους είναι γι' αυτό τους και τα κορίτσια τους. Γι' αυτό δεν είναι καθόλου υπερβολή να θεωρούνται ή νεολαία αυτή ή Κόκκινη Φρουρά των προλεταριακών μαζών. Για μια τέτοια νεολαία θα μπορούσαμε να ενдохάστε σε κάθε σοσιαλιστική χώρα και σ' όλο το διεθνές σοσιαλιστικό και εργατικό κίνημα. Είμαστε μάρτυρες μιάς στροφής στο μέτωπο της πάλης για την καθιέρωση της προλεταριακής ιδεολογίας. Η Λαϊκή Κίνα

βαδίζει αποφασιστικά στο δρόμο της ενίσχυσης της δικτατορίας του προλεταριάτου, κι' αυτό είναι το σημαντικότερο». Στην απόφαση υπογραμμίζεται κατόπιν ότι το ζήτημα της καταπολέμησης της άστικής ιδεολογίας είναι ζήτημα της καταπολέμησης των εκδηλώσεών της σ' όλη την κοινωνικοπολιτική ζωή του λαού και ότι κατά τη διάρκεια της πολιτιστικής επανάστασης στην Κίνα είναι ή νεολαία αυτή που αντιδρά πύθ ζωνορά και πύθ σκληρά. Αυτό είναι κατανοητό. «Όλη ή Κίνα ξεγερόθηκε επαναστατικά ενάντια στα ύπολείματα των άστικών στοιχείων, ενάντια στους άποκαλύπτους και συγκαλυμμένους έχθρους της δικτατορίας του προλεταριάτου. Ένα τόσο μαζικό επαναστατικό κίνημα δέν γνώρισε άλλοτε ή ιστορία της Κίνας κι' ούτε ό κόσμος μέχρι σήμερα. Αυτή είναι ή σθεναρή φωνή της νέας γενιάς, της εξέγερσης όλου του εργαζόμενου λαού ενάντια στον άμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τους σύγχρονους ρεβιζιονιστές. Πάντοτε στην Κίνα προχωρεί ή Κόκκινη Φρουρά. Ανατρέφεται μιá νέα επαναστατική γενιά που παίρνει από τους προγόνους της τη σημαία της ένδοξης επανάστασης και την ανυψώνει σε νέες νίκες. Τί υπερασπίζονται λοιπόν οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές και ποιόν εξυπηρετούν καταδικάζοντας μιá τέτοια νεολαία; «Οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές και οι ιμπεριαλιστές υπογραμμίζεται στην απόφαση, άνησυχούν περισσότερο από το γεγονός που ή πολιτιστική επανάσταση εξαλείφει την τελευταία τους βάση κι' έλπίδα για την καλινόρθωση του καπιταλισμού στην Κίνα. Οι προδότες του σοσιαλισμού ξέρουν καλά ότι ή φλόγα της μεγάλης φωτιάς από την ανατολή θα άναλωγογήσει στις χώρες τους την επαναστατική ατμόσφαιρα. Φοβούμενοι από τις μάζες των χωρών τους οι προδότες του σοσιαλισμού δέν λένε την αλήθεια. Περιστρέφονται γύρω από την ουσία του προβλήματος και έπειδή είναι αδύνατο να παρουσιώσουν την μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση μιλούν για τις δευτερεύουσες πλευρές των γεγονότων και διαδίδουν στον κόσμο φαντασιοκοπίες, ψευδολογίες, συκοφαντίες και ύβρεις. Άλλά όπως συνήθως τα ψέμματα έχουν κοντά τα πόδια. Η αλήθεια σχετικά με την πολιτιστική επανάσταση και την έξουδετέρωση της δεξιάς αντίκομματικής ομάδας των σύγχρονων ρεβιζιονιστών στην Κίνα, δέν μπορεί να κρυφτεί. Η πολιτιστική επανάσταση στην Κίνα από την άποψη της θεωρίας του σοσιαλισμού είναι ένα συνεπές βήμα προόδου στην ταξική πάλη ε-

νάντια στα ύπολείματα του παλιού καιρού, του παλιού φεουδαρχικού και άστικού συστήματος που άπάρχουν στο έποικοδόμημα, έπομένως στην έπιστήμη, τον πολιτισμό, τις τέχνες, την εκπαίδευση, τις προλήψεις κι' άλλου. Κάθε κομμουνιστής, κάθε πραγματικά προοδευτικός αγωνιστής και κάθε τίμιος εργαζόμενος, τονίζεται στην απόφαση, πρέπει να δει την προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση και να αξιοποιήσει την διεξαγωγή της, άχι από τις θέσεις του άστικού ατομικισμού. Οι έχθροι της πολιτιστικής επανάστασης μένουν στις θέσεις της υπεράσπισης του άστικού πολιτισμού. Σ' όλο τον κόσμο διεξάγεται ταξικός άγώνας ζωής ή θανάτου μεταξύ της προλεταριακής και της άστικής ιδεολογίας, μεταξύ του ιμπεριαλισμού με έπικεφαλής τον άμερικάνικο ιμπεριαλισμό και του σοσιαλισμού με έπικεφαλής τη Λ.Α. της Κίνας. Οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές με κέντρο την ήγεςία του ΚΚΣΕ πρόδωσαν το σοσιαλισμό, έγιναν συνεργάτες του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Στην Κίνα σήμερα ό εργαζόμενος λαός υπερασπίζει τη δικτατορία του προλεταριάτου κι' όποιος αντιπαράθεται πρέπει να έξουδετερωθεί και να εξαλειφθεί από την πολιτική σκηνή. Άλλος δρόμος δέν υπάρχει. Αυτός είναι ό νόμος του ταξικού άγώνα. Η δικτατορία του προλεταριάτου πρέπει να υπερασπισθεί μ' όλες τις δυνάμεις χρησιμοποιώντας ακόμα και το στρατό ό όποιος όπως είναι γνωστό δέν είναι τίποτε άλλο παρά ή ένοπλη πλευρά της δικτατορίας του προλεταριάτου. Οι άποστάτες του κομμουνισμού στη Μόσχα και την Βαρσοβία θρηνούν την τύχη των άδερφών τους στην Κίνα, άγανακτούν και θρηνούν για τους ρεβιζιονιστές που πλήχθηκαν στις προσπάθειές τους. Τη δεξιά ρεβιζιονιστική ομάδα στην Κίνα όμως δέν μπορεί να τη γλυτώσει ή άπεγνωσμένη και άπατηλή έκκληση των άποστατών του κομμουνισμού για την υπεράσπιση του λεγόμενου δημοκρατικού μαρξισμού λενινισμού γιατί αυτή έξουδετερώθηκε τώρα πιά. Η Λ.Α. της Κίνας θα θριαμβώσει στον άγώνα αυτό και θα βαδίσει μπροστά ακλόνητα στο δρόμο της μεγάλης οίκοδόμησης του σοσιαλισμού. Η συκοφαντική έξστρατεία του ιμπεριαλισμού και των σύγχρονων ρεβιζιονιστών δέν μπορεί να μειώσει τη σημασία της πολιτιστικής επανάστασης κι' ούτε να συγκαλύψει το άπλό γεγονός ότι ή Κίνα είναι σήμερα όχι μόνο μιá μεγάλη σοσιαλιστική δύναμη αλλά έχει άποβει επίσης το κέντρο και το φρούριο της παγκόσμιας επανάστασης».

''Αρθρο

της περουνβια- νης έφημερίδας

«Παντιέρα Ρόζα»

Η έφημερίδα «Παντιέρα Ρόζα», όργανο του Κ.Κ. Περού (Μ.Α.), κάνει γνωστό πώς οι αγωνιστές στο Περού αναπτύσσουν μεγάλη δραστηριότητα για τη διαφώτιση, την όργάνωση και την κινητοποίηση της εργατικής τάξης, της εξαγόμενης άγροτιάς και των φοιτητών που αντιτάσσονται

στην καταπίεση και εκμετάλλευση των μονοπωλίων της χώρας και στους άμερικόανους κυρίαρχους. Σ' αυτό καθοδηγούνται από τις αποφάσεις της Πέμπτης Διάσκεψης του Μ.Α. Κ.Κ. Περού. Στα ντοκουμέντα αυτά έγινε βαθειά έπιστημονική ανάλυση της κατάστασης και των προοπτικών του λαϊκού κινήματος στο Περού. Τονίζεται πώς στη χώρα υπάρχει ευνοϊκή κατάσταση και κατάλληλες συνθήκες για την έναρξη του ένοπλου αγώνα και πώς το βασικότερο καθήκον του Κόμματος στην περίπτωση αυτή είναι η προετοιμασία των λαϊκών δυνάμεων για την έναρξη των έπιχειρήσεων. Οι έπιτυχίες των διασκέψεων και των διαφόρων συσκέψεων των εργατών και άγροτών σε πολλά μέρη της χώρας δείχνει και πάλι την επαναστατική άφύπνιση του πολυθλασμένου περουνβιανού λαού, για την έδραίωση σ' αυτόν της πίστης πώς μόνο με τον ένοπλο αγώνα μπορεί να εξασφαλισθεί η έθνική και η κοινωνική άπελευθέρωση. Ο περουνβιανός λαός έχει άντληφθεί πώς ο αγώνας και μόνο ο αγώνας είναι η βάση της όργάνωσης. Οι διάφοροι τροτσκιστές και ρεβιζιονιστές προσπαθούν να διεισδύσουν στις γραμμές της άγροτιάς και της εργατικής τάξης προσποιούμενοι τον όργανωτή και τον ύποστηρικτή τους. Σε όρισμένες περιπτώσεις μύορεσαν να δημιουργήσουν και καμιά όργάνωση ή όμοσπονδία. Αυτές όμως εξαφανίζονται σά σαπουνόφουσες γιατί δεν έχουν δημιουργηθεί με βάση τον αγώνα των εργαζόμενων για τα δικαιώματά τους. Είναι μόνο οι επαναστατικές όμοσπονδίες των άγροτών με έπικεφαλής το Γενικό Γραμματέα Μανουέλ Γιανόφε και οι άλλες όργανώσεις που καθοδηγούνται από τους μαρξιστές-λενινιστές του Περού οι όποιοι σηκώνοντας ψηλά τη σημαία του μαρξισμού-λενινισμού παλαίβουν για την βεβαίωση της μεγάλης γαιοχτησίας, για μια πραγματική άγροτική μεταρρύθμιση, για να αποδοθεί ή γή σε εκείνους που τη δουλεύουν και για την απολύτρωση των εργαζόμενων μιά για πάντα από τη διπλή καταπίεση του ίμπεριαλισμού και της όλιγαρχίας της χώρας και των ύποτακτικών τους σύγχρονων ρεβιζιονιστών.

Δήλωση

της Έκτελεστικής Έπιτροπής του Κ.Κ. Ισπανίας (Μ.Α.)

Η Έτελεστική Έπιτροπή του Κ.Κ. Ισπανίας (Μ.Α.) δημοσίευσε δήλωση στο όργανό της «Βανγκάρντια Όμπρέρα», με την όποια καταδικάζει τη «δίκη» έναντίον έξη αγωνιστών,

συμπαθόντων του Κόμματος. Η δίκη αυτή, τονίζει, ή δήλωση ξεσκέπασε όλοκληρωτικά τον πραγματικό χαρακτήρα των τελευταίων τεχνασμάτων της φρανκικής τυραννίας, σχετικά με την άμνηστία και τα δημοψηφίσματα. Το φρανκικό καθεστώς διατηρεί αναλλοίωτο το φασιστικό του περιχόμενο. Η δήλωση ύπογραμμίζει το σημαντικό γεγονός πώς κατά τη διεξαγωγή της δίκης ο εισαγγελέας έκανε διάκριση ανάμεσα στο Κομμουνιστικό Κόμμα Ισπανίας (Μ.Α.) και στους σύγχρονους ρεβιζιονιστές για τους όποιους έπλεξε εγκώμια σε β,τι άφορά την ήπιότητά τους και την παραιτήσή τους από τη βία. «Οι σύντροφοί μας, τονίζει ή δήλωση, κατά την εκδίκαση σήκωσαν ψηλά την ένδοξη σημαία του Κόμματος, ανέλυσαν την πολιτική του έθνικοεπαναστατικού δημοκρατικού μετώπου και κατήγγειλαν τις θηριώδεις τρομοκρατικές μεθόδους της άστυνομίας. Στη διάρκεια όμως της δίκης και από την ήμέρα της σύλληψης των συντρόφων μας, τον περασμένο Άπρίλιο, ξεσκεπάσθηκε ή συνεργασία των ρεβιζιονιστών με τη γιάγκικη φασιστική τυραννία. Ο ρεβιζιονιστικός τόπος του Καρίλλο και ο τύπος των χρονοσωφικών στις άλλες χώρες, τήρησαν νεκρική σιγή σχετικά με την τρομοκρατική αυτή ένέργεια έναντίον των επαναστατών. Αυτό αποτελεί εκδήλωση της ένσωμάτωσης των ρεβιζιονιστών στα πλαίσια της «νέας νόμμης» φρανκικής τάξης. Ένώ οι ρεβιζιονιστές διεξάγουν τη δράση τους χωρίς κανένα ίχνος παρανομίας μπροστά στα μάτια και σε γνώση της φρανκικής άστυνομίας. Οι σύντροφοί μας φυλακίζονται έπί όλόκληρη χρόνια για την επαναστατική τους δράση, που άποβλέπει στην άνατροπή της φασιστικής τυραννίας στηρίζόμενοι στη δύναμη του λαού.

ΟΙ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΟΙ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΕΣ ΥΠΟΒΟΗΘΟΥΝ ΤΟΥΣ ΓΙΑΓΚΗΔΕΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ ΣΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ(*)

Μια πληροφορία, που ήρθε τελευταία από το Μοντεβιδέο (Ουραγουάη), επέσυρε για μια ακόμα φορά την προσοχή στην προδοτική δραστηριότητα των σοβιετικών ρεβιζιονιστών και των συνεργατών τους στη Λατινική 'Αμερική. Ήπνευμίζουμε τα γεγονότα. Στις 13 'Ιανουαρίου, «έπτά βραζιλιανοί πρόσφυγες και μια ούραγουαϊνή σπουδάστρια πιάστηκαν στην Τσεχοσλοβακική Πρεσβεία του Μοντεβιδέο.

Ο πρεσβευτής άρνήθηκε να τους παράσχει πολιτικό άσυλο κάτω από το πρόσχημα πως «δεν υπάρχει αστυνομική καταπίεση στην Ουραγουάη». Οι όχτω έπαναστάτες αφέθηκαν έτσι στο έλεος της αστυνομίας της Ουραγουάης. Μετά την άρνησή του να τους παράσχει άσυλο, ο πρεσβευτής κάλεσε την αστυνομία που κατέφθασε για να τους συλλάβει.

Μια τέτια πληροφορία που δημοσιεύθηκε σε όρισμένες εφημερίδες, αλλά όχι στην «Ούμανιτέ» δεν μπορούσε παρά να προκαλέσει κατάπληξη σε εκείνους που έχουν ακόμα όρισμένες ψευδαισθήσεις σχετικά με τους ρεβιζιονιστές ηγέτες.

Έρχεται στο κάτω-κάτω το γεγονός αυτό μετά την προδοσία του 'Ιησού Φαρία, γραμματέα του Κ.Κ. Βενεζουέλας (ρεβιζιονιστικό), που ένοπλου άγωνα που διεξάγουν οι έπαναστάτες της χώρας αυτής εναντίον της φιλοαμερικάνικης κυβέρνησης άνδρεϊκέλων· μετά το σοβιετικό δάνειο των 100 εκατομμυρίων δολλαρίων στο φασιστικό καθεστώς του Καστέλο Μπράνκο στη Βραζιλία και εκείνο των 42 εκατομμυρίων δολλαρίων στο «χριστιανοδημοκρατή» Έντουάρντο Φρέυ της Χιλής· μετά τις σκανδαλώδεις δηλώσεις του Πρέστες (Γραμματέα του ρεβιζιονιστικού Βραζιλιανού Κόμματος) στην «Ούμανιτέ» για τη δικαιολόγηση της όπιορτουμιστικής και συνιθολόγας πολιτικής του που όδήγησε στη νίκη των φασιστών εγκληματιών.

Τόν τελευταίο καιρό, ή κατάσταση έχει γίνει πραγματικά δύσκολη νοτίως του Ρίο Γκράντε, για τον βορειοαμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Στη Γουατεμάλα, στη Βενεζουέλα, στην Κολομβία, στη Δομινικανική Δημοκρατία, στην 'Αϊτή, στο Περού, ο ένοπλος άγώνας του λαού, που εμφανίζεται κατά περιόδους στις στήλες του άστικού τύπου, γνωρίζει μια θεαματική άνοδο, ύποχρεώνοντας τις τοπικές φιλοαμερικάνικες όλιγαρχίες να επιδίδονται σε μια όλο και μεγαλύτερη (και πιο άπελπισμένη) αίματηρή καταπίεση. Στη Βραζιλία, στην 'Αργεντινή, όπως το δείχνουν οι νέες ειδήσεις των τελευταίων ήμερών, οι άγορτικές μάζες, οι εργάτες, οι σπουδαστές ξεσηκώνονται ενάντια στους «γορούλλες». Ουγκάνια και Καστέλο Μπράνκο με άποφασιστικότητα που μεγαλώνει καθημερινά. Σε ό,τι άφορά τη Χιλή, πρότυπο δημοκρατίας σύμφωνα με το Στάιητ Ντιπάριμεντ, ο Έντουάρντο Φρέυ προσπαθεί να διατηρήσει το καμουφλάρισμά του που δίνει το μέτρο της αντίθεσης που συναντά ή πολιτική της ύποταγής στα γιάγκικα μονοπώλια.

Η πλειοψηφία της Χιλιανής Γερουσίας ένεργώντας κάτω άπ' την πίεση των μαζών άρνήθηκε να του δώσει την έξουσιοδότηση για την παραχώρηση της χώρας στις ΗΠΑ. Όταν μάλιστα μάθουμε ότι αυτή ή πλειοψηφία αποτελείται από σοσιαλιστές, ρεβιζιονιστές, ριζοσπάστες και συντηρητικούς (που αντιπροσωπεύουν τη μεγάλη γαιοκτησία) είναι δύσκολο πιά να μην παραδεχτούμε ότι ο Χιλιανός λαός μπόρεσε να εκφράσει την γνώμη του, με άρκετο ισθένος, ώστε ν' άκουστεί από τέτοιους κορυφούς!

Ο Φρέυ (ύποχρεωμένος άπ' το δημοκρατικό προσωπείο που φορά) ύπάκουσε αλλά όχι χωρίς να εκφράσει «την ζωήρη δυσάρεστιά που» και όχι χωρίς να κάνει γνωστό ότι «ή

κυβέρνηση θα κάνει ό,τι περνά άπ' το χέρι της για να διορθώσει το κακό που έτυχε στη χώρα άπ' την αυθαίρετη και άδικη άπόφαση της Γερουσίας (SIC!).

Νά λοιπόν ο άνθρωπος για τον όποιο οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές άνοίγουν τους κρουνοές δολλαρίων, άναπληρώνοντας έτσι τους φίλους τους τους γιάγκηδες, μια και αυτοί είναι θουτυγμένοι ως τον λαμό στον πόλεμο του Βιετνάμ, του Λάος, κλπ.

Δεν είναι άδιάφορο, για μās τους κομμουνιστές να ύπογραμμίσουμε ότι μια ακόμα φορά οι γιουγκοσλάβοι ρεβιζιονιστές έδειξαν τον δρόμο. Ήδη άπ' τις 28 του Σεπτέμβρη 1956, ο Φράνκ Μπαμπιέρι, άνταποκριτής της Τιτοϊκής εφημερίδας «Πολίτικα», στο Μεξικό, έγραφε στην μεξικάνικη επιθεώρηση «Σιέμπρε»:

«Η Χιλή βρέθηκε τοποθετημένη στο πρώτο πλάνο της πολιτικής της ήπείρου, κι' αυτό όφείλεται τόσο στις σταθερές άρχές της έξωτερικής πολιτικής της, όσο και, αυτόν ειδικά τον τελευταίο καιρό, στο ειδικό ρεθμα της έξωτερικής της εξέλιξης, το όποιο, για πολλούς σχολιαστές δίνει νέες άπαντήσεις σε μια όλόκληρη σειρά από ζητήματα, κοινά και σ' άλλες χώρες της ήπείρου. Έτσι το δόγμα του Φρέυ «Η έπανάσταση μέσα στην έλευθερία» θα μπορούσε να γίνει το έμπνευσμένο δόγμα της Λατινικής 'Αμερικής».

Με το δίκιο της λοιπόν ή «Γκράνια» όργανο του Κομμουνιστικού Κόμματος Κούβας έγραφε στις 6 Νοέμβρη του 1966 «Ο γιουγκοσλάβικος τύπος όπως κι' ο βορειοαμερικάνικος βλέπουν στον Φρέυ και στην Χριστιανική Δημοκρατία την «ήγερσία» του παρόντος και του μέλλοντος της ήπείρου».

Γελιοποιώντας χωρίς όλκτο τις ρεφορμιστικές φλυαρίες που διαδόθηκαν άπ' τον Φρέυ και τους γιουγκοσλάβους ρεβιζιονιστές ή «Γκράνια» ύπενθόμιζε στο κείμενό της τη μοίρα των «ρεφορμιστών» προέδρων που άνατράπηκαν με τη βοήθεια και τις εύλογίες του Κράτους των ΗΠΑ και έσοκέπαζε «αυτά τα λόγια της πεντάρας των γιουγκοσλάβων που ύποστηρίζουν την ένότητα βασισμένη πάνω στην ύποταγή στους ιμπεριαλιστές».

Υπογράμμισε καταλήγοντας ότι οι Γιουγκοσλάβοι «σοσιαλιστές με γιάγκικη προφορά» βρέθηκαν, πάνω στο βιετναμικό ζήτημα σε πολύ μειονεκτική θέση σε σχέση με τον Μπομεντιέν που αυτός τουλάχιστον ύποστηρίξε τις θέσεις των 5 σημείων του ΕΑΜ και των 4 σημείων της Λαϊκής Δημοκρατίας του Βιετνάμ.

Δεν έχουμε τίποτε να προσάψουμε στο κείμενο της «Γκράνια» όργανο του Κ.Κ. Κούβας. Παρ' όλα αυτά συμβάλλοντας στην άντικινέζικη συναυλία των σοβιετικών ρεβιζιονιστών, οι κουβανοί ηγέτες απέδειξαν την άνακολούθια τους. Ίσως έτσι έλιπιζαν ότι οι σοβιετικοί ηγέτες θα έπαρναν ύπ' όπιν τους τις «συμβουλές» τους ή τις «νουθεσίες» τους σχετικά με την πολιτική τους στην Λατινική 'Αμερική.

Άλλοίμονο! Τίποτε δεν έγινε. Άκολουθώντας γι' άλλη μια φορά βήμα-βήμα τους «πρόδρομους» ρεβιζιονιστές του Βελιγραδίου, ή κλίκα Μπρέζνιεφ-Κοσσύγκιν συμβαδίζει όλο και περισσότερο άνοιχτά με τα άνδρείκελα του Τζόνσον στην Λατινική 'Αμερική.

Δεν άρέσει στους κουβανούς ηγέτες, ο ρεβιζιονισμός στην καθάρη του μορφή, και θα ήταν σίγουρα μάταιο να έλπίζουν άπ' την ήρετική σοβιετική όμάδα να χτυπήσει ή το λιγότερο να μην ύποστηρίξει τον Φρέυ και τον Καστέλο Μπράνκο στην Λατινική 'Αμερική, άφου ύποστηρίξει τους Σουχάρτο, Ίντιρα Γκάντι και τους Μομπούτου.

Μπορεί το μάθημα αυτό να γίνει κατανοητό στην 'Αβάνα. Αυτό που είναι πάντως σίγουρο είναι ότι θα γίνει όπωσδήποτε άπ' τις έπαναστατικές μάζες της Λατινικής 'Αμερικής, κι' εκεί όρίζεται όλη ή όδός.

(*) Άπό τη «Νέα Ούμανιτέ», Άρ. 39/1967.

● Ειδήσεις και γεγονότα απ' όλο τον κόσμο

ΚΟΛΟΜΒΙΑ :

Η εφημερίδα «ΡΕΒΟΛΟΥΣΙΟΝ» όργανο του Μ.Α.Κ.Κ. Κολομβίας, γράφει ότι συνήλθε η ολομέλεια της Κ. Ε. του Κόμματος, η οποία αφού ανέλυσε την εξέλιξη των γεγονότων στη χώρα μελέτησε τόν ένοπλο αγώνα και τόνισε ότι τόν Κομμουνιστικό Κόμμα όχι μόνο δέν μπορεί νά παραμείνει αδιάφορο άπέναντι στη διεξαγωγή του αγώνα αύτου, αλλά γεννήθηκε άκριβώς για νά τόν προσανατολίσει, νά τόν παροτρύνει και νά τόν καθοδηγήσει.

Τό Μ. Α. Κ.Κ. Κολομβίας καταδικάζει τήν προδοτική στάση πού τηρούν οι ρεβιζιονιστές έναντι τού ένοπλου αγώνα και τόνίζει ότι άπό τήν ίδρυσή του τό Μάρτη του 1964 έργάζεται άποφασιστικά και μέ μεγαλύτερη σαφήνεια τής αντίληψης, ότι ό ένοπλος αγώνας είναι ή κυριώτερη μορφή του αγώνα για έξουσία και ότι όλες οι άλλες μορφές πρέπει νά συνταγίζονται μ' αύτό. Η Κ.Ε. του Μ.Α.Κ.Κ. Κολομβίας ανέλαβε σά σκοπό τήν ίδρυση του Κόμματος τόσο στην πόλη θ-σο και στις άγροτικές ζώνες και έργάζεται για τήν όριστική εφαρμογή τής Ιδέας αύτης, έτσι ώστε σωστά νά καθοδηγεί τόν ένοπλο αγώνα, καθώς και για τήν εφαρμογή ένός όρθου κριτηρίου επί των σχέσεων του αγώνα στον κάμπο τήν ύπαιθρο και τήν πόλη. Σχετικά μέ τά ζητήματα αύτά ή δεύτερη ολομέλεια της Κ.Ε. του Μ.Α.Κ.Κ. Κολομβίας ένέκρινε άριθμό σημαντικών άποφάσεων.

(Άπό τήν «Νέα Ούμανιτέ» 40) 1967)

ΙΤΑΛΙΑ :

Όλοένα και έντατικώτερη πολιτική όργανωτική και ιδεολογική θράση άναπτύσσει και τό Μ.Α.Κ.Κ. Ιταλίας, τό όποιο συσφίγγει τούς δεσμούς μέ τήν εργατική τάξη και τήν εργαζόμενη άγροτιά και καθοδηγεί τις ένεργειές τους ένάντια στην «καπιταλιστική καταπίεση και έκμετάλλευση. Τήν πράξη αύτή και τήν πάλη των Ιταλών εργαζομένων τις καθρεφτίζει πλατειά ή εφημερίδα «ΝΟΥΟΒΑ ΟΥΝΙΤΑ» στο τελευταίο της φύλλο. Η εφημερίδα τόνίζει ότι σέ πολλές πόλεις της Ιταλίας, όπως στη Γένουα, Λασπέτια, Τεργέστη, Βιαρέτζιο και σέ άλλες πόλεις οι εργαζόμενες και οι φοιτητικές μάζες διαμαρτύρονται έντονα για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και για εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, καθώς και ένάντια στην άνεργία και τις χαμηλές πληρωμές, άπαιτώντας νά πάρει ή κυβέρνηση άμεσα μέτρα για τή βελτίωση των συνθηκών τους διαβίωσης. Οι κυβερνητικές άρχές όμως άπαντούν στις νόμιμες άπαιτήσεις τής εργατικής τάξης μέ επιθέσεις και διώξεις, μομίζοντας πως θα κατορθώσουν έτσι νά καταβάλουν τήν αντίστασή τους. Η χρησιμοποίηση τής βίας ένάντια στους διαδηλωτές τόνίζει ή εφημερίδα «Νουόβα Ουνιτά», έχει προκαλέσει βαθειά άγανάκτηση σ' όλο τόν Ιταλικό λαό και δέν δείχνει τίποτα άλλο άπό τό πραγματικό πρόσωπο του άστικού μηχανισμού, ό όποιος σέ συνεργασία μέ τούς ρεβιζιονιστές έξυπηρετεί πλέρια τόν άμερικάνικο ίμπεριαλισμό, προδίνοντας άνοιχτά τά ζωτικά συμφέροντα των πλατειών εργαζομένων μαζών. Τis διαδηλώσεις των Ιταλών εργατών και φοιτητών ή άνωτέρω εφημερίδα τις άξιολογεί σαν σημαντική συμβολή στη μεγάλη μάχη πού θα άδηγήσει στην άνατροπή τής αντιδραστικής άστικής δικτατορίας και στην έγκαθίδρυση τής δικτατορίας του προλεταριάτου.

Η εφημερίδα «Νουόβα Ουνιτά» γράφει επίσης ότι πραγματοποιήθηκε διάσκεψη τής μαρξιστικής - λενινιστικής όργανωσης στην πόλη Σάν Βιτσέντσο τής περιοχής Λιβόρνου, στην όποία πήραν μέρος έργάτες, φοιτητές και διανοούμενοι, οι όποιοι παρακολούθησαν μέ προσοχή τό λόγο του Άρτούρο Μπαλέστρι, μέλους του Π.Γ. της Κ.Ε. του Μ.Α.Κ.Κ. Ιταλίας. Ο Άρτούρο Μπαλέστρι άνάλυσε τό θέμα «Οι λόγοι τής δημιουργίας του Μ.Α.Κ.Κ. Ιταλίας». Μεταξύ άλλων τόνισε τόν έκφυλισμό μέρα μέ τήν ήμέρα και περισσότερο τού ρεβιζιονιστικού Κ.Κ. Ιταλίας σέ κόμμα σοσιαλδημοκρατικού τύπου, άνίκανο νά καθοδηγήσει τήν εργατική τάξη. Αύτός ό λόγος είναι ένας άπό τούς ιστορικούς και πολιτικούς λόγους τής ίδρυσης του νέου κόμματος. Ο σύντροφος Μπαλέστρι παρουσίασε ξεκάθαρα και απέδειξε μέ επιχειρήματα τό δρόμο τής όργανωσης και τής διεξαγωγής τής πάλης τής εργατικής τάξης ένάντια στην όππορτουνιστική και ρεβιζιονιστική γραμμή του Κ.Κ. Ιταλίας, καθώς και στις υποχρεώσεις του προλεταριάτου. Επίσης ό Άρτούρο ύπογράμμισε τό κύρος και τή θέση του Μ.Α.Κ.Κ. Ιταλίας σέ διεθνή στίβο πλάι στο Κ.Κ. Κίνας, τό Κόμμα Έργασίας Άλβανίας και τά άλλα κόμματα πού παραμένουν στις σταθερές θέσεις του μαρξισμού-λενινισμού και του προλεταριακού διεθνισμού.

(Άπό τήν έκπομπή του Ρ.Σ. Τιράνων της 2 Φεβρουαρίου)

Δήλωση του Κ.Κ. Νέας Ζηλανδίας για τις συνομιλίες του Κοσούγκιν στο Λονδίνο

Ο Μούς, μέλος τής Πολιτικής Έπιτροπής του Κ.Κ. Νέας Ζηλανδίας, δημοσίευσε στην εφημερίδα «Φωνή του Λαού» δήλωση έκ μέρους του κόμματός του, μέ τήν όποία καταδικάζει έντονα τόν ρεβιζιονιστή Κοσούγκιν για τήν έπίσκεψη πού πραγματοποίησε στην Άγγλία και τήν προδοτική του θράση πού άνέπτυξε εκεί ένάντια στον άπελευθερωτικό αγώνα του βιετναμικού λαού. Στην δήλωση μεταξύ άλλων άναφέρεται: «Η έπίσκεψη στην Βρετανία του Σοβιετικού πρωθυπουργού Κοσούγκιν είναι μέρος όλόκληρης σειράς τεχνασμάτων τής Σοβιετικής κυβέρνησης για νά βοηθήσει τις Ήνωμένες Πολιτείες νά έξέλθουν άπό τις δυσχέρειες στο Βιετνάμ. Δέν είναι τυχαία περίπτωση πού ό Κοσούγκιν πήγε στη Βρετανία τόσο γρήγορα, ύστερα άπό τήν έπίσκεψη του Ούϊλσον στη Μόσχα, έχοντας μαζί του τό λεγόμενο σχέδιο ειρήνης τής Βρετανίας, τό όποιο στην πραγματικότητα τό επινόησαν οι ΗΠΑ. Στο βρετανικό σχέδιο ειρήνης ιδέν άναφέρεται τίποτα για τήν άποχώρηση των άμερικ. δυνάμεων άπό τό Νότιο Βιετνάμ και ό Κοσούγκιν ιδέ λείει τίποτε σχετικά μ' αύτό». Στη δήλωση ύπογραμμίζεται κατόπι, ότι οι σοβιετικοί ήγέτες μέ τήν πυρετώδη δράση τους, μέρος τής όποιας είναι και ή έπίσκεψη του Κοσούγκιν στη Βρετανία, ένώ άπό τό ένα μέρος ενεργούν δυσμενώς ένάντιον τής θέσης άπό τέσσερα αίτήματα τής Λαοκρατικής Δημοκρατίας του Βιετνάμ και ένάντιον τής δήλωσης άπό πέντε αίτήματα του Έθνικού Άπελευθερωτικού Μετώπου του Ν. Βιετνάμ, άπό τό άλλο μέρος βοηθούν τόν άμερικάνικο ίμπεριαλισμό για τήν πραγματοποίηση των αίτημάτων του. Στη δήλωση του Κ.Κ. της Ν. Ζηλανδίας ύπογραμμίζεται επίσης ότι ή πολύ περιορισμένη σοβιετική δόθεια για τό Β.

Βιετνάμ παρέχεται όχι για την αντιμετώπιση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αλλά γιατί χωρίς αυτήν οι σοβιετικοί ηγέτες θα ξεσκαπάζονταν πλήρεια σαν υπηρέτες των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν τον Κοσούγκιν και τους συντρόφους του σαν πειθήνια όργανα. Στη δήλωση καταδικάζεται η σοβιετική κυβέρνηση για το ρόλο της εξυπηρέτησης που παίζει σχετικά με το διετναμικό ζήτημα και ταυτόχρονα για την άγρια έκστρατεία ενάντια στην Κίνα ζπως και η προσπάθεια του Κοσούγκιν και των συντρόφων του ρεβιζιονιστών να βοηθήσουν τις ΗΠΑ στην απάτη τους για συνομιλίες για ειρήνη. Αναφέρεται στο τέλος της δήλωσης: 'Ο διετναμικός λαός διδάχθηκε από την ίδια την πείρα του παρελθόντος ότι εφόσον τα ιμπεριαλιστικά στρατεύματα βρίσκονται στη χώρα του δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη είτε συνομιλίες που να τον σώσουν από την κατοχή. Είναι ακριβώς ο λαός αυτός που θα πεί την τελευταία αποφασιστική λέξη για το μέλλον του.

Ίδρυθνε Μαρξιστιυό - Λενινιστιυό Κόμμα στην Αυστρία

Στις 12/2/1967 συνήλθε η Ίδρυτική Διάσκεψη των μαρξιστών-λενινιστών της Αυστρίας, κατά την οποία Ίδρύθηκε το Μαρξιστικό Λενινιστικό Κόμμα της Αυστρίας, εγκρίθηκε το καταστατικό του Κόμματος και εκλέχθηκε η Κεντρική Επιτροπή του Κόμματος, η Κ.Ε. Έλέγχου και η Κ.Ε. Διαιτησίας.

Πρώτος Γραμματέας της Κ.Ε. του Κόμματος εκλέχθηκε ομόφωνα ο Φράνς Στράμπλ. Η διάσκεψη απηύθυνε προς την Κ.Ε. του Κόμματος Έργασίας της Αλβανίας το ακόλουθο χαιρετιστήριο μήνυμα:

«Η Ίδρυτική διάσκεψη του Μ.Λ. Κόμματος της Αυστρίας διαβιβάζει προς την Κ.Ε. του Κ. Έργασίας της Αλβανίας με έπικεφαλής το σύντροφο Έμβερ Χότζα, προς όλους τους κομμουνιστές και όλο τον αλβανικό λαό αγωνιστικούς και άδελφικούς χαιρετισμούς. Το επαναστατικό κίνημα της χώρας μας σημειώνει σήμερα ένα ιστορικό γεγονός, ύστερα από επίμονη τριήχρονη και προκαταρκτική εργασία που εκτυλίχθηκε με διάφορες οργανωτικές μορφές, θέτει σήμερα τον λίκνο της Ίδρυσης ενός μαρξιστικού-λενινιστικού κόμματος, το οποίο υψώνοντας τη σημαία των επαναστατικών παραδόσεων της αυστριακής εργατικής τάξης και θασιζόμενο στην πλούσια πείρα του αυστριακού και παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος αντιπροσωπεύει το πρωτοπόρο και με ξεκάθαρους σκοπούς αγωνιστικό τμήμα του εργατικού κινήματος της χώρας μας χωρίς το οποίο δεν μπορεί να επιτευχθεί η νίκη του σοσιαλισμού, που ήταν ο μύχιος πόθος πολλών εργατικών γενεών.

Ξέρουμε ότι βρισκόμαστε στην αρχή του δύσκολου και γεμάτου με θυσίες αυτού του δρόμου, η συνείδηση όμως ότι και σεις δεν έχετε πολύ καιρό που ιαρχίσατε το δρόμο προς το σοσιαλισμό, ότι ο αξιοθαύμαστος αλβανικός λαός παρά τα εμπόδια και τις δυσχέρειες έφθασε τώρα πια στο σοσιαλισμό και τη νίκη αυτή δεν πρόκειται να την αφήσει ποτέ από τα χέρια, μιάς αὐξάνει τις δυνάμεις και το θάρρος και μάς ώθει να ριχτούμε στον αγώνα.

Το παράδειγμα των αλβανών συντρόφων έπαιξε από καιρό για τη χώρα μας σπουδαίο ρόλο. 60 χιλιόμετρα μακριά από τη Βιέννη αρχίζει ο σοσιαλισμός. Αυτή ήταν η πλήρης με πίστη έκκληση που καθοδηγούσε και εμάς τους αυστριακούς κομμουνιστές στη βουλειά και στην πάλη και που μάς γέμιζε με αίσιοδοξία και βεβαιότητα στη νίκη.

Ο ρεβιζιονιστικός όμως έκφυλισμός των άλλοτε λαϊκοδημοκρατικών χωρών που συνορεύουν με την Αυστρία, τον οποίο εξακριβώνουν όλο και καλύτερα εκατοντάδες χιλιάδες αυστριακοί κατένιξε την έκκληση αυτή, συγκλόνισε την πίστη στο σοσιαλισμό δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων και τους έκανε να πέσουν υπό την επίδραση της καπιταλιστικής προπαγάνδας, ενώ πολλούς κομμουνιστές τους έκανε να ταλαντευθούν πολιτικά και ήθικά. Είναι ένα πολυτιμότερο εὐτύχημα για το διεθνές αγωνιστικό κίνημα, για την επανάσταση, ιδιαίτερα για τις δυνάμεις που αγωνίζονται για τη νίκη του σοσιαλισμού στην Ευρώπη, μία μεγάλη και άμεση βοήθεια και στήριγμα γι' αυτές το γεγονός που υπάρχει η σοσιαλιστική Αλβανία,

της οποίας δεν αλλάζει ποτέ η επαναστατική κόκκινη χροιά καθώς και το γεγονός ότι το ρεβιζιονιστικό κύμα έμποδίστηκε στα σύνορα της μικρής αυτής χώρας.

Η σοσιαλιστική Αλβανία είναι για την επαναστατική Αυστρία, για τους επαναστάτες όλου του κόσμου μία ξεκάθαρη απόδειξη του ότι ο σοσιαλισμός μπορεί να οικοδομηθεί και να ενισχυθεί όσεςδήποτε δυσχέρειες κι' αν υπάρχουν και ότι ο καπιταλισμός και ο ρεβιζιονισμός τελικά είναι καταδικασμένοι να πεθάνουν. Είναι ακριβώς το λαμπρό και έμπνευστικό παράδειγμα από απόσταση χιλιάδων χιλιομέτρων, που κάνει ώστε ο ρεβιζιονιστικός έκφυλισμός να μην είναι γενικός νόμος μά μόνο ψώρα, έναντιον της οποίας μπορεί να αποκτηθεί ανοσία δια μέσου της συνεπούς πάλης και η οποία δεν μπορεί να άσχημνει το καθαρό πρόσωπο του σοσιαλισμού. Η συνεπής επαναστατική δράση και η τολμηρή πάλη του Κόμματος Έργασίας της Αλβανίας συνέβαλαν αξιόλογα στην άνοδο της μαρξιστικής θεωρίας σε νέα ανώτερη βαθμίδα και αυτό έκανε ισχυρότερο το αποφασιστικό αυτό όπλο που διαθέτει το επαναστατικό προλεταριάτο.

Στη συνείδηση του παγκόσμιου και επαναστατικού κινήματος ριζώθηκε σήμερα βαθειά η ιδέα ότι η σοσιαλιστική επανάσταση δεν λήγει με την ανατροπή του κράτους των κυρίαρχων τάξεων και με τη δημιουργία της δικτατορίας του προλεταριάτου και ότι όλος ο φιλόπονος λαός πρέπει να διαπαιδαγωγηθεί με το επαναστατικό, ιδεολογικό και πολιτικό πνεύμα σε τρόπο ώστε να ενισχυθεί η δικτατορία του προλεταριάτου.

Έτσι με τη μεγάλη σας βοήθεια δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις για να μην επαναληφθούν ποτέ πια και σε καμιά χώρα τα πικρά γεγονότα της Σ. Ένωσης και σειράς άλλων χωρών.

Το Κόμμα Έργασίας της Αλβανίας είναι για μάς τους μαρξιστές-λενινιστές της Αυστρίας ένας δάσκαλος και ανώτερο παράδειγμα και για έναν άλλο λόγο: Γιατί κατόρθωσε να μετατραπεί από μικρή ομάδα αποφασισμένων για αγώνα συντρόφων, σε θριαμβεύον κόμμα που διέσχισε άτρόμητα τη θύελλα, που απόκτησε την αγάπη εκ μέρους όλων των μαρξιστών-λενινιστών και από το οποίο έχουν φοβηθεί όλοι οι έχθροι του μαρξισμού-λενινισμού. Για το λόγο ότι αυτό δεν φοβήθηκε ποτέ από τις δυσχέρειες του αγώνα, δεν παραμέλησε ποτέ τα μεγάλα του καθήκοντα, δεν αποδέχθηκε τους πρόστυχους συμβιβασμούς και παρέμεινε και παραμένει πάντα αλόγλητο στις σταθερές θέσεις της επαναστατικής θεωρίας και πρακτικής του μαρξισμού-λενινισμού.

Αυτό το παράδειγμα θα ακολουθήσουμε κι' εμείς!

Το Μ.Λ. Κόμμα της Αυστρίας εύχεται στο Κόμμα Έργασίας Αλβανίας, στους αλβανούς κομμουνιστές και στον αλβανικό λαό παραπέρα μεγαλύτερες νίκες στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού και την ενίσχυση της δικτατορίας του προλεταριάτου, καθώς και στην καταπολέμηση του ιμπεριαλισμού και του ρεβιζιονισμού».

✱

Ο πρώτος Γραμματέας της Κ.Ε. του Κ.Ε. της Αλβανίας Έμβερ Χότζα έστειλε στην Κ.Ε. του Μαρξιστικού-Λενινιστικού Κόμματος Αυστρίας το ακόλουθο τηλεγράφημα:

Λάβαμε το χαιρετιστήριο μήνυμα που στείλατε στην Κ.Ε. του Κ.Ε. της Αλβανίας με την ευκαιρία της Ίδρυσης του Μαρξιστικού Λενινιστικού Κόμματος της Αυστρίας. Οι αλβανοί κομμουνιστές χάρηκαν πολύ για τη μεγάλη αυτή ιστορική νίκη των κομμουνιστών και της εργατικής τάξης της Αυστρίας και τους εύχονται εγκάρδια συνεχείς επιτυχίες στη δυσχερή αλλά ένδοξη πάλη τους για την υπεράσπιση των συμφερόντων των αυστριακών εργαζομένων ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την καπιταλιστική καταπίεση και ενάντια στο σύγχρονο ρεβιζιονισμό με κέντρο τη σοβιετική ρεβιζιονιστική ηγεσία καθώς και στους όπαδούς του στην Αυστρία, για την υπεράσπιση και τον θρίαμβο των ιδεών του μαρξισμού-λενινισμού. Σας ευχαριστούμε, αγαπητοί σύντροφοι, εκ μέρους της Κ.Ε. του Κ.Ε. Αλβανίας για τις θερμές εύχές και την ανώτερη υπόληψη που έχει το Μαρξιστικό Λενινιστικό Κόμμα της Αυστρίας για το Κ.Ε. Αλβανίας και σας εύχόμαστε μ' αυτή την ευκαιρία νέες επιτυχίες και νίκες.

(Από την έκπομπή του Ρ.Σ. Τιράνων της 28 Φεβρουαρίου)

“Η ΑΣΤΡΑΠΗ”:

ΚΟΓΚΟ

**Οι σοβιετικοί
όπορουνιστές
είναι γενοεπαναστάτες**

και πραγματικοί σύμμαχοι του ιμπεριαλισμού*

Κάτω απ' αυτόν τον τίτλο το φύλλο της 11 του Γενάρη 1967 της «Αστραπής» όργανου της Έπαναστατικής Κογκολέζικης Νεολαίας, δημοσίευσε άρθρο, το κείμενο του οποίου παραθέτουμε παρακάτω.

Σ' αυτό το φύλλο ακόμη περιέχονται πολλά άρθρα με τίτλους: «Η επίβολη πάνω στο Κογκό της μεγάλης αυτοκρατορίας των ΗΠΑ», «Σχετικά με το Συνέδριο της U.G.E.C.: Τα άδεια θαρέλια κάνουν πολύ θόρυβο», «Η μοιραία αδυναμία της милитарιστικής αμερικάνικης στρατηγικής», «Η σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ είναι η πιο ψηλή έκφραση στην εποχή μας, του μαρξισμού-λενινισμού» κλπ.

Η έφημερίδα δημοσιεύει επίσης δλόκληρο το κείμενο της Δήλωσης του Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ για την ύποστήριξη του λαού του Κογκό-Λεοποντίλ ενάντια στην αμερικάνικη επίθεση, με την ευκαιρία της δεύτερης έπετειού από την έκδοσή της.

***

Έδώ και μερικούς μήνες η όπορουνιστική σοβιετική κλίκα που εφαρμόζει συνεχώς βελτιώνοντάς την την άντεπαναστατική πολιτική του Χρυσισώφ, πολλαπλασιάζει τις παράφρονες επιθέσεις της ενάντια στον πατριωτικό αγώνα του Κογκό.

Χρησιμοποιώντας ανθρώπους του χεριού τους, οι σοβιετικοί ήγέτες προσπαθούν με όλα τα μέσα, —άκρη και τα πιο αίσχρα— να διαλύσουν την επαναστατική όρμη του λαού μας.

Έχοντας φτάσει σ' ένα στάδιο έκφυλισμού χωρίς προηγούμενο, αυτοί οι προδότες προχωρούν μέχρι και στο να εκθειάζουν ανοιχτά τις συνεννοήσεις ανάμεσα στους επαναστάτες και στα άνδρεια της Ούάσιγκτων, που βρίσκονται προς το παρόν έγκατεστημένα στην Κιντσασά.

Αφού αποκαλύφθηκαν σαν οι κύριοι σύμμαχοι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, κύριου έχθρου του Κογκολέζικου Λαού όπως και όλων των λαών του κόσμου, οι σοβιετικοί ήγέτες και αυτοί που τους είναι άφοσιωμένοι σκέφτηκαν πως θα ήταν πιο εύκολο να καταθέσουν τα όπλα οι μαχητές και να εγκαταλείψουν τον αγώνα αν τους έστελναν σαν άπεσταλμένο έναν έθνικιστή, σεβαστό μέχρι τότε από όλους: τον Α. Γκιζένκα.

Έγκαταλείποντας την Κιντσασά μέσα σε μια μεγάλωπρη σκηνοθεσία, που έγινε για να καλυφτεί η τελειωτική άποστολή που είχε πάρει απ' τον Μομπούτου, ο Γκιζένκα άφου έμεινε μερικές μέρες στην Μπραζάβιλ και μετά στο Μπαμάκο, έφυγε για μια μεγάλη παραμονή στο Βελιγράδι, στην Πράγα και έπειτα στη Μόσχα.

(*) Το κείμενο αυτό αποτελεί άναδημοσίευση από την έφημερίδα «Φωνή του Λαού», Άρ. 6/1967.

Έκτακτος άπεσταλμένος του Μομπούτου, ο Γκιζένκα, σεβάσιο-άνδρεια, είχε ρητά έπιφορτιστεί να προετοιμάσει την επανασύνδεση διπλωματικών σχέσεων ανάμεσα στη στρατιωτική «κογκολέζικη» κυβέρνηση, τις κυβερνήσεις της Δ. Εθρώπης, και ακόμα πιο πολύ με την Σ. Ένωση.

Οι ήγέτες αυτής της χώρας έσπευσαν να ύποταχθούν στις επιθυμίες του άνδρεια του Μομπούτου, πράκτορα της ΚΤΠ, ο όποιος άφου έστειλε τον Ζεράρ Καμάντα στη Μόσχα δήλωσε φωναχτά —μέσω του Μομπού— ότι επιθυμούσε να επανασυνδέσει καρποφόρες σχέσεις με αυτούς που κατηγορούνται ότι άνασυσταίνουν τον καπιταλισμό στην πατρίδα του Λένιν και του Στάλιν.

Η Μόσχα έστειλε τελευταία στην Κιντσασά κάποιον Μπελιάγεφ, ύπεύθυνο της στήλης «Άφρική-Άσία» της έφημερίδας «Πράβντα» όταν έέστρεψε στη Σοβ. Ένωση, αυτός έσπευσε να δηλώσει ότι η μελλοντική άνασύσταση των διπλωματικών σχέσεων ανάμεσα στη Μόσχα και στην Κιντσασά ήταν άποτέλεσμα μιας «βαθείας άνάλυσης της κατάστασης».

Τελευταία, η Ούάσιγκτων και η Μόσχα έβαλαν σ' έφαρμογή ένα σχέδιο που άποσκοπεί στο να δοθεί στον Γκιζένκα η άντιπροεδρία της δημοκρατίας των άνδρεια. Τη στιγμή της καθάρσεως του Μουλάμπα που είχε άποφασιστεί από μια ομάδα της «Ανώτατης Διοίκησης» του στρατού των άνδρεια ή όποια έξαναγκάζοντας σε «παραίτηση» τον Μουλάμπα που ήταν πολύ δεμένος με τους βέλγους νεο-άποικιστές, επιθυμούσε να έμφανιστεί στους γιάγκηδες άκρη περισσότερο πρόθυμη απ' τον Μομπούτου, ο Γκιζένκα ήρθε σε έπαφή με ένα ειδικό άπεσταλμένο του ο όποιος τον πίεςε να δεχτεί το πόστο του «πρωθυπουργού» έπειδή όμως ο Γκιζένκα άργούσε ν' άποφασίσει, ο Μομπούτου άποφάσισε ν' άναλάβει ο ίδιος την προεδρία του «ύπουργικού συμβουλίου».

Μια δλόκληρη στρατηγική που άποσκοπούσε στο να διαλύσει τον λαϊκό αγώνα του Κογκό μπήκε σ' έφαρμογή στη διάρκεια της παραμονής του Γκιζένκα στο Βελιγράδι, Πράγα και Μόσχα.

Άλλά όταν ο Γκιζένκα έφτασε στο Κάιρο και άφου πέρασε περισσότερο από μήνα στη σοβιετική πρεσβεία, άποκάλυψε την παρουσία του στους συντρόφους της διεύθυνσης του Άνώτατου Έπαναστατικού Συμβουλίου όταν γνωστοποίησε το σχέδιό του που ήταν απλά και μόνο η διάλυση της ένοπλης επανάστασης, όταν άπαίτησε ν' άναγνωριστεί σαν ο μόνος «έθνικιστής» ήγέτης, τότε ο Άντουαν Γκιζένκα έβγαλε όριστικά τη μάσκα του.

Όργανο στα χέρια της αμερικανο-σοβιετικής συμπαίγνιας που άποσκοπεί στην κυριαρχία του κόσμου, ο Άντουαν Γκιζένκα, χάρις στην επαγρύπνηση του συνόλου των επαναστατών αγωνιστών της χώρας μας, άπέτυχε στους άντεπαναστατικούς έλιγμούς του.

Άπ' τον καιρό της άνεξαρτησίας της χώρας, οι προσπάθειες των χουστωφικών να σπρώξουν τους πατριώτες στα χέρια των Μομπούτου-Γζόνσον είναι άναρρίθμητες.

Γιατί στα μάτια των σοβιετικών ήγετων, η «έιρηνική συνύ-

παρξη» ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους με σκοπό να δυναμώσουν την σοβιετο-αμερικανική συνεργασία, για την κυριαρχία του κόσμου, είναι ο αντικειμενικός σκοπός.

«Όλοι θυμάστε ότι στα 1960, ο Χρουστώφ ύπεστηριξε την επέμβαση του ΟΗΕ στο Κογκό που ενόησε την δολοφονία του Λουμούνπα και την διείσδυση του γιάγκικου ιμπεριαλισμού στο Κογκό, και ότι στα 1961 έσπρωξε τον Γκιζένκα, που ήταν τότε άρχηγός της νόμιμης κυβέρνησης της Στάνλεϊβιλ, να επιστρέψει στην Κιντσασά για να καθίσει στο ίδιο τραπέζι με τον Άντούλα, που έσπευσε να τον ξαποστείλει στη νήσο της Μπουλαμπέμπα.

‘Απ’ την εποχή που ανέθηκαν στην έξουσία ή κλίκα Μπρέζνιεφ - Κοσύγκιν - Ποντγκόρνυ, ή άντεπαναστατική δράση των σοβιετικών συνεργατών με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό έγινε ακόμη πιο εύελικτη, με σκοπό να γίνει ακόμη πιο «άποτελεσματική».

‘Ετσι αν ο Χρουστώφ άρνήθηκε κάθε βοήθεια στον άδελφό Βιετναμέζικο λαό που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στους δολοφόνους γιάγκηδες, οι καινούργιοι σοβιετικοί ήγέτες του στέλνουν τώρα μια συμβολική βοήθεια που συνίσταται σε ξεπερασμένα όπλα, βοήθεια που έχει σκοπό να καλύψει τις προδοτικές ενέργειές τους απέναντι στον αγώνα των λαών ενάντια στον ιμπεριαλισμό· γιατί όλοι ξέρουμε πια πώς σκοπός τους είναι να επιβάλλουν στον Βιετναμέζικο Λαό τις «χωρίς όρους συνομιλίες ειρήνης» με τους γιάγκηδες επιθετιστές.

Στο Κογκό όλοι οι αγωνιστές γνωρίζουν το φτηνό έμπόρευμα που δίνει ή σοβιετική ήγεσία, που έσπευσε να ύποστηρίξει το πρώην τρίο των Γκιμπένυε - Κάνζα - Μαντούγκου, μισθοφόρους των ιμπεριαλιστών, και που ενόησε έξ ίσου τις επαφές που προσπάθησε ν’ αναλάβει ο Σουέ άπεσταλμένος του Άντούλα, με τους επαναστάτες ήγέτες.

Είναι μήπως ανάγκη να ύπενθυμίσουμε την δήλωση των μαχητών του Άντικοϋ Μετώπου που διακήρυξαν στις 14 του Γενάρη του 1966: «‘Όλοι οι λαοί του κόσμου και ακόμα περισσότερο ο λαός μας ξέρουν ότι οι χρουστσωφικοί ρεβιζιονιστές, κάνουν ενάντια στους άπελευθερωτικούς πολέμους μια προπαγάνδα ώστε να πείσει το ήθικό, με σκοπό να άφοπλίσουν ήθικά τους λαούς που μάχονται» («Η Άστραπή», Νο 3, Μάρτης-Άπρίλης 1966).

Τώρα οι σοβιετικοί άποστάτες άποφάσισαν να κάνουν ένα καινούργιο έλιγμο που δεν έχει άλλο άποτέλεσμα παρά να τους ξεπροστίσει ακόμα περισσότερο.

Καμιά άμφιβολία δεν πρέπει πια να ύπάρχει σχετικά με το αν πραγματικά είναι προδότες, δολιοφθορείς, συντάιροι του έχθρου.

Ποτέ ο Κογκολέζικος Λαός δεν θα ξεχάσει ότι στις 28 του Νοέμβρη 1964, άκριβώς τη στιγμή όπου χιλιάδες πατριώτες, γυναίκες, παιδιά και γέροι δολοφονούνταν στην Στάνλεϊβιλ άπ’ τις τρομοκρατικές ομάδες, των μισθοφόρων και των άνδρείκελων του Μομπούτου, την ίδια στιγμή που ο Πρόεδρος Μάο Τσέ-τούνγκ έκανε μια δήλωση ύψηλου πολιτικού φρονήματος ύποστηρίζοντας τον αγώνα μας ενάντια στους επιθετιστές, ή έφιππη μοσχοβίτικη άστυνομία διέλυε μια διαδήλωση 2.000 άφρικάνων σπουδαστών, άσιατών και λατινο-αμερικάνων που στρέφονταν ενάντια στην επίθεση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των βέλγων και βρεταννών συνεργατών τους! Ποτέ δεν θα ξεχάσουμε πώς αυτοί που διατάχτηκαν να πατάξουν τη διαδήλωση άπ’ την ήγετική σοβιετική ομάδα πρόσβαλλαν τους διαδηλωτές κατηγορώντας τους για «άλητες»!

Οι σοβιετικοί άντεπαναστάτες έχουν την ίδια άκριβώς φύση με τους ιμπεριαλιστές και όλους τους αντιδραστικούς. ‘Οπως αυτοί, έτσι κι’ οι ρεβιζιονιστές είναι πραγματικές χάρτινες τίγρεις· τρομεροί στη θέα, αλλά άδύνατοι στην πραγματικότητα. ‘Οπως οι μόν έτσι και οι δέ έχουν ξεκόψει

άπ’ τον λαό: νά, τί κάνει ή άδυναμία τους!

Σήμερα, οι προοδευτικές δυνάμεις κατάφεραν μια συντριπτική ύπεροχή πάνω στις ιμπεριαλιστικές, τις άντεπαναστατικές και τις αντιδραστικές δυνάμεις. ‘Η σημερινή κατάσταση είναι εύνοική για τους λαούς όλου του κόσμου και όχι για τους αντιδραστικούς. ‘Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δημιουργεί μια κατάσταση έντασης σ’ όλο τον κόσμο με σκοπό να επιβάλλει τον ζυγό του στους λαούς όλων των χωρών μαζί και στον αμερικάνικο λαό. Οι άποστάτες άπό τους δοποίους άποτελείται ή σημερινή ήγετική κλίκα στη Μόσχα άποτελεί ένα στήριγμα στις ραδιουργίες τους. Άλλά αυτές έχουν σαν μοναδικό άποτέλεσμα να κινητοποιήσουν ακόμη περισσότερους τους λαούς δόκληρου του κόσμου ενάντια στους αμερικάνους επιθετιστές.

‘Ο ιμπεριαλισμός προετοιμάζει τις συνθήκες της ολοκληρωτικής εκμηδένισής του. Σε κάθε καινούργια εισβολή, περινέται μια νέα θηλειά γύρω άπ’ το λαμό. Άπό αυτή τη στιγμή, είναι άνεπανόρθωτα περικλωμένους άπό όλους τους λαούς.

Οι χρουστσωφικοί σύμμαχοι τους, οι συνυβιστές, και όλα τα άνδρείκελα είναι καταδικασμένοι στην ίδια άποτυχία.

Είναι χρέος μας να καταδικάσουμε τους άντεπαναστάτες άποπορτονιστές όποιοι κι’ αν είναι αυτοί όπως καταδικάζουμε τους ιμπεριαλιστές και τα πιστά σκυλιά τους. Άλλά όπως και για τους τελευταίους έτσι πρέπει να τους πάρουμε και αυτούς σοβαρά όπ’ όψιν μας στις καθημερινές μάχες.

Δεν πρέπει ποτέ να χάσουμε άπ’ τα μάτια μας τον άληθινό ρόλο που παίζουν οι χρουστσωφικοί χωρίς το Χρουστώφ, και πρέπει να είμαστε έτοιμοι στην κάθε στιγμή να ξεσκεπάσουμε τους έλιγμούς τους και τα πισώπια χτυπήματά τους.

Ψευτο-επαναστάτες και πραγματικοί σύμμαχοι του ιμπεριαλισμού, οι άποστάτες της σοβιετικής ήγεσίας και οι πράκτορές τους δεν πρέπει νάχουν ψευδαισθήσεις:

Ποτέ δεν θα ενδώσουμε στους εκβιασμούς τους.

Ξέρουμε τώρα πια καθαρά και ξάστερα ποιοί είναι φίλοι μας και ποιοί έχθροί μας. Νά ένα σημείο πρωταρχικής σημασίας. Μέχρι τώρα δεν είχαμε ξεχωρίσει με τρόπο άκριτά καθαρό τους έχθρους άπό τους φίλους. Αυτό ήταν ένα μεγάλο λάθος γιατί δεν συνέβαλλε ώστε οι μάξες να προσανατολιστούν πάνω σ’ ένα δρόμο ξεκάθαρα σωστό.

Αυτή τη φορά ή γνώση μας βάθυνε, πράγμα που θα μάς επιτρέψει να επαγρυπνούμε και να ένωθούμε με τους πραγματικούς φίλους μας για να καταφέρουμε χτυπήματα στους πραγματικούς έχθρους μας.

— Νά δημιουργήσουμε ένα πλατύν και άύθεντικό ένιατο άντι-ιμπεριαλιστικό μέτωπο.

— Νά άνεβάσουμε την ιδεολογική μας διαπαιδαγώγηση.

— Νά συνδέσουμε στενά την θεωρία και την πράξη.

— Νά στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις.

— Νά αγωνιστούμε με συνέπεια και νά όδηγήσουμε τον άγώνα μέχρι τη νίκη.

— ‘Εξω άπ’ το Κογκό οι γιάγκηδες ιμπεριαλιστές, οι νεοαποικιστές κάθε είδους και οι σύμμαχοί τους.

— Ζήτω ή ‘Εθνική Δημοκρατική ‘Επανάσταση.

— Ζήτω ο ένοπλος άγώνας.

ΚΟΓΚΟ (*)

ΚΒΙΛΟΥ: 'Επέυταση τῶν «μουλελιστιυῶν» ζωνῶν
ΒΟΡΕΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΑ: Γενιυὴ ἐπανάληψη τῶν μαχῶν
ΚΙΝΤΣΑΣΑ: "Ένα ἄντρο ληστῶν

Πρόσφατα, ὁ Μομπούτου ἀνήγγειλε τὴ συγκέντρωση 16.000 Κογκολέζων, ποὺ βγῆκαν ἀπ' τὰ δάση νότια τῆς Σιάνλεϋ-βίλλ γιὰ νὰ ξεσηκώσουν τὰ χωριά τους.

Ἐμεῖς, λυπόμαστε πολὺ. Ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Μομπούτου ἔχει διακηρύξει κατ' ἐπανάληψη πῶς αὐτὸ ποὺ ὀνομάζει «ἐπανάσταση» εἶχε τελειώσει. Τότε, ἔπρεπε νὰ ξέρομε. Ἡ ἔλεγε ψέμματα πρὶν, ἢ ψεύδεται τώρα. Πάντοτε καλοζυγισμένα, ὁ Μομπούτου δὲν σταματᾷ νὰ ψεύδεται καὶ δὲν τὸ βλέπει κανεὶς γιατί θὰ σταματοῦσε. Διάβολο: πρέπει νὰ δικαιολογεῖ τὴν παρουσία του καὶ τὶς ἀνάγκες του σὲ δολλάρια. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ δείξει στὸν Τζόνσον πῶς αὐτοὶ ἐδῶ εἶναι καλὰ ἀπασχολημένοι. Σὲ λίγο, ἀναγγέλει τὴν «ὀλικὴ ἐιρήνην». Ἐπειτα κάνει ἔκθεση τῶν «συγκεντρώσεων». Καὶ τόσο τὸ χειρότερο ἂν ὁ Ζᾶν-Ζᾶν Κάντε, οὗτος ὁ πρῶην φοιτητῆς στὴν Πράγα, ποὺ εἶναι ὑπεύθυνος σήμερα τῆς μομποντικῆς ὑπηρεσίας «πληροφοριῶν», εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ διαφωνεῖ σὲ διάστημα δύο ἐβδομάδων. Ἐχει τὴν συνήθεια τέτοιου εἶδους ἐπιχειρήσεων καὶ δὲν εἶναι οἱ ἀμφιβολίες (οἱ τύψεις συνείδησης) ποὺ θὰ τὸν πνίξουν ποτέ...

ΤΟ ΚΒΙΛΟΥ: ΕΠΙΛΟΧΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΤΙΖΑΝΩΝ

Αὐτό, ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχει καθόλου ἐνδιαφέρον. Αὐτοὶ οἱ παπαγάλοι τῶν ὁποίων ἡ μόνη φροντίδα εἶναι ν' ἀρέσουν στοὺς κυρίους τους τῆς Οὐάσιγκτων μποροῦν νὰ κάνουν γαργάρες ὅλο καὶ περισσότερο. Δὲν εἶναι οἱ φαντασμασμοὶ τους ποὺ θ' ἀλλάξουν τὴν πραγματικότητα.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα στὸ Κβίλου τὰ πράγματα πᾶνε μᾶλλον ἄσχημα γιὰ τὶς Μομποντιστικὲς δυνάμεις. Δὲν εἶναι πῶς οἱ μάχες ποὺ διεξάγονται εἶναι πραγματικὰ σφοδρές. Ἀλλὰ ἡ ἀπομόνωσή τους αὐξάνεται μέσα στὴν ἀναλογία ὅπου τὸ ἐλεγχόμενο ἀπὸ τὶς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις ἔδαφος μεγαλώνει. Καὶ ἐκεῖ, μπορεῖ νὰ πει κανεὶς πῶς εἴμαστε μακριὰ ἀπὸ τὸ τρίγωνο Κιζβίτ - Ἰντιόφα - Γκούγκου ἀπ' ὅπου ξεκίνησε ἡ Μουλελινικὴ ἐπανάσταση.

Σήμερα, οἱ περίολες τῶν διαφορῶν ἐπιτελῶν τοῦ Μουλέλε φθάνουν στὸν ποταμὸ Καζάι, κάνουν βόλτες στὰ προάστεια τοῦ Πόρτ-Φράνκι, προχωρώντας εὐρύτατα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Κδάγκο.

(*) Ἀπὸ τῆ βελγικῆς ἐφημερίδα «Φωνὴ τοῦ Λαοῦ», Ἀρ. 6/1967.

Οἱ δυνάμεις τῶν ἀνδρεικέλων δὲν ξέρουν πὰ ποῦ νὰ κτυπήσουν, ἀκόμα καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῶν πόλεων, ὅλη ἡ ἐξουσία τοὺς διαφεύγει. Τουφέκισαν τὸν δήμαρχο τῆς Ἰνκόφα, κατηγορούμενο γιὰ συνεργατὴ τοῦ Μουλέλε. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐμποδίσουν τὶς χιλιάδες τῶν Κογκολέζων αὐτῶν τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν γειτονικῶν ἐδαφῶν νὰ τροφοδοτοῦν καὶ νὰ πληροφροῦν τοὺς παρτιζάνους; Πῶς θὰ ἐμποδίσουν τοὺς στρατιῶτες τοῦ Μουλέλε νὰ εἰσπράττουν εἰσφορὲς ἀκριβῶς μέσα στὰ γραφεῖα τῆς διοίκησης; Πῶς μποροῦν νὰ ἐμποδίσουν τὴν κρυφὴ ἐπαναστατικὴ ὁργάνωση νὰ ἐγκαταστήσει στὸ μικρότερο χωριὸ τὶς πολιτικὲς, κοινωνικὲς καὶ προπαγανδιστικὲς τῆς ἐπιτροπές;

Ὅύτε μιὰ μετακίνηση δυνάμεων δὲν διαφεύγει στὸν Μουλέλε. Ὅύτε μιὰ δραστηριότητα τῶν δυνάμεων τῶν ἀνδρεικέλων μέσα σ' ἓνα χωριὸ τοῦ εἶναι ἄγνωστη. Ἄν δὲν ὑπάρχουν ἀκόμη ἐπαναστατικοὶ ὁργανισμοὶ σὲ περιφερειακὴ κλίμακα, ἀπεναντίας ἡ πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ πλαισίωση εἶναι γεγονός.

Ἐπὶ πλέον, ὁ λαϊκὸς στρατὸς ἔχει ἀνασκουμπώσει στὴ δουλειὰ γιὰ τὴ διατροφή του: γεωργία, διάφορες συνεργατικὲς, γιὰ νὰ μὴν ἀφίνουν ὅλο τὸ βάρος τῆς διατροφῆς τῶν παρτιζάνων στὸ λαό.

Μιὰ λεπτομέρεια ἀκόμα: αὐτοὺς ἐγκατέλειψε ὀριστικὰ κάθε πληρωμὴ φόρων σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουν ἡ «κεντρικὴ ἐξουσία», Ἐξ ἄλλου, ποιὸς θάρχόταν νὰ συλλέξει τοὺς φόρους;

ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΟΡΡΑ: ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ

Στὴν Ἀνατολή, ὅλη ἡ ὄχθη Τανγκανίκα ἔχει σαρωθεῖ ἀπὸ τὶς ὁμάδες ἀνδρεικέλων. Αὐτὲς κατέληξαν ἐπίσης στὸ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Μπαράνα. Οἱ ἐπαναστατικὲς δυνάμεις βρίσκονται κοντὰ στὸ Καμπαμπάρ, στὸ Κασόγκο, στὸ Μβένγκα, στὸ Δουλίγκα. Καταλαμβάνουν τὸ Κικόγκο, 2 χιλιόμετρα κοντὰ στὶς ἐγκαταστάσεις τῆς «Σουκράφ».

Ἡ στρατιωτικὴ δραστηριότητα ἀναπτύσσεται σχεδὸν παντοῦ. Ὁ λαϊκὸς στρατὸς ἀνακατέλαβε τὴν Καζίμα, τοποθεσία ποὺ βομβαρδίστηκε ἄγρια ἀπὸ τὸ Α.Ν.Κ., πρᾶγμα ποὺ ἐπέβαλλε τὴν ἐπωνυμία «Βιετνάμ». Δεκάδες χωριά ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὴ Μομποντικὴ «ἐξουσία» κι' ὁ ἀριθμὸς τους αὐξάνει κάθε μέρα.

Στὸ βορρᾶ, χιλιάδες μαχητῶν ἔχουν θγεῖ «στὸ κλαρί» σὲ διαφορετικὰ μέρη. Συχνὰ ἡ παρουσία τους ἀγνοεῖται ἀπὸ ἡ-
λους καὶ χρειάζεται μία θανατηφόρα συμπλοκή, μία ἐνέδρα,
ἡ ἐπίθεση μιᾶς φρουρᾶς γιὰ νὰ καταλάβει κανεὶς αὐτὴ τὴν
ὑπαρξή.

Τὸ Α.Ν.С. δὲν μπορεῖ πιά νὰ ἐνώσει μὲ δρόμο τὸ Κισαν-
γκάνι ἀπὸ τὸ Κιντοῦ. Πηγαίνει ἀκόμη ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ
Μπαφθαζέντε - Μπουνάνα.

Σὲ ἄλλα μέρη μιὰ μεγάλη δουλειὰ ἀναδιοργάνωσης ἔχει
ἀναληφθεῖ γιὰ νὰ συγκεντρώσει τὶς διασκορπισμένες ὁμάδες,
γιὰ νὰ τοὺς ἀναθέσει μιὰ διοίκηση, ἓνα τομέα.

Στὴν ἐπαρχία τοῦ Ρουθενζόρι, ἐπαναστάτες καὶ ἀνδρεί-
κελα θορῶσονται φάτσα μὲ φάτσα καὶ παρατηροῦνται.

Μιὰ προσπάθεια εἶναι ἄρτια ὅταν συνεισφέρουν οἱ μα-
χητὲς ἐκ τῶν προτέρων στὴ διατροφή τους. Ἔτσι οἱ ἀλιευ-
τικὲς συνεργατικὲς ἐμφανίστηκαν, ἐνὸς στὴν καρδιά τοῦ δά-
σους, οἰκοδομοῦνται καινούργια χωριά.

Η ΚΟΠΡΟΣ ΤΗΣ ΚΙΝΤΣΑΣΑ

Ἐνῶ διεξάγονται αὐτὲς οἱ στρατιωτικὲς ἐπιχειρήσεις πάνω
στὶς ὁποῖες ἡ διοίκηση τοῦ Α.Ν.С. κρατάει μιὰ προσεγμένη
σιωπὴ, στὴν Κιντσάσα ἡ κατάσταση γίνεται δραματικὴ γιὰ
τὸ λαό. Οἱ ἐσω-ἱεραλιστικοὶ ἀνταγωνισμοὶ ἔχουν αὐτὸ τὸ
ἀνήκουστο ἀποτέλεσμα νὰ καταστρέφουν τὴν πορεία τοῦ ἐπι-
σιτισμοῦ. Δὲν θὰ ἦταν ἴσως ὑπερβολικὸ νὰ μιλήσει κανεὶς γιὰ
ἓνα ἀληθινὸ «οἰκονομικὸ μπλόκο» στὸ ὁποῖο ἐπιδίδονται οἱ
διάφορες ὁμάδες τῶν ἀμερικάνων καπιταλιστῶν. Ἔτσι, οἱ
τιμὲς ὑψώθηκαν στὸ ἔπακρο.

Ἀπὸ τὴ πλευρὰ του φαίνεται καλὰ πὼς ὁ Καζαβούμπου
ἔχει δώσει στοὺς λαοὺς Μπακόνγκο τὸ τακτικὸ ὄνομα «παθη-
τικὴ ἀνυπακοή». Αὐτὸ συνίσταται στὸ σαμποτάζ τῆς τροφο-
δοσίας τῆς Κιντσάσα σ' ἐπισιτιστικὰ προϊόντα. Τὸ σύνθημα
εἶναι νὰ μὴν ὑπάρχουν ζωντανὲς προμήθειες στὸ δρόμο γιὰ
τὴν πρωτεύουσα γιὰ τὸν ἐπισιτισμὸ τῶν στρατιωτικῶν δυνά-
μεων.

Τέλος, ἡ Μομπουτικὴ ἐξουσία προχώρησε σὲ σκληρὲς ἀπο-
λύσεις, καθυστερεῖ τὴν πληρωμὴ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.
Καί... ξέσπασε ἓνα χωρρὶς προηγούμενο κύμα αὐτοκτο-
νιῶν.

Στοὺς κόλπους τοῦ στρατοῦ οἱ δυὸ «ὄμοιοι» τῶν ΗΠΑ, ὁ
Μομπούτου κι' ὁ Μμομπότζο παίρνουν τὰ μέτρα τους. Ὁ

πρῶτος δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς κομμάντος τῆς Μμίντζα ἐνῶ
ὁ δεύτερος φυλάει γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τὸ πεδίο τοῦ Κοχόλο.
Ὁ Μμομπότζο υἱοθετεῖ ἐθελοντικὰ μιὰ περιφρονητικὴ στά-
ση ὡς πρὸς τὶς φωνασκίες τοῦ Μομπούτου.

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ του, ὁ Μουλάμπα, συνδεδεμένος μὲ τὶς
Βέλγικες ἐταιρεῖες ὠφελεῖται πάντοτε ἀπὸ τὸ στήριγμα τῶν
πιδ παλιῶν δυνάμεων τοῦ στρατοῦ καὶ ἰδιαίτερα τῶν νοσταλ-
γῶν τῆς σφαγῆς τοῦ Μπουκάβου. Καί, ἂν καὶ ἀπὼν, ὁ
Τσόμπε διατηρεῖ παρτίζανους.

Ὁ στρατὸς δυσπιστεῖ στὰ «σώματα ἐθελοντῶν τῆς δημο-
κρατίας» (Σ.Ε.Δ.) δημιουργημένα ἀπ' τὸ Μομπούτου καὶ
χαρακτηρισμένα «Σ.Ε.Δ.» ἀπὸ τὸ λαὸ γιὰ τὶς ληστρικὲς ἐνέρ-
γειές τους.

Τὰ ἴδια «Σ.Ε.Δ.» εἶναι, ἀκόμη, ἐκτιθεμένα στὸ ἀνοιχτὸ
μῖσος αὐτῶν τῶν ἰδιῶν τῶν κυβερνητικῶν στρατευμάτων.

***

Τέλος, μετὰ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὁ Μομπούτου διευ-
ρύνει τὸν κατάλογο τῶν ἐχθρῶν του. Ὁ Μμοραμπόκο καὶ
Νεντάκα τῶν ὁποίων γνωρίζουμε τοὺς δεσμοὺς μὲ τὸ Βέλγι-
κο Καπιταλισμὸ, δὲν κρύβουν τὴν ἀντίθεσή τους στὸν πρόε-
δρο - στρατηγὸ - ἀστυφύλακα - φονιά. Καὶ αὐτὸς δοκίμασε
πολλὲς δυσκολίες νὰ γλυτώσει τελευταῖα ἀπὸ μιὰ ἀπόπειρα
ποὺ ἔγινε ἐναντίον του ἀπὸ δύο «συνεργάτες» του. Ὁ Μο-
μπούτου διέφυγε, ἐξ ἄλλου, ὅπως ἦδη ἔχουμε σημειώσει, μιὰ
ἄλλη ἀπόπειρα ἔξω ἀπ' τὰ ἐγκαίνια μιᾶς ἐκκλησίας, ἀλλὰ ὁ
δράστης καὶ τὰ ἐλατήριά του φαίνεται πὼς ἀγνοοῦνται ἐντε-
λῶς.

***

Τίποτε τὸ ἐκπληκτικὸ σ' ὅλα αὐτά. Μέσα σὲ ἓνα ἄντρο
ληστῶν ἐπιδιώκουν ν' ἀλληλοσκοτωθοῦν —κυρίως ὅταν αὐτὸ
πηγαίνει ἄσχημα.

Φαίνεται προφανὲς πὼς ἡ C.I.A. θὰ εἶχε ἦδη ἀλλάξει τὸν
Μομπούτου μὲ κάποιο ἄλλο ἀνδρείκελο... ἂν ὑπῆρχαν ἔγ-
χυροὶ ὑποψήφιοι. Ἀλλὰ οἱ ἀμερικάνοι προτιμοῦν ἀκόμη νὰ
κρεμοῦνται, γιὰ τὴν ὥρα, στὸ φανταρικό «Κύριο 5 ἐτῶν»
παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ κλῆμα τῆς Κιντσάσα ἔχει γίνεи ἐκρη-
κτικό.

Καί σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἑκατοντάδες μισθοφόρων γνω-
ρίζουν τὶς τρέλλες τῆς «νυκτερινῆς Κιντσάσα» περιμένοντας
νὰ γνωρίσουν τὴν τύχη ποὺ τοὺς διαφυλάσσει, καθὼς καὶ
στὰ ἀνδρείκελα, ὁ Κογκολέζικος λαός.

APNOANT XΩBEP

Η ΒΑΣΙΚΗ ΠΕΙΡΑ ΤΩΝ ΚΟΚΚΙΝΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΧΕΪΛΟΥΤΣΙΑΝΓΚ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Ο αγώνας για την κατάκτηση της εξουσίας κάτω απ' την δικτατορία του προλεταριάτου είναι ένα έντελως καινούργιο ζήτημα. Οι ξεγεγημένοι επαναστάτες στην επαρχία Χεϊλουντσίανγκ έχουν αποκτήσει μια πολύτιμη πείρα σ' αυτό τον αγώνα. 1) Οι ξεγεγημένοι επαναστάτες, δρώντας σύμφωνα με τις συγκεκριμένες συνθήκες σ' έναν έδω αγώνα και μεταφέροντας την πολιτική του Κόμματος σ' ένα καινούργιο δρόμο, έχουν ενωθεί με τα κύρια καθοδηγητικά μέλη της Επαρχιακής Κομματικής Επιτροπής που έχουν μεταφέρει την σωστή γραμμή του Προέδρου Μάο, και με τα κύρια ήγετικά στελέχη του Λαϊκού Απελευθερωτικού στρατού της περιοχής για να συνενώσουν τις τρεις πλευρές σε μια στην κατάληψη της εξουσίας.

Ο Πρόεδρος Μάο λέει «πολιτική είναι η αφετηρία κάθε πρακτικής δράσης ενός επαναστατικού κόμματος και εκφράζεται στην πορεία και την κατάληξη της δράσης του Κόμματος». Οι κόκκινοι επαναστάτες του Χεϊλουντσίανγκ ένεργουν σε πλήρη συμφωνία με τη σκέψη του Μάο Τσέ-τονγκ και ακολουθούν την πολιτική του Κόμματος στον αγώνα για την κατάκτηση της εξουσίας. Δεν αντιγράφουν την πείρα των άλλων τόπων μεταφυσικά και μηχανικά, αλλά ξεκινούν απ' τις συγκεκριμένες συνθήκες της δικής τους περιοχής για να λύσουν το εξαιρετικά σοβαρό πρόβλημα του πώς θα διαπαιδαγωγήσουν τα στελέχη μ' ένα καλά επιμελημένο τρόπο.

Οι κόκκινοι επαναστάτες του Χεϊλουντσίανγκ έσφαξαν μια βαθειά διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στους έχθρους απ' τη μια μεριά και στους φίλους και τους έαυτούς τους απ' την άλλη. Τισθέτησαν την μέθοδο της ολοκληρωτικής επίθεσης και την μέσω αυτής κατάληψη της εξουσίας στην πάλη τους ενάντια στην χούφτα των Κομματικών-μελών της εξουσίας που παίρνουν τον καπιταλιστικό δρόμο και ενάντια σ' αυτούς που μένουν έπιμονα προσκολλημένοι στην άστικη αντιδραστική γραμμή. Ακολουθούν την αρχή: «Να διδασκόμαστε απ' τα λάθη του παρελθόντος για να αποφύγουμε τα μελλοντικά» και «να θεραπεύσουμε την αργόσχευα για να σώσουμε τον άρρωστο» και την πολιτική: ενότητα - κριτική - ενότητα την οποία ο Πρόεδρος Μάο έχει έπιμονα υποστηρίξει κατά την επαφή του με στελέχη που διέπραξαν βασικά λάθη. Όσο για τα επαναστατικά στελέχη που στέκονται στην επαναστατική γραμμή του Προέδρου Μάο, αυτά στηρίζονται πάνω σ' αυτούς και πολεμούν στο πλάι τους. Οι σχέσεις τους κατά τον κοινό αγώνα με τον σύντροφο Πάν Φού-τσέγκ, πρώτο γραμματέα της επαρχιακής κομματικής επι-

τροπής του Χεϊλουντσίανγκ και με τα ήγετικά στρατιωτικά μέλη της περιοχής, στερεώθηκαν και δοκιμάστηκαν σε μακρές περιόδους μάχης. Ο σύντροφος Πάν Φού-τσέγκ κριτικάρησε τα λάθη του μετά την Ένδεκατη Πλατεία Όλομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος και υποστήριξε ανεπιφύλακτα την επαναστατική Άριστερά. Η επαναστατική Άριστερά με τη σειρά της, υποστήριξε αποφασιστικά τον σύντροφο Πάν Φού-τσέγκ στην επαναστατική του δράση. Μαζί, κι' οι δυο πλευρές έφεραν σε πέρας τον αποφασιστικό αγώνα ενάντια στη χούφτα των κομματικών ανθρώπων στην εξουσία που παίρνουν τον καπιταλιστικό δρόμο, ενάντια στο σύνταγμα της «8 Αυγούστου» και ενάντια στο κόκκινο απόσπασμα της έθνοφυλακής που εξαπατήθηκαν και κατευθύνθηκαν από τέτοιους ανθρώπους.

Σ' αυτό τον αγώνα, τα κύρια ήγετικά μέλη της Επαρχιακής Στρατιωτικής Περιοχής συμπαρατάχθηκαν αποφασιστικά με τον σύντροφο Πάν Φού-τσέγκ που μετέφερε την επαναστατική γραμμή του Προέδρου Μάο, και κατέστειλαν την αντίθεση ενάντια στην επαναστατική γραμμή που έκαναν οι αντιεπαναστατικές οργανώσεις.

Ήταν φυσικό, που η επαναστατική φιλία μεταξύ του συντρόφου Πάν Φού-τσέγκ, των ήγετικών στελεχών της επαρχιακής στρατιωτικής περιοχής και των ξεγεγημένων επαναστατών συντρόφων θεμελιωνόταν σ' αυτούς τους κοινούς αγώνες ζωής ή θανάτου, βοήκε την έκφρασή της στην από κοινού δράση που επέβαλε η νέα κατάσταση για την κατάληψη της εξουσίας.

Ο σύντροφος Πάν Φού-τσέγκ και τα ήγετικά μέλη της επαρχιακής στρατιωτικής περιοχής πήραν την πρωτοβουλία και επισκέφθηκαν το αρχηγείο των επαναστατών στο Χαρμίν για να διδαχτούν για την κατάληψη της εξουσίας, και το αρχηγείο των κόκκινων επαναστατών πήρε την πρωτοβουλία να προτείνει στον σύντροφο Πάν Φού-τσέγκ και στον σύντροφο Βάγκ Τσάι-τάο —διοικητή της επαρχιακής στρατιωτικής περιοχής— να πάρουν μέρος στην επαναστατική επιτροπή των κόκκινων επαναστατών του Χεϊλουντσίανγκ όταν ή ιδρυση αυτής της επιτροπής θα αποφασίζονταν.

Το απόγευμα της 30 του Γενάρη, όταν οι τρεις πλευρές συναντήθηκαν και κατέληξαν στο σχέδιο της πρώτης δημόσιας είδησης, το άρθρο του τρίτου τεύχους του περιοδικού «Κόκκινη Σημαία» μεταδόθηκε απ' τον κεντρικό λαϊκό ραδιοσταθμό.

Το άρθρο τόνισε: «Όταν τα επαναστατικά καθοδηγητικά

στελέχη ξεσηκώνονται για να ενώθουν με τις μάζες για την κατάκτηση της εξουσίας απ' την χούφτα των ατόμων μέσα στο κόμμα που δρῶσονται στην εξουσία και παίρνουν τον καπιταλιστικό δρόμο, οι επαναστατικές μαζικές οργανώσεις πρέπει να τὰ υποστηρίξουν» και «να αντιτασσώμαστε να αποκλείουμε και να ανατρέπουμε χωρίς εξαίρεση αυτούς που αντιτίθενται στην Μαρξιστική-Λενινιστική ταξική αντίληψη της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ».

Ἀποδεικνύει πῶς ἡ γνήσια επαναστατική Ἀριστερά μπορεί νὰ κατανοήσει τὴν οὐσία τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ πολὺ καλά, στὸ κρίσιμο σημεῖο τῆς αποφασιστικῆς ἐφαρμογῆς τῆς επαναστατικῆς πολιτικῆς, καὶ πῶς οἱ καρδιές μας κ' ἡ καρδιά τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ, ἔχουν ἐνωθεῖ σὲ μιὰ.

2) Πρὶν ἀπὸ τὴν κατάκτηση τῆς ἡγεσίας τῆς ἐπαρχιακῆς κομματικῆς ἐπιτροπῆς, ἔπρεπε πρῶτα νὰ κατακτηθῶν ἀπὸ τὴν Ἀριστερά ὁ τύπος καὶ τὸ ραδιόφωνο ποὺ εἶναι ἡ φωνὴ τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης καὶ τὸ γραφεῖο δημόσιας ἀσφάλειας, ὄργανο τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, ἔτσι ὥστε νὰ προετοιμασῶν—ἡ Ἀριστερά— τὴν κοινὴ γνῶμη γιὰ τὴν τελικὴ κατάληψη τοῦ ὅχρου τοῦ ἀντιδραστικοῦ πυρήνα (ἡ ἐπαρχιακὴ κομματικὴ ἐπιτροπὴ κρατιόταν ἀπὸ μιὰ χούφτα ἀνθρώπων ποὺ ἦσαν στὴν ἐξουσία κ' ἔπαιρναν τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο), νὰ καταπιέσουν ἀποφασιστικὰ τοὺς ἀντεπαναστάτες καὶ νὰ διεξάγουν ἕναν ἐπιτυχεῖ ἀγώνα γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας.

Ὁ Πρόεδρος Μάο λέει: «Μελετώντας κάθε περίπλοκο πρῶτος ποὺ μέσα του ὑπάρχουν δυὸ ἢ περισσότερες ἀντιθέσεις, πρέπει νὰ καταβάλλουμε κάθε δυνατὴ προσπάθεια νὰ βροῦμε τὴν κύρια ἀντίθεση. Ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ θὰ τὴν βροῦμε ὅλα τὰ προβλήματα θὰ λυθῶν ἀμέσως».

Γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν χούφτα τῶν ἀντεπαναστατῶν ρεβιζιονιστῶν ἀπαιτεῖται ἕνας ἐξαιρετικὰ περίπλοκος καὶ ὀξὺς ταξικὸς ἀγώνας. Σ' αὐτὸν τὸν περίπλοκο ἀγώνα γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἐξουσίας, οἱ κόκκινοι ἐπαναστάτες τοῦ Χείλουντσιάνγκ ξεχώρισαν τὴν κύρια ἀντίθεση. Πρῶτα-πρῶτα, στὶς 12 τοῦ Γενάρη, κερδίσαμε τὴν «Ἡμερησία τοῦ Χείλουντσιάνγκ», τὰ «Ἀπογευματινὰ Νέα τοῦ Χαριπίν» καὶ τὸν ἐπαρχιακὸ καὶ δημοτικὸ ραδιοσταθμὸ, καθὼς καὶ τὰ τμήματα δημόσιας ἀσφάλειας, ὅλ' αὐτὰ μέσα σὲ μιὰ μέρα. Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ στιγμή, οἱ ἐφημερίδες καὶ τὸ ραδιόφωνο μεταδίδουν τὴν φωνὴ τῶν κόκκινων ἐπαναστατῶν.

Ἀμέσως μετὰ, οἱ ἀρχισυμμορίτες διαφόρων ἀντεπαναστατικῶν ὁργανώσεων στὸ Χαριπίν ὅπως ὁ «στρατὸς τῆς κόκκινης σημαίας», ὁ «στρατὸς πολεμικῆς προετοιμασίας» καὶ τῆς ὁργάνωσης «Τσάγκ Φού Τσὲν» —ὅπως ὀνομάζεται— φυλακίστηκαν, κ' αὐτὸ προκαλεσε τὴ σύντομη κατάρρευση αὐτῶν τῶν ἀντεπαναστατικῶν ὁργανώσεων.

Συγχρόνως, ἕνα πλατὺ μαζικὸ δημοσιὸ συλλαλητήριο ἔγινε γιὰ νὰ ἀποκαλύψει καὶ νὰ καταδικάσει τὸν ἀρχισυμμορίτη τοῦ κόκκινου ἀποσπάσματος τῆς ἐθνοφυλακῆς ποὺ μηχανεύτηκε τὸ ἐπεισόδιο τῆς 5 Δεκεμβρίου· αὐτὸς συνελήφθη καὶ εἶχε τὴν μεταχείριση ποὺ προβλέπεται ἀπ' τὸν νόμο.

Κάτω ἀπὸ τὴν πίεση αὐτῆς τῆς επαναστατικῆς κατάστασης, τὸ σύνταγμα τῆς «8ης Αὐγούστου» ἡ πὺλ πεισματικὴ δύναμη τῶν μοναρχικῶν ἀνηγγείλε τὴ διάλυσή της.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐπέφερε μιὰ βασικὴ μεταβολὴ τῆς κατάστασης. Οἱ προλεταριοὶ ἐπαναστάτες ἐμψυχώθηκαν, οἱ ἄστοι ἀντιδραστικοὶ τρομοκρατήθηκαν, οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν ἐξαπατηθεῖ ἤρθαν στὰ λογικά τους, κ' αὐτοὶ ποὺ δίσταζαν στὴν πορεία τους στράφηκαν στὴν Ἀριστερά, βάζοντας ἔτσι τὰ θεμέλια γιὰ τὸν τελειωτικὸ ἀγώνα τῆς κατάκτησης τῆς ἐξουσίας.

3) Βασιστεῖτε σταθερὰ στὶς Ἀριστερὲς δυνάμεις μέσα στὰ διάφορα στοιχεῖα βάσης ὅπου ὑπάρχει πρόβλημα κατάληψης τῆς ἐξουσίας, ἐνωθεῖτε με τὶς ἐνδιάμεσες δυνάμεις καὶ χτυπίστε ἀποφασιστικὰ τὶς πὺλ πεισματικὲς ἀντιδραστικὲς δυνάμεις ὥστε νὰ κατακτήσετε τὴν ἐξουσία καὶ νὰ τὴν στερεώσετε.

Ὁ Πρόεδρος Μάο λέει: «Ἡ βασικὴ αἰτία τῆς ἀνάπτυξης ἐνὸς πράγματος δὲν εἶναι ἐξωτερικὴ ἀλλὰ ἐσωτερικὴ. Βρίσκεται στὶς ἀντιθέσεις ποὺ ὑπάρχουν μέσα σ' αὐτὸ τὸ πράγμα». Οἱ κόκκινοι ἐπαναστάτες τῆς ἐπαρχίας Χείλουντσιάνγκ ὑποστηρίζουν πῶς ἕνας σπουδαῖος παράγοντας γιὰ τὴν νικηφόρα ἔκβαση τῆς προσπάθειας γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας, εἶναι τὸ νὰ βασίξουν στοὺς γνήσιους ἐπαναστάτες σὲ κάθε στοιχεῖο βάσης καὶ τμήμα, καθὼς καὶ οἱ συνδυασμένες προσπάθειες τῶν ἐσωτερικῶν κ' ἐξωτερικῶν δυνάμεων. Αὐτὸ ἀποδείχθηκε ἀπ' τὴν πείρα τῆς κατάκτησης τῆς ἐξουσίας στὴν Ἐπαρχιακὴ Κομματικὴ Ἐπιτροπὴ καθὼς κ' ἀπ' τὴν πείρα σὲ πολλὰ τμήματα σὲ χαμηλότερο ἐπίπεδο, ὅπου ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἐξουσίας στέφθηκε ἀπὸ ἐπιτυχία.

Ἡ ἐξουσία τοῦ Γραφείου Δημόσιας Ἀσφάλειας τῆς πόλης Χαριπίν κατακτήθηκε πέρα γιὰ πέρα. Ἡ οὐσιαστικὴ ἐξουσία ἀρτήθηκε ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω. Ἡ βασικὴ αἰτία αὐτοῦ τοῦ γεγονότος εἶναι: νὰ βασιστοῦμε στὶς Ἀριστερὲς δυνάμεις μέσα κ' ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο δημόσιας ἀσφάλειας, νὰ σχηματίσουμε ἕνα δυνατὸ ἐνιαῖο μέτωπο, νὰ σαρώσουμε κάθε ἐμπόδιο ποὺ βάζει ὁ ἐχθρός.

Πρῶτα-πρῶτα, τὰ ἄτομα ποὺ κατέχουν ἐξουσία ποὺ παίρνουν τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο, στὸ γραφεῖο δημόσιας ἀσφάλειας, προσπάθησαν νὰ ἀντισταθῶν στὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπ' τοὺς ἐπαναστάτες, ἀλλὰ οἱ ἐξεγερμένοι ἐπαναστάτες ματαίωσαν τὶς προσπάθειές τους. Μετὰ, σχιμάχησαν με ἐξωτερικὲς δυνάμεις ὅπως ὁ «στρατὸς τῆς κόκκινης σημαίας», ὁ «στρατὸς πολεμικῆς προετοιμασίας» καὶ τὸ «ἐθνικο-κίνημα ἀποσπάσματος τῆς ἐθνοφυλακῆς» γιὰ νὰ πετύχουν τὴν παλινόρθωσή τους στὴν ἐξουσία ἀλλὰ κ' αὐτὸ ἀπέτυχε οἰκτρό. Τέλος, προσπάθησαν νὰ ἐκμεταλλευστοῦν τὴν περίπλοκη κατάσταση στὸ γραφεῖο δημόσιας ἀσφάλειας γιὰ νὰ ἐξαναγκάσουν τοὺς νεαροὺς ἐπαναστάτες σὲ ὑποχώρηση. Πάλι ὅμως κ' αὐτὸ ξεπεράστηκε χάρις στὴν ὑποστήριξη τῶν Ἀριστερῶν δυνάμεων μέσα στὸ γραφεῖο δημόσιας ἀσφάλειας.

Ὅμοια, οἱ ἄνθρωποι μέσα στὸ γραφεῖο δημόσιας ἀσφάλειας ποὺ παραπλανήθηκαν γιὰ ἕνα διάστημα, βοηθήθηκαν νὰ δοῦν τὴν ἀλήθεια βασιζόμενοι στὶς ἐπαναστατικὲς ἀριστερὲς δυνάμεις μέσα στὸ γραφεῖο γιὰ νὰ ἐξεγείρουν τὶς μάζες, νὰ καταγγέλλουν ἐνεργητικὰ τὴν ἐχθρικὴ ἡγετικὴ κλίμα—ποὺ εἶχε προσπαθήσει γιὰ μιὰ ἀνακατάληψη τῆς ἐξουσίας— καὶ νὰ φέρον στὸ φῶς ἕνα-ἕνα ὅλους τοὺς ἀρχισυμμορίτες ποὺ διέπραξαν διάφορα ἐγκλήματα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὅσοι ἀπ' τὶς μάζες ἤθελαν νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐπανάσταση καθὼς καὶ τὰ ἐπαναστατικὰ στελέχη, συσπειρώθηκαν γύρω ἀπ' τὴν κατακτημένη ἐπαναστατικὴ ἐπιτροπὴ. Ἔτσι ἡ κατακτημένη ἐπαναστατικὴ πὺλ ἐπιτροπὴ στάθηκε στὰ πόδια της, στερεώσε τὶς θέσεις της κ' ἔβαλε τὶς βάσεις μέσα στὶς μάζες γιὰ τὴν ἴδρυσή ἐνὸς ἐντελῶς καινοῦργιοῦ στυλ δουλειᾶς στὴν δημόσια ἀσφάλεια.

Ἡ δουλειὰ ἐπίσης ποὺ ἀναλήφθηκε στὰ ἐμπορικὰ τμήματα ἔγινε με ἀπόλυτὴ ἐπιτυχία καὶ ἡ πείρα ποὺ ἀποκομίσθηκε ἦταν παρόμοια.

4) Ἡ βασικὴ πείρα ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀγώνα γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀποδείχνει πῶς ἡ σκέψη τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ ἐξοπλίζει τὶς γραμμές τῆς Ἀριστερᾶς ποὺ χρησιμοποιοῦν τὴ σκέψη τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ γιὰ νὰ κατευθύνουν τὸν ἀγώνα τους με σκοπὸ τὴν κατάκτηση τῆς ἐξουσίας.

Ὁ Πρόεδρος Μάο ἔχει πεῖ: «Ὅλοι οἱ ἐπαναστατικοὶ ἀγῶνες στὸν κόσμο ἔχουν σκοπὸ τὴν κατάκτηση πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ τὴν στερέωσή της». Με τὴν ἐναρξὴ τοῦ ἀγώνα γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἐξουσίας ὁργανώσαμε πλατεῖες συζητήσεως σχετικὰ με τὴν ἀναγκαιότητα καὶ τὴν σημασία αὐτοῦ τοῦ ἀγώνα κάτω ἀπ' τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου. Οἱ μὴ προλεταριακὲς ἰδέες κάθε εἴδους κ' οἱ θολὲς ἀπόψεις καταπολεμήθηκαν καὶ ἐπετεύχθηκε ὁμοφωνία.

ὑποστηρίζουμε πῶς κάποιος δὲν μπορεί νὰ θεωρηθεῖ σὰν κόκκινος φρουρὸς τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ ἢ σὰν ἄ-ἕλιος μαχητὴς τοῦ Προέδρου Μάο ἂν ἀπλὰ καὶ μόνον δέχεται τὴν ταξικὴ πάλη κάτω ἀπ' τὸ σοσιαλισμὸ καὶ δὲν δέχεται τὸν ὀξὺ καὶ περίπλοκο ἀγώνα γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξου-

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΓΚΟ(*)

Τὸ Ἀνώτατο Ἐπαναστατικὸ Συμβούλιο, καθοδηγητικὸ ὄργανο τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κογκό ἀπὸ τὸν παλαιὸν διάγγελμα στὴν Ἐπιτροπὴ Ἀλληλεγγύης στὴν Κογκολέζικη Ἀντίδραση μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς 6ης ἑπτεταετίας ἀπ' τὴ δολοφονία τοῦ ἐθνικοῦ ἥρωα, Πατρὸς ἡμερῶν Λουμουμπα.

Ἀγαπητοὶ σύντροφοι,

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς 6ης ἑπτεταετίας ἀπ' τὴν ἀτιμὴ δολοφονία τοῦ Πατρὸς Λουμουμπα, ἐθνικοῦ ἥρωα τοῦ Κογκό, τὸ Ἀνώτατο Συμβούλιο τῆς Ἐπανάστασης — καθοδηγητικὸ ὄργανο τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κογκό — ἀπευθύνεται σὲ σᾶς γιὰ νὰ τιμήσουμε μαζὶ αὐτὴ τὴν ἡμέραν πένθους, τὴν πρὶν ἀτυχή ἡμέραν ποὺ γινώρισε ποτὲ ὁ Κογκολέζικος λαὸς στὴ διάρκεια τῆς ἱστορίας του.

Πιστὸ στὴν ἐντολὴ τοῦ Λουμουμπα τὸ Ἀνώτατο Ἐπαναστατικὸ Συμβούλιο εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπ' τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀναπτύξει στέρεα τὴν ἀλληλεγγύην ἀνάμεσα στοὺς λαοὺς τοῦ Βελγίου καὶ τοῦ Κογκό, καὶ παίρνει ἐνεργὸ μέρος στὶς ἀκούραστες προσπάθειες ποὺ ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀλληλεγγύης μαζὶ μὲ τὴν Κογκολέζικη ἀντίσταση ἐφαρμόζουν γιὰ νὰ κάνουν ἀξέχαστη τὴ μνήμη τοῦ Πατρὸς Λουμουμπα ἀπόστολου τῆς εὐρύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Εἴμαστε πεισμένοι ὅτι παρ' ὅλες τὶς τερατώδεις φιλοδοξίες τοῦ ὑπερμεγαλοῦ καὶ τοὺς τυχοδιωκτικοὺς ὅσο καὶ αἰσχροὺς ὑπολογισμοὺς τοὺς, κανένας λαὸς στὸ κόσμον, εἴτε βρισκεται στὸ Βιετνάμ, ἢ στὴν Ἀγκόλα, στὴ Ρωδσία ἢ στὸ Κογκό, στὸ Βέλγιο ἢ στὸν Ἅγιο Δομίνικο, δὲν θὰ ἀρῇσει ντροπισμένα νὰ τοὺς ἐκμεταλλεῖται αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα ἀποθράσματα ποὺ εἶναι οἱ ὑπερμεγαλοῦ. Αὐτὴ τὴ δαδείαν πεποίθησιν ἀπέκτησε ὁ Κογκολέζικος λαὸς ἀπ' τὴ μερίαν του,

(*) Δημοσιεύτηκε στὴ «Φωνὴ τοῦ Λαοῦ» τοῦ Βελγίου, Ἀρ. 6/1967.

γιὰ νὰ θεωρήσει τὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα του ἀπαραίτητο καὶ σὰν τὸν μόνον δρόμον τῆς λογικῆς, ποὺ θὰ τὸν ἐπιτρέψει ὅπωςδήποτε νὰ ξαναἀποκτήσει τὴν ἐλευθερίαν του.

Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρίαν καταγγέλλουμε μπροστὰ σᾶς, τὴν ἐξευτελιστικὴ πολιτικὴ ποὺ ἔχει μπεῖ μπροστὰ, ἀπὸ τὴν κλίκα τῶν ἀνδρεικέλων τῆς Κιντσαά, ὑπηρετῶν τῶν βελγοαμερικανῶν ὑπερμεγαλοῦ.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθήκες σᾶς ἀπευθύνουμε μιὰ ἀδελφικὴ πρόσκληση γιὰ νὰ διαμαρτυρηθεῖτε μαζὶ μας ἐνάντια στοὺς ντροπισμένους ἐλιγμούς τῶν δολοφόνων τοῦ Λουμουμπα, ποὺ σχεδιάζουν νὰ γιορτάσουν τὴν 6ῃ ἑπτεταετίαν τοῦ ἐγκλήματός τους, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ θῦμα τους σὰν ὄργανο προπαγάνδας.

Στὸ ὄνομα τοῦ Ἀνώτατου Ἐπαναστατικοῦ Συμβουλίου, καθοδηγητικοῦ ὁργανοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Συμβουλίου καὶ προσωπικὰ ἀπευθύνω στὴν Ἐπιτροπὴ Ἀλληλεγγύης πρὸς τὴν Κογκολέζικη Ἀντίσταση, τὴν ἐκφραση τῆς πρὶν ἀληθινῆς ἐδνωμοσύνης γιὰ τὴν ὑποστήριξη ποὺ πάντα προσφέρατε στὸν ἀγῶνα τοῦ Κογκολέζικου λαοῦ, ἀποφασισμένου νὰ ὑπερασπιστεῖ μέχρις ἐνός, τὴν κληρονομίαν τοῦ μάρτυρα Πατρὸς Λουμουμπα.

Ἡ ἐδνωμοσύνη μας εἶναι ἐπίσης πρὸς τὴν νεολαία καὶ στὶς λαϊκὲς βελγικὲς δυνάμεις οἱ ὁποῖες ἀπὸ μακρὰ ὅπως καὶ ἀπὸ κοντὰ ἦταν πάντα μαζὶ μας στὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα μας ποὺ ἐξ ἴσου εἶναι καὶ δικὸς τους.

— Ζήτω ἡ φιλία τῶν καταπιεσθέντων λαῶν τοῦ Βελγίου καὶ τοῦ Κογκό.

— Ζήτω ἡ ἀλληλεγγύη τῶν δυνάμεων μας.

— Μαζίσας ἡ νίκη μας.

Γιὰ τὸ Ἀνώτατο Συμβούλιο
τῆς Ἐπανάστασης
Γ. ΣΟΤΜΙΑΛΟΤ
Πρόεδρος

σίας ἐπίσης κάτω ἀπ' τὸ σοσιαλισμὸ. Οἱ προλετάριοι ἐπαναστάτες πρέπει γρήγορα νὰ ξαναπάρουν τὴν πολιτικὴ ἐξουσία ἀπ' τὴ χούφτα τῶν ἀστικῶν στοιχείων κι' αὐτῶν ποὺ ἐκφυλίστηκαν σὲ ρεβιζιονιστές. Διαφορετικά, ἕνα σοσιαλιστικὸ κράτος θὰ πάρει τὸ δρόμον τῆς «εἰρηνικῆς» ἐξέλιξης πρὸς τὴν ὀλοκληρωτικὴν παλινδρόμωσιν τοῦ καπιταλισμοῦ.

Ξεκινώντας ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψη, οἱ κόκκινοι ἐπαναστάτες τῆς ἐπαρχίας Χεϊλουντσινγκ διηγήθουν τὰν ἀγῶνα τους γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ἐξουσίας μὲ περισσότερο θάρρος, σταθερά, ἀμελείκτα καὶ μὲ οὐσιαστικὸ τρόπο. ἦταν συνετοί, ἀποφασιστικοὶ καὶ γενναῖοι. Στὴ διάρκεια τῆς μάχης γιὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας, οἱ κόκκινοι ἐπαναστάτες πολλὰ φορὲς ἔμειναν ἄθνηοι καὶ νηστικοὶ γιὰ εἰκοσιτέσσερες ὥρες. Ὅλα αὐτὰ ἀποδείχνουν πὼς εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ ὑπερασπίσουν τὴν δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου ἀκόμα καὶ μὲ τὴ ζωὴ τους, δείχνουν τὴν ὀλοκληρωτικὴν τοὺς ἀφοσίωσιν στὸν Πρόεδρον Μάο καὶ στὸ Κόμμα, τὴν πίστη τους σ' αὐτοὺς. Οἱ κόκκινοι ἐπαναστάτες ἀνέλαβαν τόσο οὐσιαστικὰ συνειδητὴ ἐπαναστατικὴ δράσιν ἀκριβῶς γιὰτὶ κρατοῦν ψηλὰ τὴ μεγάλην κόκκινην σημαίαν τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ.

Στὴν μαζικὴ συγκέντρωσιν ὅπου ἐγκαινιάστηκε ἡ Ἐπανα-

στατικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Κόκκινων Ἐξεγερμένων τῆς ἐπαρχίας Χεϊλουντσινγκ περισσότεροι ἀπὸ 100.000 κόκκινοι ἐπαναστάτες διακήρυξαν τὴν ἀπόφασίν τους νὰ μελετήσουν σχοληρὰ τὰ «τρία καλὰ παλιὰ ὅρθρα» κι' ἄλλα γραφτὰ ποὺ περιλαμβάνουν: «γιὰ τὴν διόρθωσιν τῶν λαθεμένων ἰδεῶν στὸ κόμμα», «ἐναντίον τοῦ φιλελευθερισμοῦ» καὶ «γιὰ τὶς τρεῖς κύριες συστάσεις πειθαρχίας καὶ τὰ δκτὼ σημεῖα γιὰ προσοχὴ - διδασκαλίαν» τοῦ Γενικοῦ Ἀρχηγίου τοῦ Λαϊκοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ τῆς Κίνας, νὰ ἀνεβάσουν τὴν ἰδεολογικὴν τοὺς συνειδητότητα, νὰ βελτιώσουν τὴν ἱκανότητά τους στὴ μάχην, καὶ νὰ οἰκοδομήσουν μιὰ γνήσια προλεταριακὴ καὶ μιὰ γνήσια στρατιωτικὴ ἰσχυρὴ δύναμιν ἀπὸ κόκκινους ἐπαναστάτες. Οἱ κόκκινοι ἐπαναστάτες βροντοφώνουν τὴν μεγάλην τοὺς ἀπόφασιν:

«Εἴμαστε ἐμεῖς, οἱ κόκκινοι φρουροί, ποὺ θὰ γράψουμε χιλιάδες κεφάλαια στὴν ἱστορίαν! Εἴμαστε ἐμεῖς, οἱ κόκκινοι φρουροὶ ποὺ θὰ ἐκτελέσουμε σχέδια γιὰ δέκα χιλιάδες χρόνια!».

Δὲν εἴμαστε ἱκανοὶ μόνον γιὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ παλιοῦ κόσμου, εἴμαστε ἐπίσης ἱκανοὶ γιὰ τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ καινούργιου.

Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

τῶν Βάνγκ Λί, Τσία Γί-σιουέ καὶ Λι Σιν

Δημοσιεύθηκε στὴν "ΚΟΚΚΙΝΗ ΣΗΜΑΙΑ,, τ. 15

Ζούμε μιὰ νέα ἐποχὴ τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης, μιὰ ἐποχὴ ὅπου ὁ ἱμπεριαλισμὸς θαδίζει πρὸς τὴν ὀλοκληρωτικὴ του καταστροφὴ καὶ ὅπου ὁ σοσιαλισμὸς προχωρεῖ πρὸς τὴ νίκη σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Τόσο στὸ διεθνὲς πεδίο ὅσο καὶ στὰ πλαίσια κάθε χώρας, στὸν καπιταλιστικὸ κόσμο ἢ στὸ σοσιαλιστικὸ κόσμο, ξετυλίγονται παταγνὸι σκληροὶ ταξικοὶ ἀγῶνες κάτω ἀπὸ διάφορες μορφές. Ἡ ταξικὴ πάλη καὶ οἱ διάφορες πολιτικὲς συγκρούσεις εἶναι ἐξαιρετικὰ περίπλοκες. Καὶ τὸ κεντρικὸ πρόβλημα τῆς πάλης εἶναι σὲ τελευταία ἀνάλυση τὸ πρόβλημα τῆς κρατικῆς ἐξουσίας.

Ὁ Λένιν εἶχε πεῖ: Τὸ θεμελιώδες πρόβλημα κάθε ἐπανάστασης εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς ἐξουσίας. Ἐχει πεῖ ἐπίσης: ὁποιοδήποτε ἀναγνωρίζει μονάχα τὴν ταξικὴ πάλη, δὲν εἶναι μαρξιστὴς. Μαρξιστὴς εἶναι μονάχα ἐκεῖνος ποὺ ἐπεκτείνει τὴν ἀναγνώριση τῆς ταξικῆς πάλης ὡς τὴν ἀναγνώριση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου εἶναι ἡ οὐσία τοῦ μαρξισμού-λενινισμού καὶ τὸ θεμελιώδες πρόβλημα τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης. Αὐτὴ εἶναι ἓνα πανίσχυρο ὄπλο ποὺ ἐγγυάται τὴ νίκη τοῦ προλεταριάτου πάνω στὴν ἀστικὴ πάξη καὶ τὸ θρίαμβο τῆς σοσιαλιστικῆς ὑπόθεσης. Γιὰ τὸ προλεταριάτο, μὲ τὴν ἐξουσία, τὰ ἔχει κανεὶς ὅλα: χάνοντας τὴν ἐξουσία, τὰ χάνει ὅλα. Σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ιστορικῆς περιόδου τοῦ περάσματος ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ στὸν κομμουνισμό, ἡ ὑπαρξὴ ἢ ὄχι τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου ἀποτελεῖ τὴ λυθία λίθο ποὺ ξεχωρίζει τοὺς μαρξιστὲς-λενινιστὲς ἀπὸ τοὺς κάθε εἶδους ρεβιζιονιστὲς.

Ἡ πρόσφατη ἱστορικὴ πείρα τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου μᾶς διδάσκει πὼς ἂν τὸ πρόβλημα τῆς κρατικῆς ἐξουσίας εἶναι τὸ θεμελιώδες πρόβλημα τῆς ἐπανάστασης στὶς καπιταλιστικὲς χώρες, ὅπου τὸ προλεταριάτο δὲν ἔχει ἀκόμα καταλάβει τὴν ἐξουσία, παραμένει πάντοτε τὸ θεμελιώδες πρόβλημα στὶς σοσιαλιστικὲς χώρες, ὅπου τὸ προλεταριάτο ἔχει πάρει τὴν ἐξουσία.

Πρὶν τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸ προλεταριάτο καὶ τοὺς ἐπαναστατικοὺς λαοὺς, πρέπει νὰ τηρεῖται ἡ ἀρχὴ τῆς βίαιης ἐπανάστασης, τῆς καταστροφῆς τοῦ παλίου κρατικοῦ μηχανισμοῦ καὶ τῆς κατάληψης τῆς ἐξουσίας μὲ τὰ ὄπλα. Μετὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸ προλεταριά-

το, πρέπει νὰ διεξάγεται ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση ὡς τὸ τέλος, γιὰ τὴν ἀποτροπὴ τοῦ σφετερισμοῦ τῆς κομματικῆς καὶ κρατικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς ρεβιζιονιστὲς, γιὰ τὴν ἀποτροπὴ τῆς παλινὸρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ, γιὰ τὴν υπεράσπιση καὶ τὴ σταθεροποίηση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Στὸ παρελθόν, ὀρισμένοι θεωροῦσαν γενικὰ πὼς μετὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸ προλεταριάτο, τὸ πρόβλημα τῆς ἐξουσίας λύνεται μιὰ γιὰ πάντα καὶ πὼς τὰ κύρια καθήκοντα τῆς ἐπανάστασης ἦταν ὁ μετασχηματισμὸς τῆς παλιᾶς οἰκονομίας, ἡ ὀργάνωση μιᾶς νέας οἰκονομίας, ἡ ἀνοικοδόμησις τῆς χώρας καὶ ἡ ἀνάπτυξη τῆς ἐπαίδευσης καὶ δὲν ἀντιλαμβάνονταν πὼς τὴν κρατικὴ ἐξουσία μπορεῖ νὰ τὴ σφετεριστεῖ ἀκόμα ἡ ἀστικὴ τάξη καὶ νὰ τὴ χάσει τὸ προλεταριάτο καὶ πὼς ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου μποροῦσε νὰ ἀλλάξει καὶ νὰ μετατραπῇ σὲ δικτατορία τῆς ἀστικῆς τάξης.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν προδοσίαν τῆς τιτοϊκῆς κλίμας, δὲ χρειάστηκε πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ ἐκφυλισθεῖ ἡ Γιουγκοσλαβία ἀπὸ σοσιαλιστικὸ κράτος σὲ καπιταλιστικὸ κράτος. Πολὺ τελευταία, στὴν ἴδια τὴν πατρίδα τοῦ λενινισμού, ὁ σφετερισμὸς τῆς καθοδήγησης τοῦ κόμματος καὶ τοῦ κράτους ἀπὸ τὴ ρεβιζιονιστικὴ κλίμα τοῦ Χρουστσώφ, ἔσπρωξε τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση, ποὺ εἶχε πίσω της δεκαετίες σοσιαλιστικῆς οἰκοδόμησις, στὸ δρόμο τῆς παλινὸρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ.

Εἶναι πολὺ σημαντικὸ γιὰ τοὺς μαρξιστὲς-λενινιστὲς νὰ δίνουν τὴν μεγαλύτερη προσοχὴ σ' αὐτὰ τὰ σκληρὰ γεγονότα καὶ νὰ τὰ ζυγίζουν σοβαρά.

Ὁ σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ ἔχει μελετήσει μὲ συνέπεια καὶ ἔχει συνοψίσει τὴν πείρα καὶ τὰ διδάγματα τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου στὴν Κίνα καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμὸ καὶ ἔχει προβάλει τίς θέσεις γιὰ τίς ἀντιθέσεις, γιὰ τίς τάξεις καὶ τὴν ταξικὴ πάλη στὴ σοσιαλιστικὴ κοινωνία, λύνοντας μιὰ σειρά ἀπὸ καινούργια σημαντικὰ προβλήματα καὶ ἀναπτύσσοντας τὴν μαρξιστικὴ-λενινιστικὴ θεωρία γιὰ τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου σ' ἓνα ψηλότερο ἐπίπεδο.

Ὁ σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ ἔχει ἐφαρμόσει μὲ μεγαλο-

φυή και ιδιωματικό τρόπο το μαρξιστικό-λενινιστικό διαλεκτικό μετεριωλισμό στη σοσιαλιστική κοινωνία και έχει αναλύσει επιστημονικά τη φύση και τις αντιθέσεις στη σοσιαλιστική κοινωνία και τους νόμους της ανάπτυξής τους.

Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ έχει τονίσει ότι υπάρχουν αντιθέσεις στη σοσιαλιστική κοινωνία, αντιθέσεις ανάμεσα σε μας και τον εχθρό και αντιθέσεις ανάμεσα στο λαό. Αυτοί οι δύο τύποι αντιθέσεων έχουν διαφορετικό χαρακτήρα. Σε δοσμένες συνθήκες, αυτοί οι δύο τύποι αντιθέσεων μπορούν να μετατραπούν στο αντίθετό τους. Μόνο αν αναγνωρίσουμε την ύπαρξή τους, τις κατανοήσουμε και κυριαρχήσουμε σ' αυτές είναι δυνατό να στεριώσουμε συνεχώς τη δικτατορία του προλεταριάτου και να προωθήσουμε την υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης και της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ έχει τονίσει ότι η σοσιαλιστική κοινωνία είναι χτισμένη ακόμα στη βάση του ταξικού ανταγωνισμού και ότι σε όλη την εξαιρετικά μακρύτερη ιστορική περίοδο του σοσιαλισμού υπάρχει πάλι ανάμεσα στο προλεταριάτο και την αστική τάξη και πάλι ανάμεσα στο σοσιαλιστικό και στον καπιταλιστικό δρόμο. Η πάλι ανάμεσα στις δύο τάξεις και τους δυο δρόμους είναι η κύρια αντίθεση στη σοσιαλιστική κοινωνία και η κινητήρια δύναμη της ανάπτυξής της.

Αφού η πάλι ανάμεσα στις δυο τάξεις και τους δυο δρόμους υπάρχει σε μια σοσιαλιστική χώρα, αν δεν επαγρυπνούμε και δεν πετύχουμε να υιοθετήσουμε τα αναγκαία μέτρα, υπάρχει ο κίνδυνος να εκφυλιστεί η δικτατορία του προλεταριάτου σε δικτατορία της αστικής τάξης και ο κίνδυνος να παλινωρθωθεί ο καπιταλισμός.

Η σοβιετική ρεβιζιονιστική ήγερτική κλίκα άγνοεί απροκάλυπτα το γεγονός ότι υπάρχουν αντιθέσεις στη σοσιαλιστική κοινωνία και αρνείται κατηγορηματικά την ύπαρξη τάξεων και ταξικής πάλης στη Σοβιετική Ένωση. Αυτό κάνει ο Χρυστόφ και το ίδιο κάνουν και οι πιστοί του Μπρέζνιεφ, Κοσούγιαν και Σελέπιν.

Τέτοιες άνοησιες σαν αυτή για «σοσιαλιστική κοινωνία χωρίς αντιθέσεις» έχουν σα σκοπό να προστατέψουν τα συμφέροντα της ρεβιζιονιστικής ήγερτικής κλίκας και του προνομίου του στρώματος της Σοβιετικής Ένωσης και να διατηρήσουν τον αντιδραστικό ζυγό τους πάνω στο σοβιετικό λαό. Η άρνηση της ύπαρξης των τάξεων και της ταξικής πάλης στη Σ. Ένωση είναι ακριβώς ένα δόλωμα που χρησιμοποιούν στην ταξική πάλη. Στην πραγματικότητα είναι προσηλωμένοι σταθερά στο πλευρό της αστικής τάξης, καταπιέζουν το προλεταριάτο και διεξάγουν ανελέητη ταξική πάλη ενάντια στο σοβιετικό λαό. Χρησιμοποιούν τον ισχυρισμό ότι δεν υπάρχουν ούτε τάξεις ούτε ταξική πάλη σαν βάση για «το κράτος όλου του λαού» και το «κόμμα όλου του λαού», για να εξαπατήσουν το σοβιετικό λαό και τους λαούς όλου του κόσμου και να καλύψουν το προδοτικό έργο τους, για την κατάργηση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Έχουν προδώσει τελείως τους μεγάλους Λένιν και Στάλιν. Αυτό που φοβούνται πάνω απ' όλα είναι μήπως ο σοβιετικός λαός ξεσηκωθεί σε εξέγερση ενάντια στο ρεβιζιονισμό και την παλινόρθωση του καπιταλισμού, ριχτεί στην ταξική πάλη εναντίον τους, ανατρέψει τον ζυγό τους και ξαναφέρει τη δικτατορία του προλεταριάτου.

Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ αναφέρει συχνά το ρητό «το δέντρο μπορεί να θέλει την ηρεμία, αλλά ο αέρας δεν παραμερίζει». Για να εξηγήσει στο λαό ότι η ταξική πάλη είναι ένα αντικειμενικό γεγονός, ανεξάρτητο από την υποκειμενική θέληση των ανθρώπων. Όσο και να θέλεις δεν μπορείς να την αποφύγεις. Αν δεν παλέψεις έσυ εναντίον του θα παλέψει αυτός εναντίον σου» αν δεν τον καταστρέψεις θα σε καταστρέψει. Οι μαρξιστές-λενινιστές δεν μπορούν ποτέ ούτε να αρνηθούν ούτε να αποφύγουν την ταξική πάλη. Αντίθετα πρέπει να οδηγούν το προλεταριάτο, να το καθοδηγούν σωστά στις δοσμένες συνθήκες ανάλογα με τους νόμους της ταξικής πάλης, να διεξάγουν τη σοσιαλιστική επανάσταση μέχρι το τέλος στο πολιτικό, οικονομικό, ιδεολογικό και πολιτιστικό μέτωπο, να συντρίβουν τα αστικά σχέδια για παλινόρθωση και να στερεώνουν τη δικτατορία του προλεταριάτου.

Η χώρα μας είναι τώρα άπασχολημένη σε μια μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση που δεν έχει προηγούμενο στην ιστορία. Έχει σκοπό ακριβώς να αποφύγει την καπιταλιστική παλινόρθωση και να στεριώσει ακόμα παραπέρα τη δικτατορία του προλεταριάτου και το σοσιαλιστικό σύστημα στη χώρα μας.

Αυτή η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση άρχισε με πρωτοβουλία του συντρόφου Μάο Τσέ-τούνγκ και καθοδηγείται απ' αυτόν προσωπικά. Η προλεταριακή επαναστατική γραμμή που ενσαρκώνει ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ έχει κερδίσει μεγάλες νίκες ενάντια στην αστική αντιδραστική γραμμή ύστερα από όξεία πάλη.

Η πάλι ανάμεσα στις δυο γραμμές μέσα στο κόμμα στην μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση είναι η ανταγκλαση μέσα στο κόμμα της ταξικής πάλης στην κοινωνία. Η κοινωνική βάση της αστικής αντιδραστικής γραμμής βρίσκεται κυρίως στην αστική τάξη. Αυτή η αντιδραστική γραμμή στην ουσία υπερασπίζει την αστική τάξη. Έχει μια όρισμένη ανταπόκριση μέσα στο Κόμμα, δηλαδή, σ' αυτούς που η αστική τους κοσμοαντίληψη είτε παραμένει αναλλοίωτη είτε δεν έχει αρκετά μετασχηματισθεί. Η χούφτα των ανθρώπων που κατέχουν ήγερτικές θέσεις μέσα στο Κόμμα και παίρνουν τον καπιταλιστικό δρόμο και που αντίστέκονται στο Κόμμα, στο σοσιαλισμό και στη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ και τα φαντάσματα και τέρατα στην κοινωνία χρησιμοποιούν τη γραμμή αυτή σαν προστατευτική ασπίδα και αρπάζουν την ευκαιρία για να ιδιωματήσουν αναταραχές.

Η παρούσα μεγάλη σοσιαλιστική πολιτιστική επανάσταση είναι η πιο βαθιά ταξική πάλη που έχει δει ποτέ η ιστορία. Η πάλι ανάμεσα στις δυο γραμμές, όπως καθρεφτίζεται μέσα στο Κόμμα, είναι επίσης η πιο βαθιά πάλη στην ιστορία του κόμματός μας. Μέσα από κάθε κανάλι η ελάχιστη μειοψηφία των ανθρώπων που έχουν γαντζωθεί με πείσμα στην αστική αντιδραστική γραμμή μεταφέρουν στην κοινωνία την πάλι ανάμεσα στις δυο γραμμές, που εστιάζεται μέσα στους κόλπους του Κόμματος και την αναμειγνύουν με την ταξική πάλη που διεξάγεται στην κοινωνία.

Κάθε βήμα προς τα εμπρός στη μεγάλη πολιτιστική επανάσταση συντελείται ύστερα από σκληρούς αγώνες, συντρίβοντας τα κάθε είδους εμπόδια που υπάρχουν στην κοινωνία και στο Κόμμα. Τους τελευταίους αυτούς μήνες, οι πλατείες επαναστατικές μάζες κατήγγειλαν και κριτικάρισαν σε βάθος την αστική αντιδραστική γραμμή. Αυτό αντιπροσωπεύει μια πολεμική σε μια έκταση χωρίς προηγούμενο σχετικά με τις δυο γραμμές. Η πείρα της πολεμικής αυτής επέτρεψε στις πλατείες μάζες και στα επαναστατικά στελέχη να ανεβάσουν την ταξική τους συνείδηση και το ιδεολογικό τους επίπεδο και να υποστηρίξουν και να εφαρμόσουν με ακόμα πιο συνειδητό τρόπο την προλεταριακή επαναστατική γραμμή που ενσαρκώνει ο πρόεδρος Μάο. Παρά το γεγονός πως η άσημαντη μειοψηφία που επιμένει στην αστική αντιδραστική γραμμή καταφεύγει ακατάπαυστα σε νέες πανουργίες και υπεκφυγές για να αντισταθούν στην όρθη γραμμή του προέδρου Μάο, η αστική αντιδραστική γραμμή υφίσταται συνεχή πλήγματα, περιορίζεται και χρεωκοπεί βαθμιαία από την ακαταμάχητη ανάπτυξη του κινήματος των μαζών που αποτελεί η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση.

Σε διάστημα έξη μηνών, η δρμητική πλημμυρίδα του μαζικού, επαναστατικού κινήματος σάρωσε τα σκουπίδια που άφησε η παλιά κοινωνία, επιφέροντας θαυμάσιες αλλαγές στη χώρα. Πραγματικά, μια μεγάλη επανάσταση εκτυλίσσεται κάτω από τη δικτατορία του προλεταριάτου, επανάσταση που προκάλεσε σημαντικές μεταβολές στις σχέσεις ανάμεσα στις τάξεις και που αγγίζει τον άνθρωπο σε ό,τι έχει πιο βαθύ. Ορισμένοι τάχασαν από την εμφάνιση αναρίθμητων νέων. Άλλοι, αν και εις αδράξει αυτό το κλειδί που είναι η πάλι ανάμεσα στις δυο τάξεις και ανάμεσα στους δύο δρόμους στη σοσιαλιστική κοινωνία, θα μπορούσε να αντιληφθεί καθαρά την τεράστια σημασία της μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης της χώρας μας και από τα χαρακτηριστικά της γνωρίσματα.

1. Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση είναι η αναπόφευκτη ανάπτυξη της ταξικής πάλης στο εσωτερικό της χώρας και της σοσιαλιστικής επανάστασης και σημειώνει ένα νέο, ανώτερο στάδιο, της προλεταριακής επανάστασης.

Στην Κίνα, αφού το προλεταριάτο πήρε την εξουσία στα χέρια του, η σοσιαλιστική επανάσταση διεξήχθη στον οικονομικό τομέα και η καπιταλιστική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής μετασχηματίστηκε βασικά. "Υστερα απ' αυτό, διεξήγαγε, στο πολιτικό μέτωπο, μια σοσιαλιστική επανάσταση που συνένιψε τις μονιασμένες επιθέσεις που εξαπολύθηκαν εναντίον του Κόμματος και του σοσιαλισμού από τους δεξιούς άστους. Βαθμιαία, με την έμβάθυνση της σοσιαλιστικής επανάστασης και την ανάπτυξη του κινήματος σοσιαλιστικής διαπαιδαγώγησης που διεξήχθη τόσο στην ύπαιθρο όσο και στις πόλεις, η ταξική πάλη εκφράστηκε βαθμιαία στον ιδεολογικό τομέα.

Επωφελούμενες από τη σχετική υπεροχή που διαθέτουν ακόμα στον ιδεολογικό και πολιτιστικό τομέα της παλιάς κοινωνίας και από τη δύναμη των παλιών συνηθειών, οι εκμεταλλευτριες τάξεις που ανατράπηκαν επιζητούν να διαφθείρουν τις μάζες, να τις ξεπατηθούν και επιδιίδονται στη δημιουργία για να επεκτείνουν τις θέσεις τους και να προετοιμάσουν την κοινή γνώμη για την παλινόρθωσή τους.

Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ υποδείχνει πώς για να ανατραπεί ένα καθεστώς, χρειάζεται αναγκαστικά να προετοιμαστεί πριν απ' όλα η κοινή γνώμη και να γίνει δουλειά στον ιδεολογικό τομέα. Η αλήθεια αυτή ισχύει τόσο για τις επαναστατικές τάξεις όσο και για τις αντεπαναστατικές τάξεις. Η πράξη επιβεβαίωσε την ορθότητα της θέσης αυτής.

Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση αποσκοπεί άκριτως στο να λύσει, στον ιδεολογικό τομέα, το πρόβλημα «ποιός - ποιόν;», σοσιαλισμός ή καπιταλισμός.

Πρόκειται για ένα παρατεταμένο και αναπτυσσόμενο αγώνα ανάμεσα στις δυο τάξεις και στους δύο δρόμους. Είναι ένα νέο στάδιο της σοσιαλιστικής επανάστασης που παίρνει ένα αυξανόμενο πλάτος και βάθος.

2. Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση είναι το μαζικό κίνημα με το μεγαλύτερο πλάτος και βάθος που έχει γνωρίσει η ιστορία.

Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση της χώρας μας είναι μια εξαιρετικά όξεία και περίπλοκη ταξική πάλη, μια μεγάλη επανάσταση που αποσκοπεί να μετασχηματίσει το πνεύμα του ανθρώπου, να προωθήσει την επαναστατικοποίηση της σκέψης των. Αγγίζει αναπόφευκτα ολόκληρη την κοινωνία σε όλους τους τομείς της πολιτικής, της οικονομίας και της κουλτούρας. Στηριζόμενη στις συνειδητές ενέργειες των μαζών, εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων, μια τόσο πλατιά επανάσταση μπορεί να αναπτυχθεί σε βάθος και να φθάσει ως το τέλος της.

Το χαρακτηριστικό γνώρισμα της επανάστασης αυτής είναι πώς η σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ διεισδύει βαθειά στο πνεύμα του ανθρώπου, κινητοποιώντας αποτελεσματικά εκατομμύρια και εκατομμύρια μαζών.

Αυτό που διαπερνάει από τη μια άκρη ως την άλλη την προλεταριακή επαναστατική γραμμή που ενσαρκώνει ο σ. Μάο Τσέ-τούνγκ, είναι η πίστη στις μάζες, η στήριξη σ' αυτές, η πιδ ολόκληρωτική κινητοποίησή τους και ο σεβασμός της πρωτοβουλίας του πνεύματος.

Αντίθετα, η αστική αντιδραστική γραμμή αντιτίθεται στις μάζες, στην επανάσταση όπως και στο επαναστατικό κίνημα των μαζών και το καταπιέζει.

Πολεμώντας ακατάπαυστα την αστική αντιδραστική γραμμή, το κίνημα των μαζών προχωρεί πάντοτε όλο και πιο όρμητικά.

Στη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση συνέβηκαν πολλά νέα γεγονότα ιστορικής σημασίας. Οι προλεταριοί επαναστάτες εκδήλωσαν την οξυδερκεία τους και την τόλμη τους να τα υποστηρίξουν όρμητικά στη γέννησή τους.

Η εμφάνιση της Κόκκινης Φρουράς είναι ένα από τα γεγονότα αυτά. Με τη φωτεινή υποστήριξη του προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ, οι κόκκινοι φρουροί, αποτελώντας αρχικά μια μικρή ομάδα, κατάχτησαν γρήγορα όλες τις σχολές, πολυάριθμα εργοστάσια και πλανητές αγροτικές περιοχές ολόκληρης της χώρας και έγιναν ένας μαζικός, επαναστατικός στρατός, όρμητικός και πανήσχυρος. Έχουν την τόλμη να σκέφτονται, να μιλάνε, να ενεργούν, να αγωνίζονται και να κάνουν την επανάσταση. Πραγματοποίησαν εξαιρετικά κατορθώματα που συντάραξαν τον κόσμο.

Οι πλατιές επαναστατικές μάζες κυριαρχούν στη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση. Όταν επιτρέπεται στις μάζες να αυτοδιαπαιδαγωγούνται, να αυτοχειραφετούνται και να ξεσηκώνονται για να κάνουν την επανάσταση, τότε εμφανίζεται ένα τεράστιος έκτασης μαζικό επαναστατικό κίνημα, στο οποίο συμμετέχουν αναρίθμητα άτομα στο οποίο τίποτε δεν μπορεί να αντισταθεί.

3. Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση είναι ένας αγώνας για την αποτροπή του σφετερισμού της ηγεσίας από τον αντεπαναστατικό ρεβιζιονισμό, ένας αγώνας όπου το προλεταριάτο αποτρέπει την παλινόρθωση του καπιταλισμού.

Στη διάρκεια της μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι ξεσηκώθηκαν συνειδητά για να καταστρέψουν ριζικά την παλιά ιδεολογία, την παλιά κουλτούρα, τα παλιά έθιμα και συνήθειες των εκμεταλλευτριών τάξεων και να εγκαθιδρύσουν μια νέα, προλεταριακή ιδεολογία, μια νέα προλεταριακή κουλτούρα, νέα προλεταριακά έθιμα και συνήθειες, αλλάζοντας την πνευματική φυσιογνωμία όλης της κοινωνίας και ξεριζώνοντας το ρεβιζιονισμό.

Σ' αυτή τη μεγάλη επανάσταση, τα χτυπήματά μας πρέπει να στρέφονται κυρίως εναντίον της μικρής χούφτας των ανθρώπων που είχαν διεισδύσει μέσα στο κόμμα, που κατέχουν καθοδηγητικές θέσεις και έχουν προσωρήσει στο δρόμο του καπιταλισμού. Οι εκπρόσωποι αυτοί της αστικής τάξης που γλύστρησαν στο Κόμμα, στην κυβέρνηση, στο στρατό και στους διάφορους τομείς της πολιτιστικής δουλειάς, είναι αντεπαναστάτες ρεβιζιονιστές, «κακοποιά πνεύματα του είδους Χρουστσόφ, βραδυφλεγείς δόμβες που έχουν τεθεί μέσα στο κόμμα μας. Με την πρώτη ευκαιρία, οι παγίδες αυτές θα εκραγούν και θα συντελεσθεί ένα χρουστοσφικό πραξικόπημα.

Στη διάρκεια αυτής της μεγάλης επανάστασης, η μικρή χούφτα των ανθρώπων αυτών που γλύστρησαν μέσα στο Κόμμα, κατέχουν καθοδηγητικές θέσεις και έχουν πάρει το δρόμο του καπιταλισμού, βυθίστηκαν μέσα στον άκεανό του κινήματος των μαζών. Ξεσκέπαστηκαν, η αλαζονεία τους κοινοτοποιήθηκε. Αυτό ήταν ένα θανάσιμο πλήγμα που καταφέρθηκε στη συνωμοσία των αντεπαναστατών ρεβιζιονιστών για την παλινόρθωση του καπιταλισμού.

Η επανάσταση αυτή είναι ένας αγώνας ως το θάνατο ανάμεσα στο σοσιαλιστικό δρόμο και τον καπιταλιστικό δρόμο. Είναι ένας αγώνας ανάμεσα σ' αυτούς που θέλουν να στερεώσουν τη δικτατορία του προλεταριάτου και σ' αυτούς που επιζητούν να μετατρέψουν τη δικτατορία αυτή σε δικτατορία της αστικής τάξης. Πρόκειται για μια ταξική πάλη, σκληρή, πολύ όξεία και πολύ βαθειά.

4. Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση πρόσφερε μια νέα πείρα πλατειάζει δημοκρατίας κάτω από το σύστημα της δικτατορίας του προλεταριάτου και μια νέα πείρα εφαρμογής του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού.

Η σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ είναι ο οδηγός της δράσης στη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση. Είναι έ-

να κίνημα πλατειάς δημοκρατίας κάτω από τη διεύθυνση της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ.

Στη διάρκεια της μεγάλης πολιτιστικής επανάστασης, το κόμμα μας υποστήριξε τις δημιουργίες των πλατειών επαναστατικών μαζών και τις μορφές της πλατειάς δημοκρατίας — πλατιά και ειλικρινή έκφραση γνώμων, έφημερίδες τοίχου, μεγάλες συζητήσεις και πλατιά ανταλλαγή επαναστατικής πείρας — που οι επαναστατικές μάζες χρησιμοποίησαν πλατειά. Οι τελευταίες έχουν το δικαίωμα να κάνουν κριτική και προτάσεις σχετικά με όλη την πολιτική του Κόμματος και του κράτους και για όλους τους κρίκους του κρατικού μηχανισμού. Μπορούν να κριτικάρουν τα καθοδηγητικά στελέχη σε όλες τις βαθμίδες, όποιεςδήποτε κι' αν είναι οι υπηρεσίες που προσέφεραν στο παρελθόν, ή θέση τους και όσο παλιά κι' αν είναι. "Όλοι οι οργανισμοί που κατευθύνουν την πολιτιστική επανάσταση εφαρμόζουν ένα σύστημα γενικής έκλογής που στηρίζεται στην αρχή της Κομμούνας του Παρισιού. Οι μάζες έχουν σε κάθε στιγμή το δικαίωμα να ανακαλούν αυτούς που έχουν εκλέξει, εκλέγοντας άλλους και να τους αντικαθιστούν. Μέσα στις μάζες και μέσα στις οργανώσεις των μαζών πρέπει να εφαρμόσουμε επίσης αυτή την πλατειά δημοκρατία και να χρησιμοποιούμε τη μέθοδο της πλατειάς και ειλικρινούς έκφρασης γνώμων, των έφημερίδων τοίχου και των μεγάλων συζητήσεων για τη συνένωση της αντίληψης και της σκέψης, για την άνοδο της πολιτικής συνείδησης, την άφομοίωση του μαρξισμού-λενινισμού, της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ. 'Η πλατειά αυτή δημοκρατία είναι, για τις μάζες, το καλύτερο μέσο διαπαιδαγώγησης.

'Η πλατειά δημοκρατία που εφαρμόζουμε εντάσσεται στα πλαίσια της δικτατορίας του προλεταριάτου. Πρόκειται για μια προλεταριακή δημοκρατία τόσο γνήσια και σε τέτοιο επίπεδο, που δεν υπήρξε ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας. Πρόκειται επίσης για μια νέα ανάπτυξη της γραμμής των μαζών του προέδρου Μάο στη σοσιαλιστική επανάσταση.

'Η ιστορική πείρα της δικτατορίας του προλεταριάτου μάς διδάσκει πως χωρίς την πλήρη εφαρμογή του συστήματος της προλεταριακής δημοκρατίας είναι αδύνατο να υπάρξει ένας πραγματικός προλεταριακός συγκεντρωτισμός. Χωρίς την πλειεπια προλεταριακή δημοκρατία είναι αδύνατο να πραγματοποιηθεί η μεγάλη επανάσταση στο βάθος του πνεύματος των ανθρώπων και να διεξαχθεί βαθειά και ως το τέλος η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση και να στερωθεί η δικτατορία του προλεταριάτου. Χωρίς αυτή την πλατειά δημοκρατία, χωρίς αυτές τις εκατοντάδες εκατομμυρίων ανθρώπων που παρακολουθούν από κοντά τις κρατικές υποθέσεις, που επιτηρούν τους κομματικούς και κρατικούς οργανισμούς όπως και τα καθοδηγητικά στελέχη όλων των βαθμίδων, είναι αδύνατο να έμποδισθούν οι άντεπαναστάτες ρεβιζιονιστές να σφετερισθούν την καθοδήγηση του Κόμματος και του κράτους και η δικτατορία του προλεταριάτου θα εξελισσόταν σε δικτατορία της αστικής τάξης.

Ταυτόχρονα, η δικτατορία του προλεταριάτου εγγυάται την πλατειά δημοκρατία. Χωρίς την πρώτη, η πλατειά δημοκρατία των λαϊκών μαζών είναι αδύνατη. 'Ακριβώς γιατί η προλεταριακή δικτατορία μας έχει σταθεροποιηθεί, τολμούμε και μπορούμε να εφαρμόσουμε μια τόσο πλατιά δημοκρατία.

"Ένα κλίμα ζωντανό και δυναμικό όπου να επικρατεί ταυτόχρονα ο συγκεντρωτισμός και η δημοκρατία, η πειθαρχία και η ελευθερία, η ενότητα θέλησης και η πνευματική ικανοποίηση όλων, αυτό είναι εκείνο που υποστηρίζει ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ, αυτό το κλίμα εγκαθιδρύεται στην Κίνα.

5. 'Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση έριξε τη βάση της διαμόρφωσης και διαπαιδαγώγησης μιας στρατιάς διανοουμένων της εργατικής τάξης.

'Η χώρα μας διαθέτει ήδη έναν όρισμένο αριθμό διανοουμένων της εργατικής τάξης. 'Αλλά έχουμε ακόμα πολλά να κάνουμε στον τομέα αυτό. Σε όρισμένα εκπαιδευτικά ιδρύματα, τα πλαίσια του καπιταλιστικού εκπαιδευτικού συστήμα-

τος δεν συντρίφθηκαν ή δεν συντρίφθηκαν ακόμα ολοκληρωτικά. Σε όρισμένες θέσεις του πολιτιστικού τομέα ή καθοδήγηση δεν βρίσκεται στα χέρια του προλεταριάτου, αλλά βρίσκεται ακόμα στα χέρια της αστικής τάξης.

Στη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση που αναπτύσσεται, οι επαναστατικές μάζες κριτικάρουν βαθειά την αστική αντιδραστική ιδεολογία των ακαδημαϊκών κύκλων, της εκπαίδευσης, της δημοσιογραφίας, της τέχνης, της λογοτεχνίας και των εκδόσεων· μετασηματίζουν εκ βάθρων την κατάσταση εκείνη όπου οι αντιδραστικές ακαδημαϊκές «κορυφές» της αστικής τάξης κρατούσαν τις θέσεις αυτές· αποσπών και στερεώνουν την καθοδήγηση στους διάφορους πολιτιστικούς κύκλους.

Σφυρηλατημένοι μέσα στη μεγάλη επαναστατική θύελλα οι διανοούμενοι της εργατικής τάξης βλέπουν να διευρύνονται οι γραμμές τους. Οι νέοι επαναστάτες και οι κόκκινοι φρουροί, που συγχωνεύονται με τις εργατικές και αγροτικές μάζες, προχωρούν προς τα εμπρός στο δρόμο της προλεταριακής επαναστατικοποίησης.

Πολυάριθμα είναι τα επαναστατικά στελέχη και οι επαναστάτες νέοι που πασχίζουν να άσταλωθούν για να γίνουν αξιολογικοί συνεχιστές της επαναστατικής υπόθεσης του προλεταριάτου σύμφωνα με τους Πέντε "Ορους που διατύπωσε ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ (*).

Κάτω από την καθοδήγηση του Κόμματος, όφείλουμε να κάνουμε όλη τη χώρα ένα μεγάλο σχολείο της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ. 'Εργάτες, αγρότες, στρατιώτες, σπουδαστές, εργάτες του έμπορίου και διοικητικά στελέχη όφείλουν

(*) 'Οφείλουν να είναι πραγματικοί μαρξιστές-λενινιστές και όχι όπως ο Χρυστάφ, ρεβιζιονιστές, άποστάτες του μαρξισμού - λενινισμού.

'Οφείλουν να είναι επαναστάτες που να εξυπηρετούν με τη ψυχή και το σώμα τους τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού της Κίνας και του κόσμου, και όχι όπως ο Χρυστάφ που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα μιας χούφτας ανθρώπων, το προνομίοχο αστικό στρώμα της χώρας του, όπως και τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών και των αντιδραστικών όλου του κόσμου.

'Οφείλουν να είναι προλεταριοί πολιτικοί που να είναι ικανοί να ενώνονται με τη συντριπτική πλειοψηφία και να εργάζονται από κοινού μ' αυτήν. 'Οφείλουν να ενώνονται όχι μόνο μ' αυτούς που συμφωνούν με τις απόψεις τους, αλλά ακόμα να ξέρουν να ενώνονται και μ' εκείνους που δεν συμφωνούν μαζί τους, με εκείνους που στο παρελθόν είχαν ταχθεί εναντίον τους και που ή πρακτική έδειξε το λάθος τους. 'Ωστόσο, όφείλουν να έπαγρυνουν ιδιαίτερα άπεναντι στους άρριβιστές και στους μηχανορράφους του τύπου Χρυστάφ και να τους έμποδίζουν να άρπάξουν την καθοδήγηση του κόμματος και του κράτους σε όλες τις βαθμίδες.

'Οφείλουν να άποτελούν παράδειγμα στην εφαρμογή του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού του κόμματος, να κυριαρχούνται από τη μέθοδο της καθοδήγησης που στηρίζεται στην αρχή «να ξεκινάμε από τις μάζες και να έπιστρέφουμε στις μάζες», και να τηρούν το δημοκρατικό στυλ δουλειάς που θα τους κάνει ικανούς να καταλαβαίνουν τις μάζες. Δεν πρέπει, όπως ο Χρυστάφ, να ύπονομεύουν το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό του κόμματος, να φέρονται με άταρχικό τρόπο, να έπιτίθενται εναντίον των συντρόφων δόλια, να άρνούνται να διδάσκονται και να ένεργούν δικτατορικά.

'Οφείλουν να είναι μετρίοφρονες και συνετοί, να φυλάγουν από την άυθάδεια και την άλαζονεία, να είναι ικανοί να ύποβάλλονται σε άυτοκριτική και να έχουν την παλληκαριά να διορθώνουν όλες τις άδυναμίες και τα λάθη στη δουλειά τους. Δεν πρέπει σε καμμιά περίπτωση να κρύβουν τα λάθη τους, να σφετερίζονται όλες τις άρετές και να άπορρίπτουν όσα κάνουν οι άλλοι, σύμφωνα με το παράδειγμα του Χρυστάφ.

νά βάξουν στην πρώτη γραμμή την επαγγελματική τους δραστηριότητα και επιπλέον να κατακτούν και άλλες γνώσεις για να γίνουν έτσι βαθμιαία ικανοί να παίρνουν μέρος στις στρατιωτικές και πολιτικές υποθέσεις, στη βιομηχανική και αγροτική παραγωγή, για να γίνουν καλλιεργημένοι εργάτες που να έχουν κομμουνιστική συνείδηση.

6. Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση είναι μια πανίσχυρη κινητήρια δύναμη για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας μας.

Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ έχει γράψει: «Το κοινωνικό είναι των ανθρώπων, καθορίζει τη σκέψη τους. Και οι όρθες ιδέες που είναι ιδέες μιας πρωτοπόρας τάξης γίνονται, από τη στιγμή που θα κατακτήσουν τις μάζες, μια υλική δύναμη ικανή να μετασχηματίσει την κοινωνία και τον κόσμο».

Η ύλη μετασχηματίζεται σε ιδεολογία και αντίστροφα. Η μεγάλη προλεταριακή επανάσταση προωθεί ενεργητικά την ιδεολογική επαναστατικοποίηση του ανθρώπου, συντρίβει όλες τους παλιούς παραλογισμούς, εξαφανίζει τους παλιούς κανόνες και τις ολέθριες συνήθειες· απελευθερώνει περισσότερο τις παραγωγικές δυνάμεις της κοινωνίας· αξιοποιεί ολοκληρωτικά τον άνθρωπο και το δημιουργικό πνεύμα των εργατικών και αγροτικών μαζών όπως και των επιστημόνων και τεχνικών ερευνητών, δημιουργώντας έτσι ευνοϊκές συνθήκες για μια μεγάλη ανάπτυξη της βιομηχανίας, της αγροτικής οικονομίας και της επιστημονικής έρευνας.

Καθοδηγούμενη από το σύνθημα «να κάνουμε την επανάσταση και να προωθήσουμε την παραγωγή», η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση αναπτύχθηκε τόσο στα εργοστάσια όσο και στην ύπαιθρο. Είναι σίγουρο πως ένας φλογερός άνθρωπος από την πλατεία μάζα των εργατών, αγροτών, των ανθρώπων της επιστήμης και των επαναστατών τεχνικών θα ξεχυθεί στη διάρκεια αυτής της μεγάλης επανάστασης, μέσα στον αγώνα για τη βιομηχανική και αγροτική παραγωγή και την επιστημονική έρευνα και θα κάνει ώστε η έθνική οικονομία της χώρας μας να πραγματοποιήσει ένα μεγάλο άλμα προς τα εμπρός.

Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση εγγυάται τη γρήγορη πρόοδο της οικοδόμησης της χώρας μας προς την κατεύθυνση του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού.

7. Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση αποτελεί επίσης έναν αγώνα εναντίον του ιμπεριαλισμού, που κατευθύνεται από τις Η.Π.Α., και του σύγχρονου ρεβιζιονισμού, που έχει σαν κέντρο την ήγεςία του Κ.Κ.Σ.Ε.

Οι σοσιαλιστικές χώρες που παραμένουν πιστές στον μαρξισμό-λενινισμό αγωνίζονται αποφασιστικά, στο διεθνές πεδίο, εναντίον του ιμπεριαλισμού και του σύγχρονου ρεβιζιονισμού. Όφειλουν λοιπόν να αντιταχθούν σταθερά, στο έσω-εξωτερικό, στο ρεβιζιονισμό και στην «ειρηνική εξέλιξη».

Στους κόλπους του κόμματός μας, μια μικρή χούφτα ανθρώπων που κατέχουν καθοδηγητικές θέσεις, και έχουν πάρει τον καπιταλιστικό δρόμο, αποτελούν έναν όμιλο αντεπαναστατών ρεβιζιονιστών. Η έγκληματική τους δραστηριότητα εναντίον του Κόμματος του σοσιαλισμού και της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ αποτελεί την αντανάκλαση της δράσης των ταξικών εχθρών στο εξωτερικό. Δεν λυπούνται καμιά προσπάθεια για την εξυπηρέτηση της ιμπεριαλιστικής πολιτικής της «ειρηνικής εξέλιξης». Αυτό που θέλουν να κάνουν, είναι αυτό που έκανε ο Χρυστσοφ στη Σοβιετική Ένωση, ούτο που κάνει τώρα η σοβιετική ρεβιζιονιστική κλίκα.

Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση διέλυσε τις αυταπάτες του ιμπεριαλισμού και του σύγχρονου ρεβιζιονισμού που επιδιώκουν την παλιννόρθωση του καπιταλισμού στην Κίνα. Αποτελεί ένα σκληρό πλήγμα γι' αυτούς.

Δίνοντας την προτεραιότητα στην προλεταριακή πολιτική και προωθώντας την ιδεολογική επαναστατικοποίηση του ανθρώπου, η επανάσταση αυτή αποτελεί την πιο ριζική προετοιμασία για τη συντριβή της επίθεσης του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και των ανδρεικέλων του. Οι πλατειές μάζες των κόκκινων φρουρών και οι νέοι επαναστάτες έγιναν οι ισχυρές έφεδρες του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού της Κίνας.

Χάρη σ' αυτή την επανάσταση, η σοσιαλιστική Κίνα, που δεν θα αλλάξει ποτέ χρώμα, θα διεξαγάγει ένα ακόμα πιο αποτελεσματικό αγώνα εναντίον του ιμπεριαλισμού που κατευθύνεται από τις ΗΠΑ και του σύγχρονου ρεβιζιονισμού που έχει σαν κέντρο την ήγεςία του ΚΚΣΕ, θα υποστηρίξει ακόμα πιο ισχυρά τους μαρξιστές-λενινιστές και τους επαναστατικούς λαούς ολόκληρου του κόσμου και θα εκπληρώσει ακόμα καλύτερα το ένδοξο προλεταριακό διεθνιστικό της χρέος.

8. Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση έδωσε την ώθηση για μια σημαντική ανάπτυξη του μαρξισμού-λενινισμού.

Η απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας σχετικά με τη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση που η επεξεργασία της έγινε κάτω από την προσωπική καθοδήγηση του συντρόφου Μάο Τσέ-τούνγκ και η σειρά των καθοδηγητικών εντολών που δόθηκαν για την επανάσταση αυτή, αποτελέσει μια σημαντική ανάπτυξη του μαρξισμού-λενινισμού.

Ο μαρξισμός-λενινισμός, η σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ, αναπτύχθηκε πάντοτε μέσα στην πάλη εναντίον των ταξικών εχθρών του έσω-εξωτερικού, στην πάλη εναντίον του διπορτουισμού και του ρεβιζιονισμού κάτω από όλες του τις μορφές, και στην πάλη για την εκμύηση της άσπικης ιδεολογίας. Και η ριζική κριτική της άσπικης ιδεολογίας από τις εκατοντάδες εκατομμύρια των Κινέζων θα προκάλεσει αναπόφευκτα μια μεγάλη ανάπτυξη του μαρξισμού-λενινισμού.

Στη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση της χώρας μας, οι πλατειές μάζες των εργατών, αγροτών και στρατιωτών κατακτούν και αφομοιώνουν τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ, ανοίγοντας έτσι μια νέα εποχή όπου ο εργαζόμενος λαός κατακτάει άμεσα και εφαρμόζει το μαρξισμό-λενινισμό, τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ. Εκατοντάδες εκατομμύρια εργαζόμενοι εξοπλίζονται με το μαρξισμό-λενινισμό, με τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ και τη χρησιμοποίησή για να ελέγχουν, τι συμβαίνει στον κόσμο, για να κριτικάρουν τον παλιό κόσμο, για να αγωνίζονται και να κάνουν την επανάσταση, να ένα γεγονός ιστορικής σημασίας στην ανάπτυξη του μαρξισμού.

Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση της χώρας μας εγκωμιάζεται από τους επαναστάτες όλου του κόσμου. Άλλα οι αποστάτες Μπρέζνιεφ, Κοσούγκιν, Σελέπιν και συντροφία, ενεργώντας σε συμμαχία με τους ιμπεριαλιστές Τζόνσον, Ράσκ κλπ., τρίζουν τα δόντια τους και επιδίδονται σε ύβρεολόγιο. Έχουν θέσει σε κίνηση όλους τους προπαγανδιστικούς τους μηχανισμούς, μεταχειρίζονται την πιο δόλια γλώσσα και προκάλεσαν μια αντικινεζική ύστερία για να χτυπήσουν τη μεγάλη πολιτιστική επανάσταση της Κίνας. Για ποιο λόγο αυτοί οι αντιδραστικοί θορυβούν εναντίον του τρόπου; Γιατί αυτή η μεγάλη επανάσταση δε θα παραιτείται να επεκτείνει τις φλόγες της ανάμεσα στους λαούς του κόσμου, να ασκήσει μια μεγάλη επίδραση στον επαναστατικό αγώνα των λαών, να χτυπήσει και να συνταράξει ακόμα το άσταθες καθεστώς του ιμπεριαλισμού και του σύγχρονου ρεβιζιονισμού. Η επανάσταση αυτή, χωρίς προηγούμενο στην ιστορία, σήμανε ακόμα πιο πένθημα την καμπάνια για τον ιμπεριαλισμό και το σύγχρονο ρεβιζιονισμό.

Την παρούσα στιγμή, οι νέοι άρχηγοί της ρεβιζιονιστικής κλίκας της Σοβιετικής Ένωσης προχώρησαν ανοιχτά στη σύγκρουση, πετώντας την ψεύτικη μάσκα τους. Αποκαλύ-

φτηκαν πώς είναι του ιδίου φυράματος με τον Χρυστάφ, και ακόμα χειρότεροι, πράγμα που θα κάνει μοιραία το σοβιετικό λαό να τους πολεμήσει ακόμα πιο σταθερά. Το ίδιο όπως και ο Χρυστάφ, βαδίζουν προς το τέλος τους.

Η ιστορία της ανάπτυξης του μαρξισμού έχει δείξει πώς στις στιγμές που γεννήθηκε, στις στιγμές που κατέκτησε ιστορικές νίκες και που μπαίνει σε μια νέα φάση, τα κακοποιά πνεύματα του κόσμου συμμαχούν και εξαπολύουν ξέφρενες επιθέσεις εναντίον του.

Ο μαρξισμός γεννήθηκε στην Εύρωπη και μόλις άρχισε να γίνεται χτήμα της εργατικής τάξης, ο έχθρος αντίληφθηκε πώς πρόκειται για ένα τρομερό έχθρο. Την εποχή εκείνη, όλες οι αντιδραστικές δυνάμεις της Εύρωπης ενώθηκαν σε μια αντιμαρξιστική «ιερή συμμαχία» για να κυνηγήσουν — χωρίς επιτυχία — το «φάσμα» που εμφανίστηκε στην Εύρωπη. Όταν ο μαρξισμός πέρασε στη φάση του λεβινισμού και επιτεύχθηκε η ιστορική νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης, όλοι οι ιμπεριαλιστές που αλληλοσπαράζονταν, οι ρεβιζιονιστές «ήρωες» της 2ας Διεθνούς που βρίσκονταν στην υπηρεσία του ιμπεριαλισμού, οι «άπεργοσπάστες» και οι άποστατες όλων των χωρών ενώθηκαν για μια φορά ακόμα σε μια αντιλεβινιστική «ιερή συμμαχία» και έπετέθηκαν μονιασμένα εναντίον του λεβινισμού σε όλα τα μέτωπα. Τώρα που ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ συνέχισε, υπερασπίστηκε και ανέπτυξε το μαρξισμό-λεβινισμό με μεγαλοφυή, δημιουργικό και ολοκληρωμένο τρόπο και τον έφερε σε ένα νέο στάδιο, οι ιμπεριαλιστές με επικεφαλής τις ΗΠΑ, οι σύγχρονοι ρεβιζιο-

νιστές που έχουν σαν κέντρο την ηγεσία του ΚΚΣΕ, οι αντιδραστικοί όλων των χωρών και όλοι οι «άπεργοσπάστες» και άποστατες, παλιοί και νέοι, ενώθηκαν για μια φορά ακόμα σε μια «ιερή συμμαχία» εναντίον της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ με τη μάταιη ελπίδα πώς θα εμποδίσουν τη διάδοσή της σ' ολόκληρο τον κόσμο και πώς θα παρεμποδίσουν τους καταπιεζόμενους λαούς και έθνη να κατακτήσουν αυτό το ακατανίκητο ιδεολογικό όπλο.

Οι αντιμαρξιστές «ήρωες» και οι αντιλεβινιστές «ήρωες» πετάχθηκαν όλοι στο σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας. Και οι «ήρωες» που τώρα αντιτάσσονται στη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ θα ύποστούν μια ακόμα πιο αξιοθρήνητη τύχη. Οι κραυγές τους δεν αποτελούν παρά τον επίθανότιο ρόγχο τους.

Στη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση, ο κινέζικος λαός, απαντώντας με ενθουσιασμό στην έκκληση του συντρόφου Λιν Πιάο, έφερε το κίνημα των μαζών για τη δημιουργική μελέτη και εφαρμογή των έργων του προέδρου Μάο σε ένα νέο στάδιο. Ο εξοπλισμός του κινέζικου λαού με τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ είναι η πιο θεμελιώδης, η πιο σίγουρη εγγύηση για την καταπολέμηση του ρεβιζιονισμού, την άποτροπή της παλινόρθωσης του καπιταλισμού και τη στερέωση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Επιπλέον, ο εξοπλισμός του κινέζικου λαού με τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ έχει μια μεγάλη σημασία για το διεθνές κομμουνιστικό κίνημα και για την επαναστατική υπόθεση των λαών όλου του κόσμου και θα ασκήσει στο πρώτο και στην τελευταία μια βαθειά και διαρκή επίδραση.

Πρακτορείο «'Απελευθέρωση» Ν. Βιετνάμ

ΝΙΚΕΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ

Οι στατιστικές που δημοσιεύτηκαν από το Λαϊκό 'Απελευθερωτικό Στρατό δείχνουν πώς οι απώλειες των ΗΠΑ αυξάνονται με μια εκπληκτική ταχύτητα, σε αντιστοιχία με τις ενισχύσεις που στέλνουν στο Νότιο Βιετνάμ.

Χρόνος	Απώλειες των δυνάμεων ανδρεικέλων	Απώλειες των αμερικάνων
1961	49.329	8
1962	85.358	256
1963	133.296	993
1964	208.263	2.140
1965	227.500	19.200
1966	370.000	108.000

Συνολικά, σε έξι χρόνια (1961—1966), ο Λαϊκός 'Απελευθερωτικός Στρατός και ο λαός του Νότιου Βιετνάμ σκότωσαν και τραυμάτισαν 130.597 αμερικάνους επιθετιστές.

Οι μονάδες «Κραίη» των ΗΠΑ, όπως η 1η και 3η μεραρχία πεζοναυτών, η 4η και 101η ταξιαρχία αλεξιπτεριστών και ένα μέρος της 173ης ταξιαρχίας αλεξιπτεριστών αποδεκατίσθηκαν. Από τον Ιανουάριο μέχρι το Νοέμβριο 1966, 53.000 αμερικάνοι επιθετιστές εξοντώθηκαν στο κέντρο του Τράνγκ Μπό, δηλ. περίπου το μισό του συνόλου των απωλειών των ΗΠΑ στο Νότιο Βιετνάμ.

τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας

Σύντροφοι φτωχοὶ ἀγρότες καὶ μεσαῖοι ἀγρότες τοῦ κατώτερου στρώματος!

Σύντροφοι, κομματικοὶ ἐργάτες, ποὺ ἐργάζεσθε στὶς ἀγροτικὲς περιοχές!

Οἱ φτωχοὶ ἀγρότες καὶ οἱ μεσαῖοι ἀγρότες τοῦ κατώτερου στρώματος ἀποτελοῦν τὴν κύρια δύναμη γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τῆς ἐπανάστασης καὶ τὴν προώθησιν τῆς παραγωγῆς στὴν ὕπαιθρο. Τώρα ποὺ ἀρχίζει ἡ ἐαρινὴ καλλιέργεια, ὁ Πρόεδρος Μάο καὶ ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπευθύνεται σὲ σᾶς ὅλους καὶ σᾶς καλεῖ νὰ κάνετε τὴν ἐπανάσταση καὶ νὰ προωθήσετε τὴν παραγωγὴ, ἐπιστρατεύοντας ἀμέσως ὅλες τὶς δυνάμεις σὲ μιὰ δραστήρια ἐργασία γιὰ μιὰ καλὴ ἀνοιξιάτικη καλλιέργεια.

Τὰ στελέχη ὅλων τῶν βαθμίδων στὶς ἀγροτικὲς λαϊκὲς κοινότητες ὀφείλουν νὰ ἐργάζονται καλὰ καὶ νὰ συμβουλευόμενοι τοὺς φτωχοὺς ἀγρότες, τοὺς μεσαίους ἀγρότες τοῦ κατώτερου στρώματος καὶ ὅλες τὶς ἄλλες ἐργαζόμενες μάζες ἔτσι ἔστω νὰ ἐξαπολυθεῖ ἓνα ἰσχυρὸ κίνημα γιὰ τὴν ἀνοιξιάτικη καλλιέργεια.

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κόμματος πιστεύει πὼς ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν στελεχῶν σὲ ὅλες τὶς βαθμίδες στὶς ἀγροτικὲς λαϊκὲς κοινότητες εἶναι καλὰ ἔξω ἀπὸ μιὰ ἀσήμαντη μειοψηφία. Οἱ σύντροφοι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν διαπράξει λάθη ὀφείλουν νὰ ἀναπτύξουν ὅλες τὶς προσπάθειές τους στὴν ἀνοιξιάτικη καλλιέργεια ὥστε νὰ διορθώσουν τὰ λάθη τους μὲ ἔμπρακτο τρόπο. Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ στελέχη ποὺ θὰ κάνουν λάθη στὴν πορεία τῆς δουλειᾶς, οἱ φτωχοὶ ἀγρότες καὶ οἱ μεσαῖοι ἀγρότες τοῦ κατώτερου στρώματος ὀφείλουν νὰ τοὺς βοηθήσουν στὴ δουλειά τους. Ἡ στάση «νὰ διδάσκάστε ἀπὸ τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος γιὰ νὰ τὰ ἀποφεύγετε στὸ μέλλον, καὶ νὰ θεραπεύετε τὴν ἀσθένεια καὶ νὰ σώζετε τὸν ἄρρωστο», στὴν ὁποία ἐπιμένει πάντοτε ὁ Πρόεδρος Μάο, πρέπει νὰ κατευθύνει τὴν κριτικὴ μας πρὸς τὰ στελέχη αὐτά.

Δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέψουμε στοὺς γαιοκτῆμονες, στοὺς πλουσιοπαροίκους, στοὺς ἀντεπαναστάτες, στὰ κακοποιά καὶ

δεξιὰ στοιχεῖα νὰ ὑπονομεύσουν τὴν παραγωγὴ καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ, ὑποκινώντας διασπαστικὲς ἐνέργειες. Πρέπει εἰλικρινὰ νὰ συνεχίσουν νὰ μετασχηματίζονται μέσα στὴ δουλειά κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιτήρηση τῶν φτωχῶν καὶ μεσαίων ἀγροτῶν τοῦ κατώτερου στρώματος.

Τὰ στελέχη ποὺ κατεῖχαν θέσεις καὶ καθαιρέθηκαν στὸ κίνημα τῶν «τεσσάρων ἐκκαθαρίσεων» πρέπει νὰ πάρουν ἐνεργητικὰ μέρος στὴ δουλειά καὶ νὰ μετασχηματιστοῦν. (Σ. Σ. Τὸ κίνημα τῶν «τεσσάρων ἐκκαθαρίσεων» εἶναι τὸ κίνημα τῆς σοσιαλιστικῆς διαπαιδαγώγησης γιὰ τὸ ξεκαθάρισμα τῆς πολιτικῆς, τῆς ἰδεολογίας, τῆς ὁργάνωσης καὶ τῆς οἰκονομίας).

Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἐπιτρεπεῖ νὰ ἀντεπιτεθοῦν γιὰ νὰ πάρουν τὴ ρεβάνς.

Σᾶς συνιστοῦμε νὰ κρίνετε ἂν πρέπει νὰ πραγματοποιήσετε συσκέψεις στελεχῶν στὰ τρία ἐπίπεδα τῶν λαϊκῶν κοινοτήτων, δηλ. οἱ ὁμάδες παραγωγῆς καὶ οἱ παραγωγικὲς ταξιορχίες νὰ κανονίσουν ἀμέσως τὴ δουλειά γιὰ τὴν ἀνοιξιάτικη καλλιέργεια. Πρέπει νὰ γίνῃ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία γι' αὐτὲς τὶς συσκέψεις. Ἡ διάρκεια τῶν συσκέψεων πρέπει νὰ εἶναι μικρή. Κατὰ προτίμησιν δὲν πρέπει νὰ διαρκοῦν πάνω ἀπὸ 1—2 ἡμέρες.

Συνιστοῦμε ἐπίσης νὰ συγκαλέσετε συνελεύσεις ὅλων τῶν μελῶν τῶν παραγωγικῶν ὁμάδων στὶς κοινότητες γιὰ νὰ συζητήσουν τὴ δουλειά τῆς ἀνοιξιάτικης καλλιέργειας.

Ταυτόχρονα, συνιστοῦμε ἐπίσης οἱ μονάδες τοῦ Λαϊκοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ ποὺ σταθμεύουν στὶς διάφορες περιοχές, καὶ οἱ κομματικὲς στρατιωτικὲς ὁργανώσεις ὅλων τῶν βαθμίδων νὰ ἐντείνουν τὶς προσπάθειές τους γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν καὶ νὰ βοηθήσουν τὴ δουλειά τῆς ἀνοιξιάτικης καλλιέργειας.

Ἐνωθεῖτε κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τῆς μεγάλης σχέσης τοῦ Προέδρου Μάο, παλαίψτε γιὰ νὰ κερδίσετε τὴ νίκη στὴν ἀνοιξιάτικη καλλιέργεια.

Πρακτορεῖο «Νέα Κίνα», 21 Φεβρουαρίου 1967